MARGARET ROGERSON
MISTERELE CONACULUI THORN
STORIA BOOKS
COLECTIA YOUNG ADULT

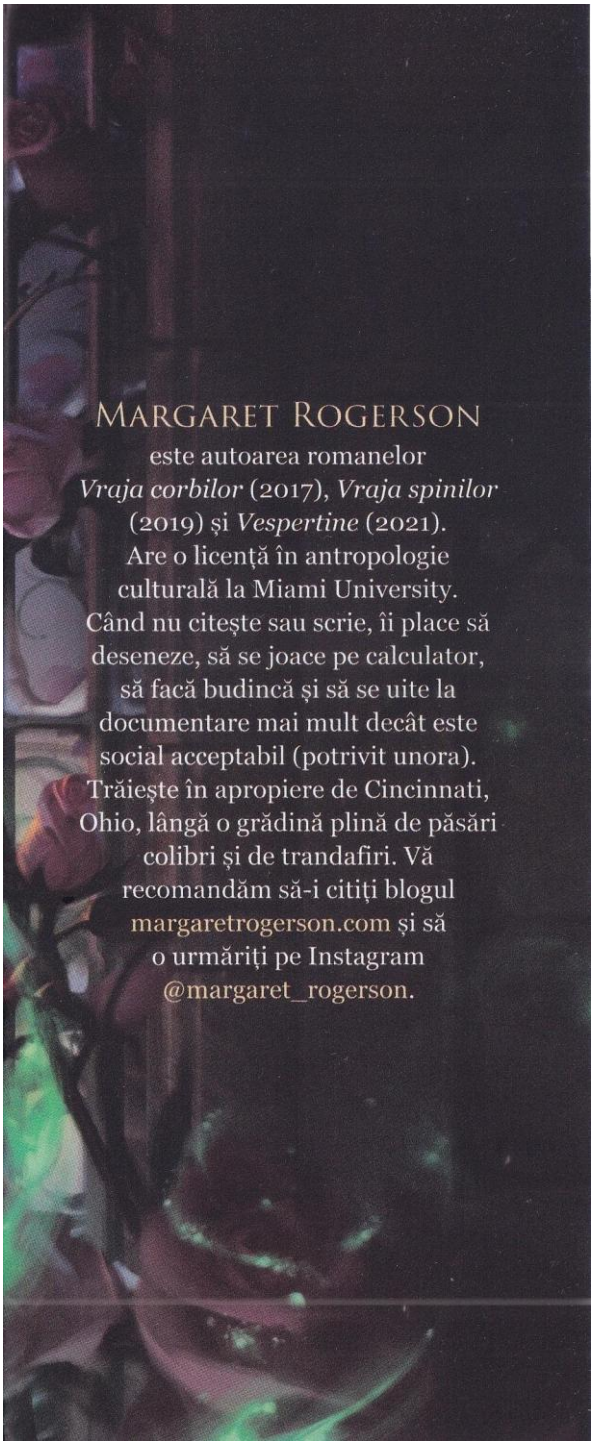

MARGARET ROGERSON

este autoarea romanelor *Vraja corbilor* (2017), *Vraja spinilor* (2019) și *Vespertine* (2021). Are o licență în antropologie culturală la Miami University. Când nu citește sau scrie, îi place să deseneze, să se joace pe calculator, să facă budincă și să se uite la documentare mai mult decât este social acceptabil (potrivit unora). Trăiește în apropiere de Cincinnati, Ohio, lângă o grădină plină de păsări colibri și de trandafiri. Vă recomandăm să-i citiți blogul margaretrogerson.com și să o urmăriți pe Instagram @margaret_rogerson.

Misterele Conacului Thorn

Misterele Conacului Thorn

Margaret Rogerson

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

Storia Books
Colecția Young Adult

Titlul original: *The Mysteries of Thom Manor*
Autor: Margaret Rogerson

The Mysteries of Thorn Manor
Copyright © 2023 by Margaret Rogerson
All rights reserved.

© Storia Books, 2023, pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Rogerson, Margaret
Misterele Conacului Thorn / Margaret Rogerson; trad. din engleză de Loredana Voicilă. – Bucureşti: Storia Books, 2023
ISBN 978–630–6525–22–5
I. Voicilă, Loredana (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Simona Ştefana Stoica

CORECTORI: Rodicacreţu, Cristina Munteanu

ILUSTRAŢII COPERTĂ: Charlie Bowater

DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoş Tudor

Celor care cred în poveşti cu final fericit

Capitolul 1

Nathaniel s-a rezemat de uşa de la intrarea în conac.

— N-am făcut eu asta! a insistat el, în timp ce privea neajutorat cârceii care se zbăteau în lungul gardului viu, arbuştii însufleţiţi care făceau paradă prin grădină şi vijelia magică, ameninţătoare, care dădea târcoale Conacului Thorn, purtând frunze moarte, ramuri şi pietricele din pavaj într-un ciclon rău prevestitor. Jur pe mormântul profan al lui Baltasar că n-am făcut nimic!

Elisabeth i-a aruncat o privire sceptică.

— De cele mai multe ori, când spui asta, până la urmă se dovedeşte că de fapt…

— Da, da! Ştiu.

— Ca atunci când a început să plouă cu cești de ceai pe Bulevardul Laurel…

— Credeam că ne-am pus de acord să nu discutăm despre asta!

— Şi când fulgerul a retezat unul dintre turnurile de la Magisteriu…

— Am prins ideea! Dar azi-noapte nu am mai avut coşmaruri, nu-i aşa? Altfel, ai fi băgat cu siguranţă de seamă.

Elisabeth a simţit cum se înroşeşte.

— Nu, nu ai mai avut.

El i-a zâmbit larg, nedrept de chipeş în cămaşa lui de noapte, cu mânecile umflate de vânt şi părul închis la culoare răvăşit în toate direcţiile.

— În fine, toate astea trebuie să aibă cumva legătură cu vrăjile de protecţie ale conacului, a spus Nathaniel. Uită-te la strada de dincolo de porţi, este complet normală!

A mijit ochii, încercând să vadă printre vârtejurile de

moloz, şi a trebuit să-i dea dreptate. În afară de ei, Hemlock Park părea să se bucure de o dimineaţă de februarie liniştită şi însorită. Asta nu o făcea să se simtă mai bine. Mai ales pentru că, exact dincolo de ciclon, se strânsese o mulţime de oameni; iar în fruntea grupului se aflau…

— Reporteri, a comentat sumbru Nathaniel.

— Elisabeth Scrivener! au strigat aceştia entuziasmaţi, observând că se deschisese uşa de la intrare. Magistre Thorn! Aţi dori să ne oferiţi o declaraţie în legătură cu situaţia de faţă? Aţi pierdut controlul asupra magiei? Este adevărat că demonul vostru s-a întors?

Nathaniel s-a încruntat doar. Apoi un alt reporter a strigat:

— Este posibil ca asta să aibă un impact asupra pregătirilor pentru Balul de la Miezul Iernii de săptămâna vi…

Elisabeth nu a mai auzit restul frazei, pentru că Nathaniel o trăsese în pripă înăuntru şi trântise uşa după ei.

— Ştii, îmi dau seama că nu mă deranjează chiar atât de tare până la urmă! a zis el în acea zi, mai târziu, privind amuzat cum o tufă se perindă prin dreptul ferestrei de la foaier. De fapt, cred că începe să-mi placă priveliştea!

— Nu poţi lăsa lucrurile aşa pentru totdeauna, a punctat Elisabeth. Ne ţin închişi şi pe noi aici, înăuntru. Vom muri de foame! De asemenea, aia pare să se fi desprins de pe acoperiş!

Nathaniel şi-a folosit bastonul ca să tragă într-o parte draperia, urmărind cu interes cum o bucată uriaşă de zidărie trece învârtindu-se pe lângă ei. Spectatorii de afară au ţipat şi s-au lăsat pe vine, ferindu-se. Nathaniel a părut chiar şi mai încântat.

— Ah, sunt sigur că avem suficiente provizii ca să ne ajungă câteva săptămâni. Iar dacă începe să plouă prin acoperiş, aş putea pur şi simplu să folosesc magia… Scrivener? a întrebat el alarmat. Unde te duci?

Elisabeth nu i-a răspuns, pentru că scosese sabia Ucide-demoni şi năvălise afară pe uşă.

O clipă mai târziu a năvălit înapoi în conac, urmărită de o armată de cârcei, care se târau după ea, gata să o ajungă, cu spinii lor lungi cât pumnalele clănţănind furios pe gresia din foaier. Elisabeth avea ochii mari, sălbatici, şi frunze în păr.

— Le cresc la loc capetele! a ţipat ea, hăcuind plantele căţărătoare.

— Bineînţeles! a strigat Nathaniel. Sunt arbuşti magici! Aş fi putut să-ţi spun şi eu asta, dacă nu ai fi dat năvală afară, ca să te lupţi cu ei în pijamale!

Nathaniel a invocat un buchet de flăcări de culoarea smaraldului, iar văpăile au ars câţiva cârcei, transformându-i în cenuşă, şi camera s-a umplut de mirosul puternic al combustiei eterice. Însă nu a părut să fie de prea mare ajutor. De îndată ce s-a împrăştiat cenuşa pe podea, un nou val de plante a fojgăit înăuntru, luându-le locul celor arse.

Se întindeau de la gardul viu până în casă, fără număr. Cu cât le hăcuia Elisabeth mai mult, cu cât le pârjolea Nathaniel mai mult cu globuri de foc, cu atât se multiplicau mai repede, precum capetele unei hidre. Soarta luptei a început în cele din urmă să se schimbe când din hol şi-a făcut apariţia Mercy, care a dat drumul unui strigăt de bătălie şi a izbit cârceii cu o mătură. Strategia a părut să funcţioneze pentru moment, chiar dacă doar datorită elementului-surpriză: arbustul s-a retras, părând mai degrabă şocat. Înainte ca acesta să se regrupeze, Elisabeth şi-a croit drum până la uşă şi a trântit-o cu toată puterea, prinzând un

singur cârcel cu spini, care reuşise să se strecoare cu viclenie înăuntru. Din moment ce refuza să se retragă, l-a retezat cu sabia.

Au privit cu toţii în tăcere, îngroziţi, cum planta se zbate pe covor, încă vie. Până la urmă, Mercy a avut inspiraţia să o prindă sub un coş de gunoi întors cu fundul în sus.

— Presupun că suntem blocaţi înăuntru atunci! a comentat ea, în vreme ce coşul de gunoi sălta şi clămpănea zgomotos pe covor.

— Aşa se pare! a declarat vesel Nathaniel. Ce inconvenient teribil! Voi avea nevoie de săptămâni bune ca să dau de cap lucrurilor.

Elisabeth a rămas pe gânduri, amintindu-şi ce începuse să spună unul dintre reporteri mai devreme, apoi l-a încolţit pe Nathaniel:

— Ce este Balul de la Miezul Iernii?

Vrăjitorul era ocupat să-şi scuture cenuşa de la cârceii arşi de pe mâneci.

— Crede-mă, Scrivener, e mai bine să nu ştii! Închipuieţi că eşti închisă în sala de bal veche şi mucezită a unui vrăjitor, unde candelabrele sunt fermecate astfel încât să picure ceară pe toţi cei care critică aperitivele, şi torturată până la moarte cu discuţii de complezenţă, preţ de ore întregi.

— Este un prilej de socializare, domniţă! a completat o voce şoptită, din hol.

— Exact! a concluzionat Nathaniel.

Uneori, lui Elisabeth i se întâmpla încă să simtă un fior de uimire când îşi făcea apariţia Silas. Aşa cum stătea, în umbrele de pe hol, arăta ca o fantomă, şi era uşor să ţi-l închipui ca fiind una – palid, imaterial, cu silueta lui subţire gata să se contopească în orice clipă cu lambriul. Îi era greu

să scape de senzaţia că era un produs al imaginaţiei sale sau poate chiar o iluzie invocată de Nathaniel într-unul dintre coşmarurile lui. Însă Silas era, fără îndoială, real. Îl atinsese. Mai devreme îi servise micul-dejun.

Elisabeth nu putea să-i distingă chipul, dar avea impresia că încerca din răsputeri să nu se uite la stratul de cenuşă care acoperea marmura din foaier – sau, la drept vorbind, să nu bage în seamă coşul de gunoi care îşi croia drum, zgomotos şi hotărât, spre verandă.

— Este o tradiţie anuală printre vrăjitori, menită să întreţină legăturile dintre case, a adăugat Silas cu o voce delicată. În fiecare iarnă este ales un alt magistru care să găzduiască balul.

Elisabeth l-a cercetat suspicioasă pe Nathaniel. În ultimele săptămâni îl surprinsese arzând în foc scrisori cu aspect oficial.

— Tu ar trebui să găzduieşti balul în acest an, nu-i aşa?

— Nu văd de ce aş face-o, a spus Nathaniel, care s-a apucat să-şi scuture din nou mânecile. Acum două luni nici nu mai eram vrăjitor.

Elisabeth a mijit ochii.

— Încerci cumva să scapi de responsabilitate folosindu-te de vrăjile de protecţie ale conacului?

— Nu, dar îmi doresc să mă fi gândit la asta. E o idee strălucită, nu-i aşa?

Afară, cineva a urlat.

— Un reporter, a constatat Mercy, care trăgea cu ochiul pe după draperii. E încă în viaţă.

— Ce păcat! a comentat Nathaniel.

La un moment dat, Silas păşise în lumină, deşi Elisabeth nu îl văzuse mişcându-se. Trăsăturile lui albe ca marmura arătau la fel de nepământeşti în lumina după-amiezii târzii

strecurate prin panourile plumbuite, care părea să clipească ori de câte ori bucăţile de tencuială purtate de vânt aruncau umbre pâlpâitoare peste podeaua cadrilată din foaier.

— Poate că ar trebui să ne retragem în salon. V-am pregătit cina, care începe să se răcească.

În vocea lui blândă nu se simţea nicio undă de ameninţare. Cu toate acestea, toată lumea s-a grăbit să-i dea ascultare.

Salonul s-a dovedit a fi aranjat cu o eleganţă rară chiar şi pentru Silas. Flăcările aprinse ale lumânărilor înalte se reflectau pe suprafaţa întinsă din lemn de nuc poleit a mesei şi sclipeau într-o multitudine de tacâmuri din argint şi supiere. Fiecare loc în parte fusese aranjat cu veselă din porţelan şi jad – nu doar cele trei locuri ale lor, ci toate cele optsprezece de la masă. Mercy s-a oprit ezitând în prag, dar apoi a luat loc încordată, cu chipul întunecat, de parcă s-ar fi pregătit pentru o bătălie.

Elisabeth şi-a încreţit fruntea, îngrijorată, însă, când şi-a făcut apariţia Silas cu un platou în mână, mirosul i-a distras numaidecât atenţia. A trebuit să devoreze trei porţii de peşte cu carnea albă ca zăpada, acompaniat de aromele sosului de ghimbir şi de frăgezimea păstăilor, înainte să-şi recapete capacitatea de gândire. Când, într-un final, şi-a ridicat privirea, l-a văzut pe Nathaniel înfigându-şi absent furculiţa în mâncare.

A simţit o undă de compătimire. Gândul de a reintra în mod public în societatea magică nu avea cum să fie uşor pentru el. Nu după rana suferită şi după reporteri şi după întrebările legate de magia lui, care circulau peste tot. Dar compătimirea i s-a evaporat când conversaţia s-a întors la problema vrăjilor de protecţie, care acţionau ca nişte străjeri în carne şi oase, şi Nathaniel s-a prefăcut că doarme.

— Dacă nimeni nu le-a dat ordin, de ce s-ar fi trezit? a întrebat Mercy, după ce i-a aruncat o privire nesigură lui Nathaniel, care era întins pe scaun, sforăind demonstrativ. Încearcă poate conacul să ne spună că suntem în pericol dacă-l părăsim? Nu se repetă povestea cu Ashcroft, nu-i aşa?

Mercy fusese deja pusă la curent cu toate întâmplările din toamna trecută.

Silas a privit-o pe sub gene. Elisabeth s-a încordat. Nu-şi putea explica de ce, dar simţea un fior de fiecare dată când el o băga în seamă pe Mercy deşi fusese politicos cu ea de când se întorsese şi o găsise lucrând ca servitoare în conac.

Spre uşurarea ei, Silas a zis doar:

— Nu neapărat, domnişoară. Vrăjile străvechi, cum sunt cele aflate în fundaţia acestui conac, tind să devină temperamentale odată cu vârsta. Cred că, mai degrabă, s-a petrecut ceva care a declanşat o schimbare minoră printre străjeri. Vrăjitorii şi-au adăugat propriile clauze de-a lungul timpului, iar unele dintre acestea sunt destul de specifice. Poate să se gândească vreunul dintre voi dacă a făcut ceva neobişnuit în ultimele douăzeci şi patru de ore?

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton foarte blând, dar, dintr-odată, toată lumea şi-a întors privirea la Nathaniel, care a dovedit că era treaz deschizându-şi ochii şi protestând mormăit.

— Ei bine, eu nu! a declarat Mercy cu convingere.

— Ieri am fost toată ziua în birou, am lucrat! a spus şi Elisabeth.

— Eu abia dacă am trecut pe acasă! a exclamat Nathaniel. Am fost la Magisterium, unde am oferit consultaţii legate de artefactele lui Ashcroft. M-am întors abia după lăsarea întunericului şi atunci…

Nathaniel şi Elisabeth au făcut rapid schimb de priviri,

amintindu-şi.

— Ce este? a întrebat Mercy.

— Nimic! a zis Elisabeth repede.

Şi adevărul era că nu avea cum să fie ceva important. Dormise de mai multe ori în camera lui Nathaniel; aproape în fiecare noapte pe perioada lui de recuperare, ca să-l poată ajuta dacă avea nevoie să meargă la baie sau avea vreun coşmar. Străjerii nu se împotriviseră *atunci.* Desigur, ea dormise pe jos şi în cea mai mare parte a timpului nu se atinseseră deloc…

Dar, până la urmă, nu făcuseră nimic noaptea trecută. Doar se sărutaseră puţin. Câteva minute şi apoi merseseră la culcare.

— Într-adevăr, a spus Silas, ambiguu. În acest caz, stăpâne, recomand să ne retragem în această seară şi să discutăm pe îndelete mâine.

Silas a insistat să-i pregătească lui Elisabeth o baie, lucru care, a trebuit să admită ea în timp ce privea cum apa devine maro în cada de aramă, plină cu fărâme de frunze, nu era nejustificat. Măcar nu o obligase să-şi spele părul; cedase în faţa protestelor ei cu un oftat, aşezând în schimb pieptănul din fildeş pe noptieră.

După ce a reuşit în cele din urmă să-şi îmblânzească părul rebel, Elisabeth s-a îmbăiat o vreme, cu ochii închişi, ascultând sunetele molatece pe care Silas le făcea mişcându-se prin cameră, deschizând şi închizând sertare. Apoi s-a străduit să se ridice, cu braţele lipite la piept, în vreme ce apa încă aburindă îi aluneca pe piele. Silas atârnase un prosop peste paravan şi aşezase un set de veşminte pentru noapte la capul patului. Dacă îşi întindea gâtul, putea să-l vadă dincolo de marginea paravanului: stătea întors, privind

cu un ochi critic hainele ei distruse, care îi atârnau inerte în mâini.

Arareori avea ocazia să-l privească fără ca el să bage de seamă. L-a studiat în tăcere, în lumina mătăsoasă a camerei liliachii. După o inspecţie atentă, a ajuns la concluzia că arăta exact la fel ca înainte de noaptea aceea fatidică din Biblioteca Regală, cu frumuseţea lui de alabastru neatinsă. Dar Nathaniel era convins că fusese rănit de Arhonte. Nu-şi putea explica cum de ştie asta, dar simţea starea de rău a lui Silas ca pe o umbră într-un colţ al minţii.

Silas nu le dezvăluise niciodată cum supravieţuise confruntării sau ce i se întâmplase mai apoi, pe Celălalt Tărâm. Dacă Elisabeth reuşea să-l privească fără întrerupere, începea să observe ceva diferit la el, deşi nu putea să explice ce anume mai precis – doar faptul că părea să pălească, să devină mai subţire şi mai imaterial. Uneori avea impresia că surprinde o undă de durere în adâncul ochilor lui galbeni, la fel de dificil de interpretat precum privirea impasibilă a unei feline rănite.

Orice ar fi fost acel ceva care-l tulbura, Elisabeth era bucuroasă că acum lucra şi Mercy aici, astfel încât Silas să nu fie nevoit să facă totul de unul singur. Imediat ce a avut gândul, l-a şi regretat. Silas putea să o citească la fel de bine ca oricând. Şi-a ridicat ochii la ea, cu buzele strânse.

— Nu-i bine că ai ajutor? şi-a dat drumul la gură Elisabeth. Ideea e că… e o casă mare. Nu trebuie să te ocupi tu de tot.

Nu trebuie să faci nimic, nu a mai adăugat, pentru că subiectul fusese deja discutat şi Silas insistase să-şi reia rolul de servitor cu o vehemenţă stranie, care pusese imediat capăt discuţiei.

— Cum spui tu, domniţă! a spus el.

Silas a ajutat-o să iasă din cadă, înfăşurându-i prosopul în jurul umerilor, cu privirea ferită. Apoi a făcut o mică plecăciune şi a plecat.

Elisabeth şi-a muşcat buza. S-a şters şi şi-a tras pe ea cămaşa de noapte, apoi halatul de mătase asortat. Odată gata, şi-a surprins reflexia în oglindă, alunecând, pe sticlă: mătasea de culoare crem, cu o broderie de boboci primăvăratici, părul desfăcut, care strălucea în valuri, aproape până în talie. A atins şuviţele argintii, scânteietoare printre cele şatene, care reprezentau unica zi de viaţă pe care Silas i-o luase – preţul pereche celui plătit de Nathaniel. Din obişnuinţă, a ridicat sabia Ucide-demoni de pe noptieră. Apoi, fără să se gândească prea mult, a luat-o spre dormitorul lui Nathaniel.

Spusese ceva care l-a ofensat pe Silas, dar nu ştia ce sau, cel puţin, nu ştia de ce se simţise jignit. În timp ce păşea pe hol, Elisabeth şi-a zis că avea multe întrebări legate de el la care era posibil să nu primească niciodată răspunsuri. S-a întrebat dacă, atunci când păşise în cercul Arhontelui ca să se sacrifice, Silas se gândise că era posibil ca Nathaniel să moară oricum. Şi aproape murise. S-a întrebat ce simţise când se întorsese şi îl găsise în viaţă şi, dacă în toate acele săptămâni în care aşteptase o invocare ce nu venea, văzuse în asta o dovadă a faptului că se întâmplase ce era mai rău. Mai presus de toate, s-a întrebat dacă observase durerea care umpluse conacul ca pânzele de păianjen în lipsa lui. Spera că da. Existau însă unele lucruri despre care nu putea să discute cu Silas. Îi văzuse privirea din ochii galbeni şi ştia că ar fi fost ca şi cum l-ar atinge cu fier.

Când şi-a făcut apariţia la uşa lui, Nathaniel stătea pe marginea patului şi se uita pe fereastra întunecată, pierdut în gânduri. Elisabeth a întârziat în prag, copleşită brusc de o

neaşteptată sfială. Chiar dacă asistase la fiecare etapă a recuperării lui Nathaniel, încă se trezea adesea bâjbâind în preajma lui, în intimitate. Tot ceea ce îndurase din cauza lui Ashcroft părea să-l fi făcut mai matur, mai misterios, mai puternic – era bărbat, nu mai era băiat, de parcă în ultimele luni ar fi trecut un prag invizibil al maturităţii. Schimbarea era destul de uşor de trecut cu vederea când se purta caraghios – ceea ce, la drept vorbind, însuma cea mai mare parte a zilei –, dar când erau doar ei doi şi lăsa deoparte umorul pe care-l folosea ca armură, îi era cu desăvârşire imposibil să o ignore.

Cum stătea în uşă, trebuie să fi făcut un zgomot. Nathaniel şi-a ridicat privirea şi a rămas în loc, privind-o. Nu părea deloc surprins să o vadă stând cu o sabie în mână în pragul dormitorului său. Avea ochii foarte întunecaţi şi părul uşor umed. Elisabeth a simţit căscându-i-se un gol efervescent în stomac, ca un cub de gheaţă aruncat într-un pahar de şampanie.

— Ar fi bine să dormi din nou aici, a zis el, privind-o în continuare pătrunzător. Dacă năvăleşte un arbust prin fereastră, s-ar putea să fim nevoiţi să ne luptăm amândoi cu el.

Elisabeth şi-a îndreptat privirea spre pat. Era uriaş, cu patru stâlpi ciopliţi, draperii brodate şi munţi de perne, mai mult decât încăpător pentru amândoi.

— Dar tu nu crezi că am provocat toate astea prin faptul că ne-am culcat împreună? Adică prin faptul că ne-am culcat în acelaşi pat şi ne-am sărutat.

— Nu-i de parcă nu ne-am mai fi sărutat niciodată în această cameră! a punctat Nathaniel, ridicând din sprâncene.

Lui Elisabeth i-au luat foc obrajii. A reuşit, cu ceva efort, să nu-şi îndrepte privirea spre pervazul ferestrei.

— Şi chiar dacă am ofensat casa cu indiscreţia noastră scandaloasă, a continuat el, răul a fost deja făcut. Mă îndoiesc că am putea face ceva care să înrăutăţească lucrurile.

Elisabeth nu era foarte convinsă de asta, dar s-a îndreptat oricum spre cealaltă parte a patului, şi-a lăsat în cuier halatul şi s-a strecurat sub cuverturi. Ucide-demoni a mers lângă noptieră, ca să-i fie la îndemână.

— Fără sărutări, a zis ea. Pentru orice eventualitate!

Nathaniel s-a întors cu faţa spre ea.

— Da, teroarea mea! a spus ascultător, cu o strălucire demonică în ochi.

Elisabeth a luat una dintre perne şi a pus-o cu hotărâre între ei, lucru care l-a făcut pe Nathaniel să râdă. A pocnit din degete şi draperiile s-au desprins din legăturile lor şi s-au revărsat în jurul patului cu un foşnet mătăsos, ferindu-i de ochii lumii.

Capitolul 2

Elisabeth s-a trezit mai târziu, în întuneric, cu gândul doar la căldura trupului vrăjitorului, extrem de aproape de ea, mai să o atingă; simţea materialul cămăşii ei largi de noapte lipindu-se uşor de el, în timp ce inspira şi expira, şi brusc a devenit acut conştientă de fiecare loc în care ţesătura mătăsoasă îi atingea pielea. Putea să miroasă parfumul săpunului pe care el îl folosea, amestecat cu propria aromă caldă. Părul lui îi gâdila nasul. Când şi-a mişcat uşor capul, i-a descoperit chipul la doar un centimetru de al ei.

Nathaniel părea cu totul relaxat, singura excepţie fiind cuta adâncă dintre sprâncene. Îl făcea să arate serios, dar puţin pierdut, de parcă visele l-ar fi împins să hoinărească prin locuri necunoscute. S-a aplecat spre el şi a sărutat uşor acel loc. Când s-a retras, a văzut că era treaz şi o privea.

— Scrivener, a spus el cu glas grav. Se pare că ai ratat.

În secunda următoare se sărutau grăbit, pe dibuite. Elisabeth şi-a izbit fără graţie nasul de al lui, piciorul i s-a încurcat în cearşafuri, coatele i se loveau de toate cele, dar nu conta. Era evident că lui nu-i păsa. La un moment dat, aproape că s-au rostogolit amândoi din pat, clipă în care un singur gând lucid i-a străbătut ceaţa minţii, ca o rază de soare: perna! Nu ar fi trebuit să fie o pernă acolo?

Cum şi-a adus aminte, zgomotul vântului care bântuia prin conac s-a preschimbat într-un urlet periculos. A fost urmat de o serie de bocănituri fatidice şi de zdrăngăneli care se auzeau de deasupra, ca şi cum ceva ar fi alunecat şi s-ar fi prăvălit de pe acoperiş.

Au împietrit amândoi, uitându-se unul la celălalt. Pe

Elisabeth o furnicau buzele şi simţea respiraţia lui Nathaniel în întuneric. Niciunul dintre ei nu a scos vreun cuvânt, aşteptând să vadă dacă zgomotul avea să înceteze.

Nu s-a oprit.

— Cred că ar trebui să verificăm acoperişul, a şoptit ea în cele din urmă.

Nathaniel s-a răsturnat înapoi în pat, apoi a oftat şi s-a întins după bastonul lui.

— Ar fi bine să o iei pe Ucide-demoni cu tine.

Elisabeth şi-a scos nasul de sub baldachin, dar a regretat imediat. Dormitorul lui Nathaniel era rece ca gheaţa.

— Unde mergem? l-a întrebat, în timp ce-şi trăgea pe ea halatul, peste care şi-a înfăşurat apoi o pătură de pe pat, pentru orice eventualitate.

Cu o voce care nu prevestea nimic bun, Nathaniel i-a răspuns:

— În pod.

Elisabeth nu văzuse niciodată podul. S-a aplecat şi a pus mâna pe Ucide-demoni. Apoi l-a urmat curioasă pe Nathaniel în holul care s-a dovedit mai rece chiar decât camera lui. Casa veche a scârţâit şi s-a cutremurat în jurul lor ca o corabie răvăşită de furtună. Elisabeth s-a oprit şi a tras draperia ca să arunce o privire pe geam, dar afară viscolea puternic, aşa că nu a putut să vadă nimic.

Intrarea în pod s-a dovedit a fi o uşă a servitorilor, situată în capătul holului. Dincolo de ea se afla o scară veche, îngustă, unde temperatura era şi mai scăzută şi unde respiraţia le plutea ca nişte norişori fantomatici în întuneric. Nathaniel i-a oferit o lumânare subţire, pe care a aprins-o cu o incantaţie şoptită. Mucul s-a aprins verde, împrăştiind o lumină stranie peste treptele strâmbe, acoperite de un strat

gros de praf.

Scările au scârţâit în semn de protest când au început să le urce. Elisabeth l-a urmat îndeaproape pe Nathaniel, care înainta şchiopătând, gata să-l prindă în caz că i-ar fi cedat piciorul; abia în ultima lună începuse să urce fără ajutor pe scări.

Zgomotele creşteau în intensitate cu cât se apropiau mai mult de pod. Era doar o bucată de şindrilă desprinsă, şi-a spus Elisabeth, deşi suna de parcă un demon s-ar fi ascuns pe acoperiş, încercând să-şi croiască drum înăuntru. Inima a început să-i bată mai tare în piept când Nathaniel a deschis o a doua uşă în capătul scărilor, care dădea într-un spaţiu vast şi întunecat.

Flacăra pâlpâitoare şi bătută de curent a lumânării a dezvăluit o colecţie de obiecte ca de muzeu, care se pierdeau în întuneric: piese de mobilier acoperite de pânze, oglinzi uriaşe şi lipsite de luciu, un căluţ de jucărie din lemn, cufere pentru călătorii, paltoane de modă veche şi rochii atârnate pe suporturi de haine din alamă, o cutie cu păpuşi înspăimântătoare, o armură medievală, situată pe un suport, şi, ce era mai bizar, o trăsură întreagă. După câteva clipe, Elisabeth şi-a dat seama că era trăsura în care călătorise alături de Nathaniel şi că nu îl întrebase niciodată ce făcea cu ea când nu o folosea. Şi-a zis că o trimitea probabil aici, prin magie. Pânzele de păianjen atârnau deasupra lor ca nişte baldachine zdrenţuite, fluturate de vântul care şuiera printre crăpături. Era foarte rece şi totul mirosea înecăcios a praf.

— Ai grijă! a sfătuit-o Nathaniel când a văzut-o înaintând spre armură. Poţi privi prin jur, dar nu atinge nimic! În copilărie nu mi se permitea niciodată să mă joc aici, pentru că unele dintre obiecte sunt blestemate.

Elisabeth a strâns mai tare mânerul sabiei Ucide-

demoni şi a trecut încetişor pe lângă cutia cu păpuşi.

— Ar trebui să revenim pe timp de zi.

Deoarece Nathaniel a ridicat din sprâncene la ea, i-a explicat:

— S-ar putea ca armura să vină la pachet cu o armă.

— Exact ce ne trebuie: ca tu să pui mâna pe o sabie blestemată de unul dintre strămoşii mei diabolici. Scrivener, ştiu că ceea ce îţi cer acum este în contradicţie cu firea ta de războinică cu sânge clocotitor, dar, dacă vezi ceva ascuţit, te rog să faci un efort şi să-i rezişti.

Elisabeth abia l-a auzit. Se întreba dacă i-ar veni armura. Părea să fie de mărimea potrivită. S-a aplecat atât de aproape de ea, încât respiraţia i-a aburit metalul incrustat peste tot cu un model detaliat care înfăţişa spini.

Un scârţâit slab şi strident a destrămat tăcerea din pod când vizorul coifului s-a întors ca să o privească, risipind firicele de praf în jur. Elisabeth a sărit înapoi, cu părul măciucă. A trebuit să înghită de mai multe ori în sec înainte să poată vorbi, cu ochii pironiţi la armura care acum stătea din nou complet nemişcată, de parcă nu s-ar fi clintit niciodată.

— Nathaniel…

— E blestemată, a comentat el, fără să se întoarcă măcar.

Mâzgălea ceva pe una dintre grinzi, cu o bucată de cretă scoasă din halat.

Elisabeth a aruncat o privire căluţului de lemn.

— De asemenea, blestemat! a declarat Nathaniel, fără să se întoarcă nici de această dată.

— De ce ar blestema cineva un cal de jucărie?

— Se vede că nu l-ai cunoscut pe stră-stră-bunicul Wolfram. Din fericire, nici eu n-am avut plăcerea.

Cu aceste cuvinte, Nathaniel s-a cufundat într-o stare de concentrare pe care Elisabeth ştia că nu trebuie să o întrerupă. O rază de nuanţa smaraldului i s-a desprins din mână, înaintând spre bârnă şi apoi mai sus, către acoperiş. Din fericire, ceea ce făcea Nathaniel părea să funcţioneze. Zgomotele începuseră să se diminueze.

Elisabeth a rămas ţeapănă, chiar în mijlocul cărării dintre obiecte. S-a încruntat la calul din lemn, apoi le-a aruncat o privire sfidătoare păpuşilor. Acestea nu s-au clintit. Chiar când începea să se relaxeze, a dat cu ochii de ceva straniu într-un colţ: o pată mai spălăcită printre umbre, în care a recunoscut un ansamblu familiar de forme – scobitura întunecată a ochilor, spintecătura gurii. Elisabeth şi-a ridicat lumânarea. Un chip turtit a plutit vag dinaintea ochilor ei, suspendat în întunericul din spatele trăsurii. Fără să ezite, a ridicat-o pe Ucide-demoni.

— Nathaniel, a şoptit ea. Nathaniel, ai un goblin în pod.

— Poftim? Ah! a exclamat el, izbucnind în râs. Nu, e doar mătuşa Clothilde.

— *E vie?*

Din cine ştie ce motiv, reacţia ei l-a făcut pe Nathaniel să râdă şi mai tare. A aruncat probabil o vrajă, deoarece flacăra lumânării s-a înălţat, iar lumina ei verde-smarald a strălucit suficient de puternic încât să dezvăluie rama de tablou din jurul chipului înspăimântător, care, Elisabeth putea să vadă acum, era doar un portret.

— Ar fi trebuit să te avertizez. Silas l-a pus aici. Cei doi au avut o istorie tumultuoasă, bănuiesc.

Elisabeth a auzit bocănitul bastonului, apoi i-a simţit respiraţia caldă la spate.

— Ştii ce, s-ar putea să fi descoperit tu ceva – mă întreb dacă nu cumva ea *chiar* era pe jumătate goblin. Ar trebui să-l

întreb pe Silas dacă… dacă asta este…

Glasul i s-a stins. În perioada de recuperare zisese adesea lucruri de felul: *Ar trebui să-l întreb pe Silas despre asta* sau *Ce-o fi crezând Silas?,* amintindu-şi apoi că Silas nu mai era acolo şi nu avea să se mai întoarcă niciodată. De această dată însă, lumina din privire i s-a întunecat doar o clipă, apoi, când şi-a dat seama că Elisabeth îl urmăreşte, şi-a dres vocea. Ea nu ştia ce fel de expresie avea pe chip, dar se simţea de parcă inima i se umflase ca un burete, prin urmare cel mai probabil era una caraghioasă.

— După cum spuneam, a continuat Nathaniel, sunt convins că Silas ar fi pur şi simplu încântat să ne povestească despre istoria cunoaşterii carnale dintre oameni şi…

Elisabeth i-a astupat gura cu fermitate.

Apoi au tropăit pe scări în jos. Trecând pe lângă ceasul impunător din hol, au descoperit că era deja dimineaţa devreme. Părea miezul nopţii doar pentru că furtuna acoperea cerul.

Au găsit-o pe Mercy jos, în parloar, ţinând stângaci un făraş cu cenuşa măturată din şemineu, de parcă nu ar fi avut unde să o arunce – şi poate că nu avea, din moment ce nu putea să iasă din conac.

— Nu a fost vina mea! a exclamat Nathaniel, confruntat cu privirea ei acuzatoare. Serios, de ce crede toată lumea mereu că este vina mea? a continuat exasperat, fără să vadă privirile pe care Elisabeth şi Mercy le-au schimbat pe la spatele lui, în timp ce şchiopăta spre hol.

— Nu a fost doar vina mea, oricum! a adăugat în şoaptă.

Aroma uluitoare a brioşelor care se coceau în cuptor i-a atras pe toţi în bucătărie. Deşi Silas îi auzise cu siguranţă venind, nu s-a întors când s-au înghesuit înăuntru. Deschisese uşa care dădea în grădină şi privea intens

peretele solid de zăpadă, lipit de casă, cu o expresie de profund reproş. Apoi a închis cu hotărâre uşa şi a făcut ceva ce Elisabeth nu-l mai văzuse făcând până atunci: s-a scuturat uşor, ca o pisică după ce a înfruntat frigul. Nathaniel i-a surprins privirea, zâmbind larg.

— Aţi descoperit ceva revelator noaptea trecută? i-a întrebat Silas, întorcându-şi uşor capul în direcţia lor.

Elisabeth a roşit. Nathaniel şi-a ridicat mâinile.

— Fie! Voi ajuta la rezolvarea problemei legate de vrăjile de protecţie. Chiar am nişte standarde, contrar părerii celorlalţi. N-am de gând să stau deoparte şi să-mi privesc casa preschimbându-se într-o mironosiţă.

— În acest caz, ai face bine să-ţi fortifici standardele cu micul-dejun. Bună dimineaţa, domniţă. Mercy.

Răspunsul ei a fost o răsuflare scurtă. Mercy stătea în spatele lor, cu trăsăturile înăsprite de grijă. Elisabeth nu a avut prea mult timp la dispoziţie ca să mediteze asupra expresiei celeilalte fete. Când şi-a întors ochii, a văzut că privirea lui Silas se oprise asupra urmelor prăfuite lăsate de papucii ei şi ai lui Nathaniel pe podeaua din bucătărie.

S-a produs o busculadă.

— Mă ocup eu! a exclamat Elisabeth, sărind după un prosop, în acelaşi timp în care Mercy a strigat:

— Dă-mi voie!

S-au luptat pe prosopul de bucătărie până când Elisabeth s-a lovit cu capul de masă. Până şi-a alungat stelele ivite dinaintea ochilor, cârpa dispăruse. Silas o folosea acum ca să şteargă podeaua.

— Văd că trebuie să vă reamintesc din nou că nu sunt invalid! a comentat el, aruncându-le o privire mustrătoare pe sub gene.

Toţi cei de faţă au schimbat priviri între ei. Se puseseră

de acord că ar trebui să facă mai multe prin casă, astfel încât Silas să aibă parte de mai multă odihnă. Dar el îşi dăduse imediat seama de intenţiile lor. Şi nu doar că practic putea să le citească gândurile, dar faptul că acum descoperise că Nathaniel îşi împăturea singur hainele era ceva fără precedent şi extrem de suspect.

S-a lăsat o linişte stânjenitoare, pe care Nathaniel a destrămat-o zicând:

— Uite, Elisabeth! Cred că vârful capului tău a îndoit masa.

Toată lumea s-a aplecat mai aproape, ca să vadă. Şi, într-adevăr, aşa era.

Câteva minute mai târziu, după ce i-au oferit lui Mercy o explicaţie stângace despre vrăji de protecţie, a fost servit micul-dejun. Elisabeth a descoperit că nu o deranja furtuna care urla afară, aşa cum stătea în bucătăria caldă şi primitoare, cu focul trosnind în vatră şi cu aroma brioşelor plutind în aer. Silas i-a servit cu gem de caise şi ceai de mentă, ba chiar a împăturit şerveţelele în formă de flori, un gest care l-a făcut pe Nathaniel să exclame:

— În numele cerului, nu mai încerca să o intimidezi pe Mercy, Silas!

El şi-a plecat spăsit capul, fără să încerce măcar să nege.

Mercy s-a înroşit. Uluită, Elisabeth şi-a amintit de cina din noaptea trecută şi s-a întrebat dacă Silas făcuse şi atunci acelaşi lucru. Încă avea dinaintea ochilor expresia lui Mercy când luase loc la masă: nu era uimire, ci mai degrabă stoicismul sumbru al cuiva care îndura multe greutăţi de ceva vreme. Oare situaţia dura de o lună şi jumătate şi ea chiar nu observase nimic? Elisabeth l-a privit şocată pe Silas. Acesta a ridicat impasibil ibricul de pe foc, folosindu-se de un şerveţel împăturit cu grijă – Elisabeth ştia că nu căldura

reprezenta o ameninţare pentru el, ci mai degrabă faptul că ibricul era făcut din fier.

— Silas, a întrebat ea din impuls, ai avea cum să ne ajuţi cu vrăjile de protecţie? Măcar puţin?

Silas s-a oprit în loc, apoi a spus:

— Desigur, domniţă.

A făcut din nou o plecăciune şi a ieşit din bucătărie. Nathaniel a mormăit ceva care suna a „favoritism”.

Elisabeth a aşteptat ca Silas să se retragă pentru a-şi lăsa cu băgare de seamă mâna pe braţul lui Mercy.

— Ştii că el nu e deloc ca domnul Hob!

Până la Silas, singurul demon cu care Mercy avusese de-a face fusese goblinul care se prefăcea a fi majordomul lui Ashcroft.

— Ştiu, domnişoară! a zis ea încetişor.

— E un tip de demon cu totul diferit. Unul bun.

Mercy se juca neliniştită cu linguriţa, fără să o privească pe Elisabeth în ochi.

— Ştiu. Te-a ajutat să salvezi lumea şi toate cele, şi s-a purtat decent cu mine şi toate cele. Dar, domnişoară…

— Elisabeth, a corectat-o Elisabeth.

Mercy i-a aruncat o privire pe furiş lui Nathaniel, apoi şi-a coborât glasul şi mai mult:

— E vorba de stăpânul Thorn – el i-a ordonat lui Silas să nu mă ucidă.

De alături, Nathaniel a tuşit tare în cana lui cu ceai.

— Nu ar fi trebuit să auzi asta! a zis el, cu o voce răguşită, după ce şi-a recăpătat glasul.

— Nici dumneata acum p-asta! i-a întors-o Mercy. În fine, a continuat ea pe un ton hotărât, eram pe hol când ai spus-o.

Din brioşa pe care Elisabeth o ţinea în mână şi pe care

uitase să o mai ducă la gură s-a desprins o firimitură.

— Poftim? Când s-a petrecut asta? a cerut ea să afle, mutându-şi privirea când la unul, când la altul.

Nathaniel s-a crispat.

— Nu vorbeam serios, Mercy! În mare parte.

— În mare parte, a repetat Mercy, holbându-se la el.

— Silas nu te-ar ucide niciodată! a insistat Elisabeth, abia venindu-i să creadă că rostea acele cuvinte cu voce tare. Nu ar face-o! Sau? Deşi…

Cei treizeci de ani pe care ea şi Nathaniel îi juraseră lui Silas ultima oară fuseseră pierduţi când acesta se sacrificase el însuşi. Pentru a-i înlocui, Silas luase doar două zile din vieţile lor. În acelaşi timp, Elisabeth presupusese că firea i se schimbase odată cu numele şi că nu mai râvnea la vieţi omeneşti. Dar dacă asta nu era adevărat? Dacă era înfometat?

O pală rece i-a adiat prin păr.

— Nu există demoni buni, domniţă! a intervenit delicat Silas, aplecându-se pe deasupra ei, ca să aşeze ceva pe masă. Ci pur şi simplu demoni care au maniere şi cei care nu au.

Niciunul dintre ei nu-l auzise când se întorsese. Mercy a tresărit vizibil; până şi Elisabeth, care nu se mai temea de el, s-a trezit stăpânită de reacţia instinctivă a prăzii în faţa unui prădător: i s-a făcut pielea de găină pe braţe când părul lui argintiu a atins-o în trecere şi degetele cu gheare s-au desprins de pe pachetul învelit într-un şervet, pe care îl aşezase printre ceşcuţe.

Nathaniel, care nici măcar nu ar fi clipit din ochi dacă Silas l-ar fi ambuscat într-o criptă bântuită, a fost evident fericit să schimbe subiectul.

— Dacă e o altă bucată de turtă dulce, dă-i-o lui Elisabeth! Eu încerc să-mi menţin silueta silfidă.

Elisabeth s-a ridicat şi a ochit cu interes pachetul dreptunghiular, amintindu-şi de turta dulce pe care Silas le-o pregătise de sărbători. Dar, de cum l-a mirosit plină de speranţă, şi-a dat seama ce se afla de fapt înăuntru, şi a simţit deopotrivă un fior de încântare şi răceala unei prevestiri sumbre.

— Nu miroase prietenos.

— Să înţeleg că nu discutăm tot despre turtă dulce? a întrebat Nathaniel. Sau da? E una dintre franzelele acelea cu formă umană, care sunt fermecate să alerge de colo-colo ţipând înspăimântate până când le hăcuieşti cu un cuţit? E o tradiţie vrăjitorească, le-a explicat el lui Mercy şi Elisabeth, care îl priveau amândouă îngrozite.

— Nu, a spus Elisabeth. E un grimoar.

Capitolul 3

Pentru o clipă, nimeni nu s-a mişcat.

— Staţi deoparte! i-a avertizat ea. Nu este prietenos.

Grimoarele prietenoase aveau un soi de miros dulce şi cremos de carte veche; acesta mirosea acru, a lapte stricat. Şi-au ţinut cu toţii respiraţia, iar Elisabeth a tras pachetul mai aproape şi a dat deoparte şervetul. Era un grimoar mic, subţire, aproape de mărimea unui jurnal. Literele poleite ieşeau în evidenţă pe cotorul sfâşiat din piele: Volumul XI. Atât a avut ocazia să vadă înainte ca acesta să explodeze într-o frenezie de pagini fluturânde. Elisabeth a pus mâna pe grimoar şi s-a luptat să-l coboare înapoi pe masă, prinzându-l sub trupul ei, înainte să o poată lua la plimbare prin cameră.

— Este din Categoria Patru! a zis ea, surprinsă. Ar trebui să fie într-o bibliotecă.

După ce petrecuse săptămâni întregi restaurând cărţile din biroul lui Nathaniel, Elisabeth devenise extrem de familiară cu toate grimoarele din Conacul Thorn. Cel puţin, aşa crezuse. Pe acesta era sigură că nu-l mai văzuse până atunci.

— Silas, unde l-ai găsit?

— A locuit o vreme, sălbăticit, la al cincilea etaj, domniţă. Etajul servitorilor, a explicat el, când i-a văzut privirea confuză. Cred că a scăpat din arhivă.

Elisabeth nici măcar nu ştia că există un al cincilea etaj, cu atât mai puţin o arhivă. În mod clar, nu era singura. Nathaniel ridicase din sprâncene.

— De unde?

— Din arhivă, stăpâne. A fost închis în 1972, după ce

bunicul tău a considerat că este de modă veche, ceea ce v-ar putea ridica unele probleme, dar veţi descoperi că acolo se găseşte înregistrată fiecare schimbare făcută vrăjilor de protecţie de la construirea conacului, în secolul al şaisprezecelea, a spus Silas înclinându-şi capul spre grimoar.

După ce fusese imobilizat o vreme, părea să se fi liniştit. Elisabeth i-a ridicat cu precauţie coperta, crispându-se din cauza foşnetului scos de pergamentul antic. Dar nimic nu părea deteriorat şi nu s-au mai auzit şi alte sunete îngrijorătoare în timp ce răsfoia paginile, cercetându-l. La început i s-a părut că sunt înregistrate doar liste cu schimbările mărunte aduse conacului şi pământurilor, renovări şi alte asemenea, notate şi datate cu un scris înghesuit şi inestetic. Dar până la urmă a dat de o diagramă magică: o inscripţie complexă, cu rune întrepătrunse şi forme geometrice, care a plutit câţiva centimetri deasupra paginii când a deschis mai larg grimoarul, strălucind într-o nuanţă pală de albastru deschis. Formele au început să se *mişte,* învârtindu-se în aer precum mecanismele unui ceas, înconjurate de cercuri de text în enohiană. Elisabeth a rămas cu gura căscată. Până şi Mercy, care arareori era fermecată de magie, s-a aplecat să arunce o privire.

— Este prototipul unei vrăji de protecţie pentru o casă, a spus Nathaniel.

Lumina albastră i-a subliniat unghiurile ascuţite ale chipului şi i-a sclipit în ochii cenuşii când s-a aplecat mai aproape, cercetând textul.

— Exact aşa arată jos, în fundaţii. Cred că e vraja de protecţie care împiedică necunoscuţii să intre în grădină. Tatăl meu a dezactivat-o în timpul unei renovări; parcă îmi aduc aminte că a avut loc un incident nefericit cu căţeluşul doamnei Throckmorton.

— De ce nu putem merge să vedem cu ochii noştri vrăjile de protecţie? a întrebat Elisabeth, surprinsă că nu se gândise la asta mai înainte – deşi, până în acea clipă, îşi închipuise că reprezentau straturi intangibile de farmece, drapate invizibil deasupra conacului, nu aranjamente tangibile precum cercul pentru invocări de la etajul al doilea.

— Expunerea lor este periculoasă. Au fost create de o magie veche, de felul celei care a fost declarată ilegală de la Reforme încoace. Şi sunt închise sub sute de tone de piatră. Eu am văzut una, o dată, pentru că tatăl meu a trebuit să reconstruiască un etaj după ce pivniţa a fost inundată. A fost o adevărată desfăşurare de forţe – Magisteriumul a trimis o duzină de oficialităţi ca să ne supervizeze. Aşadar, dacă vom ajunge să le vedem cu ochii noştri, o vom face doar în ultimă instanţă.

Nathaniel şi-a împreunat mâinile şi şi-a lipit gura de ele, privind intens grimoarul.

— Arhiva, unde-o putem găsi?

— Uşa se află alături de bustul lui Erasmus Thorn, lângă parloarul din aripa de sud.

Pe chipul lui Silas a alunecat un zâmbet.

— Vă doresc amândurora mult noroc!

— Ce a vrut să spună când a zis că arhiva a fost închisă? a întrebat Elisabeth, privind curioasă lambriul gol de lângă bustul lui Erasmus.

Nu se vedea nicio uşă.

Nathaniel se plimba dintr-o parte într-alta prin faţa peretelui gol, îmbrăcat cu cămaşă şi vestă, bocănind cu bastonul în podea. Încercase să îngâne câteva vrăji, dar niciuna nu părea să fi dat rezultate, singura urmare a eforturilor sale fiind duhoarea vagă de magie care plutea în

aer.

— Ai observat vreodată că proprietatea pare mai mare la interior decât la exterior? Multe dintre camere au fost create prin vrăjitorie, iar când stăpânul actual al casei nu mai are nevoie de ele, el – sau ea, în unele cazuri – le ordonă să se închidă.

Nathaniel a îngenuncheat, cu un şuierat surd de durere, ca să examineze podeaua.

— În locuinţele obişnuite, asta ar implica acoperirea pieselor de mobilier şi încuierea uşilor, dar în casele vrăjitorilor încăperile sunt făcute să dispară cu totul. Se pare că, pe undeva, s-ar afla ascunsă chiar şi o sală de bal, dar nu am reuşit să o găsesc.

Elisabeth nu avea idee ce făcea Nathaniel. Poate că se uita după un soi de încuietoare ascunsă.

— Unde se duc camerele când nu le foloseşte nimeni?

— Cred că se strâng în pereţi.

Nathaniel s-a lăsat jos cu totul, până la podea, şi-a lipit obrazul de parchet şi a privit cu atenţie printr-o crăpătură.

— Ai văzut vreodată o casă de păpuşi din hârtie? Cele care se desfac din paginile unei cărţi? E la fel sau cel puţin aşa mi-a explicat mama că ar fi.

Elisabeth şi-a dat imediat seama la ce se referă. Văzuse o astfel de căsuţă din hârtie mai demult, doar că era vorba despre un grimoar, nu despre o carte obişnuită. Un vrăjitor o crease pentru fata lui bolnavă, care murise înainte ca aceasta să fie gata. Fusese transferată în Summershall pentru întreţinere, iar Directorul i-o arătase lui Elisabeth pe când era foarte mică, de vreo cinci sau şase ani doar, aşa că amintirea i se părea mai degrabă un vis: tomul uriaş şi poleit, care se deschidea cu o cheiţă pe care vrăjitorul o făurise astfel încât fata lui să o poarte în jurul gâtului, la fel

ca o bibliotecară; apoi paginile care se răsfiraseră singure în evantai, dezvăluind cameră după cameră, cu piesele de mobilier despăturindu-se din pereţii de hârtie. Casa miniaturală avea ferestre cu obloane care se închideau şi se deschideau, cu draperii prin care se cernea o lumină adevărată, schimbându-se în funcţie de momentul zilei. Tapetul şi tapiţeria mobilelor fuseseră pictate cu grijă. Şi se distingeau chiar şi sunete: clinchetul unui clavecin în camera de muzică, trosnetul focului în birou, cântecul unei păsări în colivia din seră.

Cea din urmă cameră fusese dormitorul miniatural al unei fetiţe, însă din acea încăpere nu se auzise niciodată vreun sunet; acolo domnise doar tăcere.

— Ar trebui să mergem să le căutăm! a zis ea, cuprinsă de acelaşi frison al încântării pe care îl simţise pe vremuri privind acel grimoar, de acelaşi imbold ascuţit în inimă. Mă întreb dacă sunt ca pasajul din Biblioteca Regală – cel care ne-a condus la arhive. Nathaniel, a adăugat ea încruntată, casa ta este cumva vie, la fel ca Biblioteca Regală?

Elisabeth nu i-a mai auzit răspunsul, pentru că, de îndată ce a pus întrebarea, a văzut uşa.

Se desprinsese din lambriul pe care-l urmărea cu coada ochiului. Marginile ei sclipeau uşor, ca un miraj, iar când s-a răsucit ca să o privească mai bine, uşa a dispărut. Dar, după ce Elisabeth a privit pătrunzător peretele, făcând aproape gaură în el, uşa s-a închegat încetişor din nou, parcă ruşinată că a fost prinsă în fapt. Clanţa şi stucatura îi erau acoperite de praf, ca şi cum nimeni nu ar mai fi deranjat-o de decade întregi. Iar pe ea se afla prinsă o plăcuţă din alamă pătată, în care era săpat cuvântul „Arhivă”.

— Îţi mulţumesc! i-a spus Elisabeth politicos uşii.

Şi-a zis că se cuvenea să fie politicoasă cu o casă care ar

fi putut să fie conştientă, la fel cum era şi cu cărţile.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, Scrivener! i-a răspuns Nathaniel, de la podea.

Încă trăgea cu ochiul prin crăpăturile din pardoseală, sprijinit în palme şi genunchi.

— Mă voi pune în patru labe pentru tine oricând doreşti.

Fără să-şi dezlipească ochii de la uşă, Elisabeth s-a aplecat, l-a apucat de braţ şi l-a ridicat în picioare.

— Ah! a spus el, iluminat. Desigur! Ar fi trebuit să ghicesc – rezistenţa ta la magie face ca încăperilor să le fie greu să se ascundă de tine. Deşi se pare că a trebuit să o şicanezi un pic, a adăugat Nathaniel, văzând privirea sumbră pe care Elisabeth încă o avea fixată asupra uşii.

Tânăra bănuia că, dacă ar fi scăpat-o din ochi, s-ar fi făcut din nou nevăzută. Nathaniel şi-a pus bastonul la subraţ şi s-a întins spre clanţă.

De îndată ce uşa s-a deschis, Elisabeth a înţeles ce a vrut Silas să spună prin *unele probleme*. Încăperea semăna tare mult cu o versiune înghesuită a camerei cataloagelor de la Biblioteca Regală, cu sertarele ei vechi din lemn, pline ochi, care acopereau pereţii din tavan până în podea; doar că, în acest caz, cele mai multe dintre sertare atârnau pe jumătate deschise şi erau strâmbe. Lumina caldă, care se prelingea ca un sirop prin ferestrele cu şpros, pâlpâia printre umbrele a zeci de grimoare, care foşneau haotic în aer. După ce petrecuseră decade întregi fără să fie supravegheate, se sălbăticiseră cu totul: podeaua prăfuită era acoperită cu pagini rupte, iar Elisabeth a privit cum două grimoare mici sar pe un al treilea şi încep să-i smulgă foile.

— Nu! a ţipat ea, năvălind înăuntru ca să le despartă.

În timp ce le ţinea la distanţă pe cele trei grimoare,

parând paginile fluturânde ale agresorilor cu coatele, a remarcat că fiecare dintre sertarele deschise avea câte o etichetă scorojită şi îngălbenită pe care erau trecute mai multe perioade: 1511–1515, 1516–1520 şi aşa mai departe.

— Eşti bine! i-a spus ea grimoarului rupt, care palpita încet în mâinile ei împreunate. Nu-ţi face griji! Te voi repara.

Nu era de mirare că grimoarele scăpate din dulapuri se luau la harţă între ele. Cele mai vechi nu erau de acord cu schimbările trecute în cele mai noi; cele mai tinere se revoltau împotriva opiniilor învechite ale celor mai bătrâne. Sertarele nu erau menite doar pentru a le organiza, ci şi pentru a le ţine separate unele de celelalte. Dacă erau sortate cronologic, ajungeau alături de alte grimoare care le erau pe plac sau pe care cel puţin nu ar fi încercat să le rupă în bucăţi.

— Dumnezeule, cred că acela a fost mâncat! a zis Nathaniel, cu ochii la un morman mic şi trist de piele şi pergament dintr-un colţ.

Doar ce intrase, bătând cu bastonul în podeaua prăfuită.

Toate grimoarele au rămas nemişcate, apoi, ca şi cum ar fi fost unul singur, s-au răsucit în direcţia lui.

— Ar fi bine să te fereşti! a zis Elisabeth, dar avertismentul ei a venit prea târziu.

Un baraj din cerneluri zbura deja prin cameră.

A devenit destul de repede clar că cercetarea registrelor familiei Thorn nu avea să fie o misiune uşoară. Nathaniel împietrise toate grimoarele cu o vrajă – tomurile atârnau imobilizate în aer, înconjurate de conturul tremurător al luminii de culoarea smaraldului –, dar erau de ordinul zecilor şi sufereau de tot soiul de necazuri. O epidemie de Mucegai Alb se răspândise în rândul lor, lucru care nu era

deloc surprinzător, de vreme ce mucezeala magică înflorea în spaţii calde, slab ventilate şi, pe deasupra, cele mai multe dintre grimoare aveau pagini lipsă, rupte după decade întregi de războaie.

Neglijenţa a înfuriat-o pe Elisabeth, deşi trebuia să recunoască faptul că se distra. Nu-i plăcea nimic mai mult decât să fie înconjurată de cărţi şi învăţa lucruri noi despre vrăjitori, descoperind fragmente interesante în grimoare, despre care îi punea întrebări lui Nathaniel. Spre exemplu:

— De ce au întărit crenelurile şi au instalat un pod mobil în 1587?

— Probabil ne aflam în toiul unui conflict! i-a răspuns el, mijind ochii la un grimoar pe care mai întâi l-a întors cu fundul în sus şi apoi înapoi la loc.

Elisabeth a bănuit că era grimoarul pe care îl examinase ea mai devreme, al cărui text apărea răsturnat, indiferent de unghi.

— Vrăjitorii obişnuiau să-şi ia cu asalt casele unii altora când se iveau neînţelegeri între familii – legate de căsătorii, de politică, de care văr de gradul al treilea ar trebui să moştenească demonul, lucruri de felul acesta. Uneori conflictele durau ani în şir. Vrăjitorii animau statui, catapultau bolizi unii într-alţii… Acesta este unul dintre motivele pentru care Reformele au câştigat atât de multă susţinere din partea maselor. Toată lumea se săturase de vrăjitorii care se războiau pe străzi.

— Atunci cazanul cu ulei încins are sens, a meditat Elisabeth, încruntându-se, în vreme ce trecea în revistă grimoarul pe care-l avea în mână. Dar ce-i cu crocodilii din import?

Nathaniel a zâmbit larg, dinţii strălucindu-i alb, în contrast cu faţa pătată de cerneală.

— Aceştia au ajuns în canal, desigur.

Elisabeth a încercat să şi-o închipuie pe Mercy lovind un crocodil cu mătura, de pe podul ancestral al Conacului Thorn. A simţit un junghi în stomac. O clipă mai târziu, şi-a amintit de ce.

— Nathaniel, în legătură cu Mercy…

Elisabeth a ezitat. Părea ridicol, dar trebuia să întrebe.

— Silas a ucis vreodată un servitor?

Nathaniel s-a crispat. A coborât lent grimoarul pe care-l ţinea în mâini.

— Se pare că pe vremuri servitorii mai dispăreau din când în când, în circumstanţe misterioase. Un majordom pe nume Higgins a dispărut pe când aveam vreo opt ani; într-o noapte, când ar fi trebuit să fiu în pat, i-am auzit pe părinţii mei vorbind despre ce ar fi putut să i se întâmple. Cu toate acestea, se prea poate să nu fi fost vina lui Silas. Oamenilor li se pot întâmpla tot felul de lucruri într-un oraş precum Brassbridge.

— Dar tu crezi că el a fost de vină.

— Ah! Ei bine, potrivit părinţilor mei, se ştia că Higgins lăsa amprente pe argintărie.

Elisabeth a înghiţit în sec. S-a gândit la Mercy, care lucra pentru prima oară într-o casă mare, nevoită să ducă în spate zeci de responsabilităţi noi, fără o pregătire adecvată. Acceptase locul de muncă de bunăvoie? Poate că nu avusese de ales. Elisabeth nu se gândise la asta mai înainte, însă, poate crezând că o ajută pe Mercy, a prins-o de fapt în cursa unei vieţi pe care nu şi-o dorea.

Nathaniel o privea cu atenţie.

— Silas nu-i va face rău lui Mercy, promit! Exagerează doar, pentru că lucrurile nu se fac în casă exact aşa cum îi place lui.

— Atunci de ce i-ai ordonat să nu o ucidă?

Elisabeth ştia că Nathaniel nu voia să-i dea ordine lui Silas, pentru că nu i se părea moral. Îl văzuse făcând-o o singură dată, iar atunci fusese clar o excepţie rară.

Ochii lui Nathaniel erau fixaţi asupra ei – de un cenuşiu-deschis în lumina de chihlimbar. Geamurile în formă de romb ale ferestrei aruncau o dantelărie de umbre peste chipul lui. Lui Elisabeth i-a trecut prima oară prin minte să întrebe de unde venea lumina soarelui; ar fi trebuit să se afle în interiorul casei, într-o zonă fără ferestre, dar, în tot timpul care se scursese de când erau acolo, calitatea luminii nu se schimbase deloc, suspendată într-o perpetuă oră de aur. În cele din urmă, Nathaniel a răspuns:

— Am încredere în el fără rezerve. Mi-aş pune viaţa în mâinile lui fără să mă gândesc de două ori. Mi-o şi pun, în fiecare zi, de fiecare dată când îmi leagă cravata. Dar, chiar dacă nu cred că ar face rău vreunui membru al acestei case, nu eram dispus să risc viaţa lui Mercy. Silas înţelege asta.

Şi s-ar putea chiar să fie de acord, şi-a zis Elisabeth. Ea încă nu înţelegea întru totul dansul straniu dintre cei doi, echilibrul delicat pe care îl păstrau între pericol şi înţelegere. Poate că nu avea să îl înţeleagă niciodată. Indiferent de cât de multă încredere avea în Silas, aceasta nu avea să fie niciodată la fel de complexă ca a lui Nathaniel, care îl văzuse pe demon ucigându-i tatăl – şi apoi îl invocase imediat înapoi.

Curiozitatea, mai presus de orice, a îndemnat-o să întrebe:

— A încălcat vreodată un ordin?

— O singură dată. A fost o situaţie nefericită.

— Ce s-a întâmplat?

Nathaniel şi-a scuturat capul. La început, Elisabeth s-a

gândit că asta înseamnă că nu va răspunde; însă apoi a început să vorbească, cu faţa întoarsă, cercetând sertarele strâmbe.

— Aveam doisprezece ani şi mă supărasem pe el… Nu îmi amintesc de ce. Poate pentru că se purta prea mult ca şi când ar fi fost unul dintre părinţii mei, când eu de fapt îi voiam pe ei. În fine, i-am ordonat să plece din camera mea şi i-am interzis să se mai întoarcă. Apoi am rămas înăuntru şi am refuzat să mai ies din încăpere, chiar şi pentru a mânca.

Un zâmbet trist i-a ridicat colţul gurii.

— A fost prima mea lecţie despre claritatea ordinelor. Mai înainte nu puteam să înţeleg cum pot fi ucişi vrăjitorii de servitorii lor demonici. Nu luam în considerare portiţele de scăpare. I-am ordonat să nu intre în camera mea, dar nu şi să nu-mi deschidă uşa. Sau să-mi împingă mâncarea înăuntru sau să bată la uşă sau să-mi vorbească din hol. Am continuat jocul zile întregi – el tot descoperea căi noi de a mă sfida, iar eu îi dădeam ordine din ce în ce mai stricte. Îmi amintesc că la final abia mai puteam să vorbesc; probabil că aproape muream de sete. În cele din urmă, nu m-a mai ascultat. Ar trebui să fie ceva imposibil pentru un demon – să sfideze un ordin direct –, dar el a făcut-o oricum.

Nathaniel a rămas tăcut pentru o clipă.

— Am crezut că va muri. Că va muri cu adevărat, nu doar că va fi trimis înapoi pe Celălalt Tărâm. Am hotărât atunci că nu-i voi mai da niciodată un ordin decât dacă nu am de ales. Nu mi-am ţinut întotdeauna această promisiune, dar pot să număr pe degetele de la o mână dăţile în care am încălcat-o.

Elisabeth a lăsat jos grimoarul pe care-l avea în mână, s-a tras mai aproape şi şi-a lăsat capul pe umărul lui Nathaniel. Abia apoi a fost cuprinsă de teama că atingerea ei s-ar putea

să nu fie dorită – că poate ar fi preferat să fie lăsat în pace. Dar el şi-a ridicat mâna şi şi-a aşezat-o pe ceafa ei, împletindu-şi degetele prin părul lui Elisabeth.

Mângâind-o absent, a continuat cu glas tăcut:

— Încă îmi amintesc momentul în care mi-am dat seama că, dacă ar fi vrut să mă ucidă, Silas ar fi putut să o facă de o sută de ori. Ordinele pe care i le-am dat după ce l-am invocat, cele care am presupus că mă protejează de el în tot acel timp, fuseseră o glumă. Nu reprezentau de fapt nimic pentru el.

În arhivă s-a aşternut tăcerea. Grimoarele pluteau în jurul lor, suspendate, iar paginile lor şopteau blând. Elisabeth s-a mişcat, ca să-l poată privi pe Nathaniel.

Petele de cerneală accentuau contrastul dintre pielea lui palidă şi părul negru, brăzdat cu fire argintii, care-i pica în jurul feţei. Ochii cenuşii erau uşor tiviţi cu roşu, iar buzele îi erau şi mai roşii, arse de frigul iernii. Un lucru rar să-l vadă atât de serios. Cu vinovăţie, Elisabeth s-a gândit că asta îl făcea aproape insuportabil de frumos.

Şi-ar fi dorit să-l poată săruta. Ura faptul că nu-l putea săruta. Dorinţa era un junghi cuibărit în piept, un dor care-i săgeta stomacul, o năzuinţă care era cumva pe cât de dulce, pe atât de dureroasă. În acea clipă s-a gândit cu ardoare că l-ar proteja de orice, că s-ar lupta cu duşmani, demoni şi monştri ca să-l apere. Dacă ar fi putut, s-ar fi luptat chiar şi cu amintirile lui.

— Desigur! a zis Nathaniel, dintr-odată.

Elisabeth şi-a înălţat capul, în vreme ce el se străduia să se ridice, sprijinindu-se în baston. Ochii i se luminaseră. A păşit printre grimoarele plutitoare, scotocindu-se în buzunar.

— Toate aceste grimoare au fost create de membri ai

familiei Thorn. Legătura de familie ar trebui să-mi permită să le controlez.

— Cum? a întrebat Elisabeth, încercând să scuture o presimţire nebuloasă de rău augur.

Nathaniel scosese un briceag din buzunar şi îi inspecta degajat tăişul.

— Ah, nimic complicat! Doar puţină magie de sânge.

Lui Elisabeth aproape că i s-a făcut părul măciucă.

— Nu este ilegală?

Nathaniel i-a zâmbit diavoleşte de sus – acelaşi zâmbet care pe vremuri o convinsese că răpea fecioare şi preschimba fete nevinovate în salamandre.

— Nu şi dacă este propriul sânge! a zis el, apoi şi-a tăiat uşor braţul cu briceagul.

Un firicel subţire şi roşu i-a alunecat în josul braţului. Mărgele de sânge au picurat pe podea. Deasupra lor, Nathaniel a rostit câteva cuvinte aprinse în enochiană şi picăturile au sfârâit, au scos aburi şi s-au evaporat.

Printre grimoarele împietrite s-a răspândit un freamăt; o spirală de magie de nuanţa smaraldului s-a furişat printre ele. Apoi acestea au început să se rotească, captive într-un vârtej verde, strălucitor, a cărui forţă i-a răvăşit părul lui Elisabeth şi a ridicat praful de pe podea şi dulapuri. Paginile desprinse se învârteau împrejur, aşezându-se singure în ordine, înainte să se prindă ordonat între copertele potrivite. Sertarele din lungul pereţilor s-au deschis până la capăt, cu bocănituri şi buşituri răsunătoare, şi grimoarele le-au umplut în ordinea rangurilor.

Elisabeth se holba cu gura căscată, gândindu-se cât de util ar fi fost să aibă această vrajă într-o Mare Bibliotecă. Lui Katrien i-ar fi plăcut să vadă ce se întâmplă. Deşi poate că ea nu ar fi fost la fel de încântată ca Elisabeth să-l vadă pe

Nathaniel pe culmile puterii, înconjurat de aura vrăjitoriei, cu părul şi cămaşa fluturând în bătaia unui vânt nelumesc.

După ce sertarele s-au închis, un singur grimoar a rămas liber, încă plutind deasupra lor datorită forţei vârtejului care se disipa. Odată ce s-a oprit din învârtit, a început să coboare treptat.

— Mai bine îl iau eu! s-a oferit Elisabeth, ridicându-se pe brânci. Pare într-o stare foarte proastă.

Un eufemism, după cum s-a dovedit. Doar datorită experienţei îndelungate pe care o avea cu grimoarele nu a scăpat volumul când acesta s-a aşezat în mâinile ei primitoare. Coperta era pufoasă din cauza petelor de mucegai alb-verzui, iar tomul mirosea puternic a lapte închegat. Elisabeth a întors cu mare grijă grimoarul şi a împietrit.

— N-o să-ţi vină să crezi cine l-a scris.

— Baltasar?

— Mai rău! a declarat ea şi a întors grimoarul, astfel încât Nathaniel să poată vedea numele incrustat pe cotor:

CLOTHILDE THORN

Capitolul 4

A doua zi, Elisabeth s-a izolat în salonul din aripa de sud, înconjurată de borcane cu unguente, tonice şi pudre. Mucegaiul Alb era cel mai contagios pe durata tratamentului, când ciupercile se uscau şi începeau să-şi elibereze sporii, punct în care grimoarul afectat nu avea voie să se afle în preajma biroului lui Nathaniel. Elisabeth era mândră de progresul pe care îl făcuse cu colecţia lui; deşi Nathaniel îşi trata bine grimoarele, acestea se deterioraseră în toţi anii în care fuseseră lipsite de grija unui bibliotecar. Câteva dintre ele ajunseseră prea indispuse sau prea depresive ca să se mai deschidă. Un grimoar suferea de o alergie nediagnosticată, provocată de pigmenţii din legătura vecinului său, lucru care îl făcea să strănute exploziv, împrăştiind stropi de cerneală prin tot biroul. Un altul se alesese cu o rană deschisă pentru că se frecase de un loc aspru de pe raft.

Elisabeth încă nu se hotărâse ce îşi dorea mai precis să facă pe viitor, însă, după ce asistase săptămâni întregi la lecţiile din laboratorul pentru restaurări de la Biblioteca Regală, descoperise că are multe puncte în comun cu restauratorii – bibliotecari cu ochelari şi şorţuri, care erau însărcinaţi cu restaurarea grimoarelor îmbătrânite şi cu îngrijirea volumelor suferinde, până când acestea îşi recăpătau sănătatea. Restauratorii se certau adesea cu gardienii: cei dintâi puneau mai presus de orice bunăstarea grimoarelor, în vreme ce gardienii puteau fi uneori prea bătăioşi când venea vorba de protejarea vieţilor oamenilor de cărţile periculoase. Jumătate dintre disputele din camerele de lucru se învârteau în jurul criticilor legate de

metodele de păstrare în arhive, pe care gardienii le aleseseră pentru un nou volum de Categoria Şase, sau de felul în care transferaseră un grimoar de înaltă securitate dintr-o bibliotecă în alta, ignorând cu totul recomandările restauratorilor. Din punctul de vedere al gardienilor, asigurarea confortului unui grimoar nu merita nici cea mai neînsemnată creştere a riscului ca acesta să se elibereze şi să rănească un civil.

Elisabeth învăţase o mulţime de lucruri din lecţiile de acolo şi, după ce a văzut cum se descurca cu grimoarele, departamentul era disperat să o păstreze. Dar ea ştia, cu un sentiment de vinovăţie, că nu voia să se alăture pentru totdeauna restauratorilor. Nu se putea închipui închisă într-un laborator de restaurare pentru restul vieţii, mirosind tot timpul a unguent Cotor-Fragil, fără să mai mânuiască vreodată o sabie.

Şi-ar fi dorit să existe o opţiune de mijloc: o funcţie care să îmbine îndatoririle unui gardian cu cele ale unui restaurator. Simţea, cu o pasiune sfâşietoare, că ar fi putut să aducă realmente o schimbare – simţea că, dacă i s-ar fi oferit ocazia, ar fi putut să găsească o cale prin care să protejeze oamenii şi cărţile în egală măsură.

Nu uita că şi în Collegium lucrurile se pot schimba. Are doar nevoie de oamenii potriviţi pentru a-l schimba. Asta era ceea ce doamna Wick – acum, după demisia lui Marius, Directoarea Wick – îi spusese cu două luni în urmă.

Elisabeth încă încerca să găsească răspunsul potrivit. Între timp, avea o mulţime de alte lucruri pentru care să-şi facă griji.

În sfârşit, grimoarul a eliberat un nor de spori verzi, care erau atât de toxici, încât ar fi băgat pe oricine i-ar fi inhalat într-o comă fermecată preţ de zile întregi. Protejată

de o pereche de ochelari împrumutaţi şi de o eşarfă tratată chimic, Elisabeth a decis să nu testeze teoria conform căreia rezistenţa ei magică i-ar fi putut oferi o oarecare imunitate. Nu aveau timp – potrivit lui Silas, Balul de la Miezul Iernii trebuia să aibă loc în doar o săptămână. În plus, îi promisese lui Katrien că nu va face experimente fără ea.

În timp ce petele de mucegai începeau să se retragă, crusta albă s-a descuamat ca mătreaţa, scoţând la iveală petice de piele zgrunţuroasă aflate dedesubt şi dezvelind, în sfârşit, titlul: Volumul XXVI. Grimoarul se simţea cu siguranţă mai bine. Cu toate acestea, mirosul de lapte înăcrit persista şi, indiferent de metodele alese, Elisabeth nu reuşea să-l deschidă.

A încercat să-l convingă; a încercat să-l complimenteze; o dată, cu chipul contorsionat de hotărâre, a încercat chiar să-i facă un masaj. Dar Volumul XXVI a rămas cu încăpăţânare închis, ca o gură strânsă pungă care refuză să primească o lingură.

Elisabeth nu avea de gând să se lase pradă disperării. Indiferent de cât de frustrantă ar fi fost misiunea, în arhivă descoperise ceva extraordinar: mătuşa Clothilde fusese o *vrăjitoare.*

— Aceeaşi mătuşă de a cărei tapiserie tot încerci să scapi? a întrebat Mercy, cu îndoială în glas, în timp ce o privea pe Elisabeth aplicând cu grijă lac pentru piele copertelor Volumului XXVI, aplecată peste biroul lui Nathaniel, printre teancuri de hârtii şi instrumente lucitoare din bronz şi sticlă.

— Stră-strămătuşa mea, de fapt! a precizat Nathaniel, amestecând în cazanul de pe foc. Şi nu încerc să scap de ea – încerc să o distrug. A pus o vrajă asupra tapiseriei, care nu permite nimănui să o dea jos de pe perete. Am încercat să îi

dau foc odată, dar, după cum îţi poţi închipui…

— Câte vrăjitoare există? l-a întrerupt în grabă Elisabeth, aruncând o privire spre Silas, care trăgea un pui de somn în forma lui de pisică, pe canapea.

— Nu multe. Urmaşii de sex masculin moştenesc aproape întotdeauna demonul familiei – lucru ridicol, ştiu. Având în vedere cu câtă pricepere îl păcălea mama mea pe Maximilian să-şi mănânce legumele, am bănuiala că ar fi fost mult mai bună la gestionarea unui demon decât majoritatea bărbaţilor din consiliu.

Gânditoare, Elisabeth s-a încruntat la cârpa ei mânjită de lac. Cum venea din lumea izolată a Marilor Biblioteci, astfel de obiceiuri erau încă de neînţeles pentru ea. Nathaniel îi spusese chiar că doar câţiva oameni, în afara celor care făceau parte din Collegium, ştiau de existenţa gardienilor de sex feminin şi că cei mai mulţi ar fi fost şocaţi să audă de o femeie îmbrăcată în pantaloni care poate mânui sabia.

Gândul i-a trezit o undă de simpatie pentru creatoarea Volumului XXVI. Indiferent de cum fusese Clothilde Thorn, în mod clar avusese o voinţă de fier, îndeajuns de puternică încât să lase amprenta personalităţii ei asupra grimoarului. Viaţa într-o lume care abia o accepta nu fusese cu siguranţă uşoară. Poate că femeia ar fi fost altfel dacă circumstanţele ar fi fost mai prielnice, dacă ar fi fost înconjurată de influenţa altor vrăjitoare. Elisabeth nu-şi putea închipui cum ar fi fost să nu o fi avut pe Directoarea Irena, pe care o admirase, sau pe Katrien, alături de care să conspire.

Katrien ar fi ştiut cu siguranţă cum să se descurce cu Volumul XXVI. De obicei, venea o dată sau de două ori pe săptămână la cină. Dar acum nu avea cum să dea de ea. Elisabeth se îndoia că ar fi avut cum să transmită un mesaj

dincolo de tufişuri ori, de altfel, măcar pe uşă. Cu o zi în urmă, după ce zăpada viscolită începuse să se topească, se treziseră cu o surpriză neplăcută: niciuna dintre intrările şi ieşirile conacului nu se mai clintea. Nu mai puteau nici să deschidă o fereastră.

Ca să fie sigură, Elisabeth i-a cerut ajutorul lui Nathaniel, care a încercat să scrie un mesaj şi să-l trimită la Marea Bibliotecă, dar hârtia a reapărut în aer o fracţiune de secundă mai târziu, plesnindu-l peste faţă. Descurajaţi, dar fără să se dea bătuţi, au urmat-o pe Mercy în foaier şi au privit-o înghiontind cu o mătură fanta pentru scrisori din uşa de la intrare. După ce au văzut cum coada măturii este frântă-n două ca un morcov, au hotărât imediat să nu mai provoace casa.

S-au retras în birou ca să ţină sfat şi au discutat despre opţiunile pe care le aveau cu voci şoptite, de parcă s-ar fi temut că însuşi conacul ar fi putut să tragă cu urechea. La un moment dat, pe durata conversaţiei, Nathaniel şi Elisabeth s-au aplecat accidental prea mult unul spre celălalt, feţele aproape atingându-li-se, şi o bucată umedă de zloată a căzut sfârâind în şemineu, umplând imediat încăperea de fum.

— Gata, până aici! a declarat Nathaniel, sărind în picioare, cu halatul umflându-se teatral în jurul lui. Scrivener, trebuie să-ţi arăt ceva!

Curioasă, Elisabeth l-a urmat în camera trandafirie, un dormitor nefolosit, care se afla dosit într-un colţ îndepărtat şi rece al conacului. Curiozitatea i-a crescut când l-a văzut trăgând de sub pat un cufăr din lemn. Era bătut în cuie şi purta pecetea „PROBĂ”.

Elisabeth a avut un sentiment neplăcut încă dinainte ca Nathaniel să deschidă cufărul şi să dea cu ochii de oglinda de divinaţie, cuibărită pe un pat de paie, cele mai apropiate de

rama lucitoare sclipind îngheţate. A făcut un pas în spate, cu inima bătându-i puternic.

— Ce se petrece? Credeam că a fost distrusă!

— Distrugerea unui artefact atât de puternic poate avea consecinţe nedorite. În schimb, Magisteriumul a găsit o cale prin care să îi neutralizeze magia. Apoi membrii săi mi-au dat-o înapoi – s-a aflat în familia mea de generaţii întregi şi cred că le-a părut rău că mi-am pierdut magia, a comentat Nathaniel, care a făcut o grimasă. Mi-au livrat-o pe când te aflai la Biblioteca Regală. Am vrut să-ţi spun, dar am uitat cu desăvârşire până acum.

— Deci nu mai funcţionează?

Elisabeth s-a tras mai aproape, cu băgare de seamă, şi a aruncat un ochi în cufăr. De aproape, a putut să observe crăpăturile care se întindeau ca nişte pânze de păianjen pe suprafaţa oglinzii. Urme de arsură îi întunecau rama deformată din argint, de parcă aceasta ar fi trecut prin foc.

— Funcţionează, însă doar la o fracţiune din puterea pe care o avea înainte şi pe o suprafaţă de aproape doi kilometri. În plus, poate privi doar prin oglinzile din locurile în care privitorul a fost invitat.

Elisabeth şi-a supt obrajii. Nu părea chiar atât de rău.

— Aşadar s-ar putea să ajungă până la Biblioteca Regală.

Elisabeth s-a întins după mânerul oglinzii, dar apoi a ezitat, simţind răceala metalului în aerul care-i atingea vârfurile degetelor. Comitetul Perceptorilor nu avea să fie încântat dacă afla despre asta. Membrilor săi nu le-ar păsa câtuşi de puţin că oglinda era în mare parte inofensivă. Dacă învăţase însă ceva din evenimentele petrecute în urmă cu un an, era că nu-şi putea trăi viaţa după regulile Collegiumului.

Luându-şi inima în dinţi, Elisabeth a ridicat oglinda din

cufăr. Apoi ea şi Nathaniel s-au urcat în patul acoperit de o cuvertură floral şi s-au aplecat deasupra oglinzii. Chiar şi aşa, vătămată, rama de argint a sclipit nevinovat, arătând de parcă locul ei ar fi fost pe măsuţa de budoar garnisită cu dantelă a unei domnişoare. Dar Elisabeth nu putea să uite răul pe care îl provocase sora ei geamănă în mâinile lui Ashcroft.

Dintr-o mare depărtare, vocea Directoarei Wick a răsunat cu ecou până la ea: *Cunoaşterea are întotdeauna un potenţial de primejdie…*

Fără să ştie de ce, Elisabeth i-a aruncat o privire lui Silas, care aprindea lămpile, cu părul lui lipsit de culoare aureolat de o strălucire argintie, nepământeană, în timp ce cobora un abajur de sticlă la locul lui. Demonul i-a întâlnit privirea şi şi-a înclinat uşor capul.

Abia atunci s-a aplecat Elisabeth şi a suflat deasupra oglinzii, privind cum respiraţia i se preschimbă în gheaţă. Apoi a ridicat mânerul rece, ţinându-l astfel încât Nathaniel să poată privi în oglindă. În acel moment al zilei, Katrien se afla probabil în camera ei. Magia a întârziat agonizant de mult până când le-a oferit un rezultat.

Ceaţa a început să se împrăştie şi s-a limpezit o imagine. Era dormitorul lui Katrien de la Biblioteca Regală, văzut prin oglinda de deasupra măsuţei de toaletă, însă, din păcate, fata nu se vedea pe nicăieri. Un alt chip familiar şi-a făcut apariţia, mijind ochii la hârtiile împrăştiate pe patul lui Katrien.

— Parsifal? s-a mirat Elisabeth.

Băiatul a sărit.

— Elisabeth? Foloseşti o *oglindă de divinaţie?* Ah, salutare, Magistre Thorn! a adăugat el, cu urechile înroşite.

Dintr-odată, şi-a făcut apariţia capul lui Katrien. Stătuse

probabil lângă masă şi de aceea nu o văzuseră.

— Nu deschide gura, Parsifal! a zis ea, aruncând o pătură peste el. Conversaţia aceasta e strict confidenţială.

— Încă pot să vă aud! a zis el, de sub pătură.

Katrien l-a ignorat. Deşi Elisabeth nu o mai contactase astfel de când cu Ashcroft, nu a părut nici pe departe luată prin surprindere de intruziune când s-a întors cu faţa la ei.

— În ce necaz v-aţi mai băgat de data aceasta? Bănuiesc că are de-a face cu ciclonul magic gigantic care înconjoară casa lui Nathaniel.

Vrăjitorul a oftat.

— Să înţeleg că tot oraşul a aflat deja.

— Directoarea Wick ne-a scos pe teren. Nu face faţa asta! Vrăjile tale de protecţie sunt un extraordinar exemplu pentru nenorocirile care se abăteau asupra societăţii înainte de Reforme.

După ce Nathaniel a terminat de bombănit, au explicat tot ceea ce se întâmplase cu vrăjile de protecţie până în acel punct. Elisabeth s-ar fi simţit ruşinată să povestească partea legată de săruturi, dacă n-ar fi ştiut că pentru Katrien sărutatul era o afacere pur ştiinţifică, la fel ca ritualurile de împerechere ale speciilor rare de gândaci. În timp ce Elisabeth şi Nathaniel vorbeau, ochelarii ei disproporţionat de mari îi alunecau pe nas, iar ea şi-i tot împingea în sus cu degetul arătător.

— Nu poate Collegiumul să-ţi ofere şi ţie nişte ochelari pe mărimea ta? a întrebat-o frustrat Nathaniel, în cele din urmă.

— Aceştia nu-mi vin bine dinadins.

— Poftim?

— Distrag atenţia, le-a explicat Katrien. Nu v-ar veni să credeţi ce sunt gata să îţi spună oamenii când sunt prea

ocupaţi să se enerveze din cauza ochelarilor tăi nepotriviţi, ca să mai fie atenţi la ceea ce zici. În fine, am o idee! Aveţi încă lucrurile vechi ale lui Clothilde? Obiecte de care era profund ataşată. Grimoarul s-ar putea să colaboreze în prezenţa a ceva familiar.

Elisabeth s-a îndreptat.

— Genial! Obişnuia să folosească oglinda de divinaţie ca să-şi spioneze cumnaţii, nu-i aşa? Uite…

Elisabeth s-a întins după Volumul XXVI şi l-a tras mai aproape.

Şi-au ţinut respiraţia câteva secunde, dar nu s-a întâmplat nimic. Grimoarul dormea, scoţând câteva şuierături slabe, care s-au întrerupt cu un pufăit necăjit şi foarte pronunţat, când Elisabeth a încercat plină de speranţă să-l deschidă.

— Teoria mea încă stă în picioare, a zis Katrien. Se prea poate ca Clothilde să nu fi fost deosebit de ataşată de oglindă. Ar fi mai bine să folosiţi ceva ce a ţinut aproape pentru perioade lungi – o haină, o bijuterie sau un obiect important din punct de vedere emoţional, un soi de amintire.

— Portretul!

Elisabeth alerga deja spre uşă, cu grimoarul lipit la piept.

S-a întors câteva minute mai târziu, cu inima bătându-i puternic şi cu părul răvăşit, după ce coborâse în fugă scările de la pod.

— N-a funcţionat! a oftat ea.

Era în schimb convinsă că, atât cât stătuse sus, una dintre păpuşile blestemate se mişcase.

— E straniu că nu a fost ataşată de el! s-a mirat Nathaniel. Mi se părea că îi surprinde negii dintr-un unghi

remarcabil de flatant. Silas! a strigat el, răsucindu-se. Tu ai slujit-o pe Clothilde, pe vremuri.

Lui Elisabeth i se părea teribil de greu să-şi închipuie aşa ceva.

— Mai are vreun dormitor pe aici, pe undeva?

Silas s-a oprit din treabă.

— În această privinţă, stăpâne, mă tem că nu pot să te ajut.

— De ce? Ţi-a ordonat să nu-i umbli prin lucruri înainte să moară?

— Nu, a răspuns el.

— Atunci, despre ce este vorba?

Chiar în clipa aceea, uşa s-a întredeschis. Mercy şi-a strecurat cu prudenţă capul în birou. Silas nu s-a întors spre rivala lui. Împietrise, cu spatele lui îngust nemişcat.

În cele din urmă, vocea lui blândă a spart tăcerea.

— Este vorba despre şifonierul ei, stăpâne Thorn! Nu mă voi apropia de el. E o pată pe această casă. Până la el şi după aceea nu mi-a mai fost dat să văd veşminte atât de dizgraţios în afara modei!

Cu aceste cuvinte, Silas s-a întors şi a părăsit încăperea, trecând pe lângă Mercy ca o adiere rece.

Ea s-a holbat în urma lui, uluită. Apoi şi-a întors privirea spre Elisabeth şi Nathaniel, în căutarea unei explicaţii. Atât a fost îndeajuns ca să-i facă pe amândoi să izbucnească într-un râs isteric. S-au agăţat unul de celălalt, ca să nu se prăvălească, roşii în obraji şi tremurând din cauza hohotelor. Oglinda de divinaţie a alunecat din mâinile lui Elisabeth pe cuvertură, luând cu ea şi privirea bănuitoare a lui Katrien.

— Cel puţin ştim că mătuşa Clothilde are în continuare o cameră în acest conac! a bălmăjit Nathaniel.

— Hai să o găsim! a şuierat Elisabeth, cu respiraţia

tăiată. Trebuie să… trebuie să o vedem!

— O asemenea formă de cunoaştere este interzisă, domniţă! i-a replicat el, imitând cu o atât de mare acurateţe vocea şoptită a lui Silas, încât Elisabeth s-a prăbuşit într-o parte, hohotind.

— Acum pot să-mi dau jos pătura? a întrebat Parsifal.

Elisabeth ar fi putut să-şi petreacă tot restul vieţii explorând încăperile ascunse din Conacul Thorn. În următoarele zile, plimbându-se de-a lungul holurilor şi fixând cu seriozitate pereţii, descoperise peste o duzină de camere secrete. Unora dintre acestea le-a dat nume: camera albastră, camera cu iasomii, camera cu orhidee. Cele mai multe erau dormitoare, dar găsise şi câteva saloane şi birouri şi o bucătărioară mică şi veche, despre care Nathaniel bănuia că fusese ascunsă prin magie ca să se evite eforturile unei renovări. Odată dăduse chiar şi peste o toaletă de modă veche, care arăta de parcă locul ei ar fi fost într-un castel, cu o fereastră soioasă, cu marginile curbate, şi o bancă din lemn, cu o gaură pentru scaunul de toaletă.

— Prefer să nu ştiu de ce a simţit cineva nevoia să o ascundă pe aceasta pentru eternitate! a comentat Nathaniel, închizând uşa înainte ca Elisabeth să dea buzna înăuntru.

Indiferent câte camere noi găsea, Elisabeth nu se putea abţine să se întoarcă la una anume. Din motive pe care nu şi le putea explica, îi plăcea să se ducă acolo singură. Odaia era amplasată într-un colţişor însorit de lângă scara de la al treilea etaj. Uşa se materializa întotdeauna din proprie voinţă la apropierea ei, de parcă s-ar fi bucurat, sfioasă, că Elisabeth o tot vizita.

Îi spunea camera cu struţ. Avea o atmosferă primitoare, cu fereastra ei luminoasă dinspre sud şi tapetul roz scorojit.

Totul era acoperit de un văl de praf – inclusiv struţul împăiat dintr-un colţ. Elisabeth bănuia că odaia aparţinuse unei vrăjitoare; în aer părea să plutească o scânteie de magie veche, la fel de pală şi de delicată precum tapetul. Uneori, când trecea pe lângă şifonier sau inspecta sticluţele de pe măsuţa de toaletă, simţea o undă din parfumul unei femei, ca şi cum cea care-l purta doar ce ieşise pe uşă.

De această dată, inspectând biroul de lângă fereastră, a dat peste un bilet de operă frumos caligrafiat de mână, care data din 1712. În timp ce-l analiza, încercând să descifreze numele operei, a auzit în spatele ei vocea şoptită a lui Silas.

— Această cameră nu a mai fost deschisă de o sută de ani, domniţă.

Elisabeth a tresărit şi s-a întors cu vinovăţie. Nu ştia de câtă vreme stătea Silas acolo şi o privea. S-a dovedit însă că nu se uita deloc la ea: se holba la o rochie trandafirie de pe un umeraş, pe care Elisabeth nu o observase în camera încărcată cu tot felul de lucruri.

În timp ce încerca fără succes să-şi găsească cuvintele, Silas a vorbit din nou, fără să se întoarcă.

— Dacă te uiţi pe fereastră, vei descoperi aceeaşi privelişte precum cea din solar. Este acelaşi unghi, chiar dacă această cameră se află la etajul al treilea, iar solarul, la al doilea.

Simţindu-se ciudat de emoţionată, de parcă ar fi întrerupt un moment intim, Elisabeth şi-a lipit în grabă faţa de sticla aburită. Fereastra era acoperită de un strat de gheaţă, care crea modele dantelate pe geamurile în formă de romb. Dar, chiar şi aşa, cu vederea în parte estompată, Elisabeth şi-a dat seama că avea dreptate: putea să distingă silueta încapsulată în gheaţă a fântânii arteziene, de parcă încăperea şi solarul împărţeau acelaşi spaţiu în conac.

Priveliştea mai avea ceva care i se părea straniu. După o clipă, şi-a dat seama că ziua de iarnă pe care o vedea afară nu avea cum să aparţină prezentului. Împrejur nu zburau bucăţi de tencuială, iar trăsura trasă de cealaltă parte a gardului viu, placid şi bine tuns, părea în mod clar antică.

Gândul i-a provocat o migrenă. Ce s-ar întâmpla dacă în solar s-ar afla invitaţi chiar în această clipă sau în acelaşi timp, în trecutul împietrit al camerei? Dacă stătea îndeajuns de nemişcată, avea să poată auzi o frântură din conversaţiile lor sau râsete, să simtă gustul bulelor de şampanie?

Elisabeth s-a gândit la parfumul măsuţei de toaletă şi nu a putut opri fiorul care a scuturat-o. Drept răspuns, capacul unui cufăr s-a deschis în spatele ei. Apoi o pătură moale, mirosind a cedru, i s-a aşezat împrejurul umerilor. Elisabeth s-a întors, strângând pătura, iar Silas s-a tras la o parte. Mişcările lui abia dacă clintiseră firicelele de praf din aer.

— De ce ar vrea cineva să ascundă aceste camere, dacă nu pentru a face mai mult loc? l-a întrebat Elisabeth.

— Vrăjitorii păstrează adesea secrete. Unii dintre cei care au locuit în camerele acestea au sperat că îi pot împiedica pe urmaşii lor să le umble prin lucruri.

Silas a ridicat cu băgare de seamă biletul de operă de pe birou, cu două degete înmănuşate.

— Alţii pur şi simplu şi-au dorit să fie uitaţi.

Elisabeth se pregătea să întrebe de ce şi-ar dori cineva aşa ceva, dar a remarcat cum cerceta Silas biletul, cu o privire indescifrabilă, aţintită spre trecut, şi a simţit greutatea istoriei purtată de încăpere cernându-se deasupra ei ca o pulbere fină de aur, umplându-i plămânii. Şi-a adus aminte de dormitorul gol al fetiţei din grimoarul care se preschimba în casă de păpuşi, apoi a simţit cum se lasă şi aici aceeaşi tăcere înăbuşitoare.

— Ai ţinut la ea? a întrebat Elisabeth cu glas tăcut. La femeia care a locuit în această cameră?

— Nu într-un fel pe care l-ai putea înţelege.

După o clipă de tăcere însă, Silas a strecurat biletul într-unul dintre buzunarele interioare ale vestei lui. Elisabeth a înţeles cât de multe îi dezvăluia lăsând-o să-l vadă făcând asta – poate mai multe decât ar fi fost dispus să-i împărtăşească lui Nathaniel.

Elisabeth a ezitat. Trebuia să întrebe, chiar dacă o parte din ea nu voia să ştie răspunsul.

— Silas… este adevărat… în legătură cu servitorii?

Întrebarea nu l-a luat prin surprindere. S-a plecat doar uşor, de parcă ar fi invitat-o să judece singură situaţia.

— Servesc familia Thorn de peste trei sute de ani. În acest timp am văzut mulţi servitori venind şi plecând. Unii dintre ei nu aveau un caracter pe care să îl consider adecvat. Au fost criminali. Hoţi. Au fost bărbaţi de felul acelora care te-au fugărit pe alee. Să zicem doar că le-am grăbit decizia de a demisiona.

Elisabeth a înghiţit în sec.

— Cum rămâne cu Higgins? El ce a făcut?

— Ah! a exclamat Silas, privind-o pe sub gene. Mă tem că el a fost unul dintre cei mai răi. A lăsat amprente pe argintărie.

Tânăra s-a lăsat să cadă pe taburetul din faţa măsuţei de toaletă.

— Nu-mi dau seama niciodată dacă glumeşti!

— Poate că nici nu contează, a zis el, întinzându-se să-i aşeze din nou pătura care-i alunecase de pe umeri.

— Ştiu că nu i-ai face rău lui Mercy.

Silas şi-a plecat capul într-o parte, ambiguu – nici a da, nici a nu.

— Nu ai face-o.

— Nu aş face-o, a aprobat el, dar nu pentru că sunt bun.

Deşi părea că vorbeşte aproape cu compasiune, în ochii lui nu era nicio urmă de căldură. În spatele lor se întindea un labirint şerpuitor de ani, de gânduri străvechi şi motivaţii criptice.

— Fiind demon, nu sunt capabil de remuşcare. Dacă un om îmi creează neplăceri, instinctul meu este să mă descotorosesc de el. Nu aş simţi vinovăţie dacă aş ucide-o pe Mercy, cum nu am simţit vinovăţie nici când i-am omorât pe ceilalţi oameni, mulţi la număr, dintre care unii au fost nevinovaţi, copii chiar. De fapt, aş simţi plăcere. Ştiu că nu vrei să crezi asta despre mine, dar trebuie.

Gânditoare, Elisabeth şi-a tras pătura mai strâns în jurul trupului.

— Asta nu poate fi adevărat. Am văzut…

— Regret, a spus el blând. Am regrete, domniţă.

Răcoarea dinspre fereastră i s-a strecurat prin păr şi pe pielea descoperită. Elisabeth şi-a adus aminte ce îi spusese Silas toamna trecută: *Nu există iertare pentru o creatură ca mine.*

— După ce te-am invocat, m-am gândit – Elisabeth a ezitat –, *am sperat* că poate ai trecut printr-o… transformare, că poate nu mai eşti demon sau că nu mai râvneşti la vieţile omeneşti, dar dacă asta nu este adevărat…

— Mă tem că aşa ceva nu este cu putinţă.

Elisabeth s-a luptat cu întrebarea care voia cu disperare să-i alunece de pe buze: *Ţi-ai dori să fie?* Bănuia că ştia deja răspunsul, deşi pe chipul lui Silas nu se citea nimic, cu osatura delicată a chipului său la fel de distantă ca o statuie de marmură. După o clipă de luptă interioară, Elisabeth s-a întins şi i-a strâns mâna.

— I-am spus cândva lui Nathaniel că poate nu am văzut tot ce e în stare să facă, dar am văzut ce alege să facă. Poate că nu eşti bun prin natura ta…

— Domniţă Scrivener! a avertizat-o el.

— Dar ai făcut o alegere, a încheiat ea, cercetându-i chipul. Ştiu că ai făcut-o. Ai ales să fii Silas, nu Silariathas.

Nu a negat. Simplul fapt că îi rostise vechiul nume cu voce tare şi nimic nu se întâmplase – că silabele acestuia nu i-au săgetat timpanele, că vocea nu i s-a frânt sub puterea lui teribilă – era în sine o dovadă suficientă. Mâna lui Silas a tremurat, de parcă ar fi vrut să şi-o retragă din strânsoarea ei, dar s-a controlat, păstrându-şi privirea insondabilă din ochii galbeni.

Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, iar însemnătatea lor nerostită o sufoca. Voia să-i spună că ei i se părea că există mai multe moduri în care poţi să fii bun; că era mai uşor pentru un om să se poarte ca un monstru decât îi era unui monstru să se poarte ca un om. Dar pentru el ar fi fost ca şi cum ar fi primit încurajări din partea unui copil. Tăcerea s-a prelungit şi, văzând felul în care Silas privea dincolo de ea, prin ea, de parcă ar fi uitat cum se scurge timpul pentru muritori, Elisabeth a înţeles că ea trebuia să fie cea care să destrame liniştea.

— Acum ar trebui să-mi dai un avertisment de rău augur! l-a îmboldit ea.

Silas a clipit din gene, întorcându-se în prezent, şi a privit-o lipsit de orice expresie.

— Nu par să aibă efect asupra ta, domniţă, lucru pe care îl găsesc cu adevărat vexant!

Elisabeth a izbucnit în râs, dar Silas nu s-a arătat jignit. Mai degrabă părea mulţumit că o amuzase sau poate – şi trebuia să recunoască faptul că asta era în egală măsură

posibil – uşurat că sondările ei în afacerile lui personale încetaseră.

A făcut o pauză, chibzuind la următoarele ei cuvinte. Nu putea să lase şansa să-i scape printre degete. Ea era cea care o adusese pe Mercy în casă şi nu era îndeajuns doar să-i asigure supravieţuirea. Mercy merita să fie fericită.

— Poţi să-mi ceri orice! a grăit Silas, citindu-i gândurile, ca de obicei. Mă voi supune, ca şi cum aş fi legat de ordinul tău.

Trezită din meditaţia ei, Elisabeth s-a zbârlit:

— Nu vreau asta! Dacă eşti de acord cu ceea ce îţi cer, trebuie să fie din propria ta voinţă. Ca egal, nu ca servitor.

Pe chip i-a apărut un început de zâmbet, iar Elisabeth şi-a dat seama de ironia lucrului pe care i-l cerea. Deşi demonii jucau rolul servitorilor, ei îşi considerau stăpânii umani puţin peste nişte insecte cu care se jucau, inferiori din toate punctele de vedere.

— Te asigur, nu există nimic ce mi-ai putea cere şi împotriva căruia aş putea avea obiecţii, a spus Silas.

Elisabeth s-a încruntat la el.

— Prea bine. Voi fi blând cu Mercy – pentru binele meu, deoarece nu vreau să te văd nefericită.

Cu aceste cuvinte, s-a aplecat şi i-a tras degetele spre buzele lui. Un sărut i-a atins încheietura, atât de delicat, încât era de parcă şi l-ar fi imaginat; ar fi putut la fel de bine să fi fost doar respiraţia lui cea care-i atinsese pielea. Apoi Silas a ieşit, lăsând-o singură în camera cu firicele de praf în aer şi raze de soare care se cerneau pe tapetul decolorat.

Capitolul 5

A doua zi de dimineaţă, la micul-dejun, au făcut o descoperire importantă. Mâncau somnoroşi, Elisabeth răsfoind ziarul de lunea trecută (din care fusese decupat unul dintre articole, lăsând în urmă o gaură dreptunghiulară; bănuia că fusese ceva legat de Balul de la Miezul Iernii), când Nathaniel a aruncat pe masă o bucată de şuncă cu atâta forţă, încât a făcut vesela să zăngănească.

— Desigur! a exclamat el. Tapiseria!

Fără să dea vreo explicaţie, a sărit în picioare şi a fugit din cameră.

Silas a oftat, ridicându-i şerveţelul căzut, iar Elisabeth a ochit cu interes bucata abandonată de şuncă. După ce a înghiţit-o, şi-a tras dinainte farfuria pe jumătate plină a lui Nathaniel şi a adunat ouăle, îndesându-şi-le şi pe acestea în gură. Apoi, în timp ce mesteca de zor, a ţâşnit după el, lăsând-o pe Mercy la masă, uluită.

Lui Elisabeth nu i-a luat prea mult timp ca să-şi dea seama încotro se dusese Nathaniel. Îi auzea bastonul răpăind rapid pe podea, traversând holul din spatele bucătăriei.

Putea să numere pe degetele de la o mână dăţile în care se aventurase pe acel hol. Mintea i-a trezit amintirea înceţoşată a unui coridor întunecat, cu piese de mobilier învechite, care se profilau sumbru în umbră, gata să fie confundate cu goblini şi spiriduşi aplecaţi de spate.

Elisabeth a recuperat-o pe Ucide-demoni din foaier *(Fără săbii la micul-dejun, domniţă!,* decretase Silas), apoi s-a grăbit să urmeze sunetul paşilor lui Nathaniel.

Holul era la fel de rău pe cât şi-l amintea. Lumina pală se lupta să pătrundă pe la colţurile draperiilor trase,

picurând claustrofobic peste lambriurile din lemn întunecat şi podelele prăfuite şi zgâriate. Fotoliile deşelate din brocart, înghesuite de-a lungul pereţilor, păreau strânse laolaltă pentru a se încălzi.

După ce l-a prins din urmă pe Nathaniel, i s-a lipit de spate, mai aproape decât ar fi fost strict necesar.

— Ce faci? l-a întrebat.

Nathaniel a pocnit din degete şi în aplicele acoperite de pânze de păianjen s-au trezit la viaţă flăcări verzi, care au luminat tapiseria de un mov ţipător a mătuşii Clothilde. Aceasta înfăţişa o scenă siropoasă, în care o prinţesă era slujită de un inorog şi de un leu îmblânzit. După părerea lui Elisabeth, cel care o făcuse nu fusese un artist prea bun; avea aceeaşi problemă remarcată la unele dintre garguiele de la Conacul Thorn, şi anume că faţa leului părea neliniştitor de umană.

— E evident, nu-i aşa? Camera ei trebuie să fie ascunsă în spatele acestei tapiserii hidoase.

Nathaniel a desprins-o teatral de pe perete. Nu s-a petrecut nimic, în afara apariţiei unui nor de praf, care a făcut-o pe Elisabeth să strănute. Nathaniel şi-a îngustat ochii şi a mormăit o incantaţie. Nici de această dată nu s-a petrecut mare lucru: un sfârâit verzui, dezamăgitor, şi adierea unei combustii imateriale.

— Lasă-mă pe mine să încerc! s-a grăbit Elisabeth, înainte ca holul să prindă mirosul unuia dintre experimentele lui Katrien.

Şi-a îndreptat umerii şi a privit hotărâtă peretele.

— Putem intra, te rugăm?

Chenarul unei uşi şi-a făcut morocănos apariţia, abia distingându-se de peretele prăfuit. Apoi a început să se estompeze din nou, oarecum ursuz, ca şi cum ar fi sperat că

se vor da bătuţi şi vor pleca.

— Te va pune la pământ dacă nu o laşi să intre! a avertizat-o Nathaniel, iar uşa a reapărut în grabă.

— Nu fi nepoliticos! l-a avertizat Elisabeth în şoaptă.

— Scrivener, nu poţi să negi că cea care a început a fost casa!

Elisabeth s-a întins după clanţă, clătinând din cap. Înainte să intre, a inspirat adânc. Chiar dacă ştia că nu există fantome, i se părea cu putinţă ca spiritul răzbunător al mătuşii Clothilde să se abată asupra lor, cu zidărie cu tot.

Uşa s-a dat de perete şi în faţa ochilor i-a apărut dormitorul unei femei, scăldat într-o stranie lumină roz, pâlpâitoare. Totul era garnisit cu dantelă care cădea în falduri largi – cuverturile de pe pat, draperiile, faţa de masă de pe noptieră. Elisabeth a păşit înăuntru în vârfurile degetelor, simţind cum i se ridică părul de pe mâini. În şemineu ardeau flăcări trandafirii, ca şi cum cineva tocmai ce ar fi terminat de făcut focul.

— Flăcări fermecate, i-a explicat Nathaniel. Nu răspândesc căldură, dar vraja poate dura ani în şir. Felinarele stradale din Brassbridge erau aprinse cu ele înainte să se inventeze iluminarea cu gaz.

Elisabeth şi-a dat seama că avea mâinile încleştate pe Ucide-demoni, aşa că şi-a relaxat puţin strânsoarea. Şi-a rotit privirea împrejur, şi mai curioasă, ochii fiindu-i atraşi de o tavă cu oglindă, acoperită de figurine mici din porţelan. A atins din curiozitate o cutie de pe noptieră, iar aceasta s-a deschis pe neaşteptate, umplând încăperea cu clinchetul unei melodii dezacordate, în vreme ce o balerină miniaturală, decolorată, se învârtea înăuntru, cu mişcări zbuciumate, pline de agonie.

Elisabeth s-a grăbit s-o închidă.

Peretele din faţa patului era acoperit de un şifonier masiv, în stil baroc. Fata s-a simţit cuprinsă de un amestec de entuziasm şi nelinişte, dar când Nathaniel a încercat să-i deschidă uşile, acestea au rămas ferm închise.

— E încuiat. Ai o agrafă de păr?

După ce i-a adus, intrigată, nişte agrafe de pe măsuţa de toaletă, Nathaniel s-a aplecat ca să umble la încuietoare. Priveliştea degetelor lui lungi şi pale, care mânuiau cu pricepere agrafele de păr, i se părea deosebit de fermecătoare. În timp ce se concentra, cu părul cu şuviţe argintii alunecându-i peste faţă, Nathaniel i-a explicat:

— Silas m-a învăţat cum să descui uşi în pauzele dintre lecţiile despre ce lingură trebuie folosită pentru supă şi cum să faci conversaţie la dineuri. Pretinde că vrăjitorilor le-ar fi mult mai bine dacă ar învăţa cum să fie mai practici, în loc să se bazeze pe magie pentru orice…

— Nu-mi închipui de ce ar spune una ca asta, a comentat Elisabeth.

— Da, e clar că nu ştie despre ce vorbeşte!

Nathaniel şi-a inspectat munca şi s-a crispat.

— S-ar putea să dureze ceva timp. Nu am mai exersat de mult.

Semiîntunericul din cameră nu-i era cu siguranţă de ajutor. Elisabeth s-a îndreptat spre ferestre şi a tras draperiile, lăsând înăuntru un potop de lumină, în care se agitau fire de praf. Razele s-au revărsat peste mai multe cărţi aflate pe servanta învăluită în dantele, ale căror coperte erau acoperite de petalele ofilite desprinse dintr-o vază. Erau cărţi obişnuite, nu grimoare, care purtau titluri de felul: *Bunele maniere şi eticheta modernă* sau *Manual pentru comportamentul adecvat al domnişoarelor.* Printre ele erau împrăştiate broşuri îngălbenite, pe care Elisabeth le-a

identificat în cele din urmă drept tratate de morală, în care se perora împotriva femeilor care poartă haine indecente şi se abat de la rolul lor natural în sânul familiei.

Urma de simpatie pe care o mai avea pentru Clothilde s-a evaporat.

În spatele ei, Nathaniel a scos un sunet ciudat, de parcă s-ar fi înecat. Elisabeth s-a răsucit alarmată spre el, dar Nathaniel nu era rănit; umerii i se scuturau din cauza hohotelor de râs. Deschisese şifonierul lui Clothilde şi scosese *ceva* afară. Iniţial i s-a părut că ar fi pielea unui animal mort, dar apoi a observat că avea ciucuri. Era un halat?

În vreme ce Elisabeth se holba, deopotrivă îngrozită şi fascinată, Nathaniel şi l-a tras pe umeri, de parcă ar fi fost pelerina lui de magistru. Apoi a pozat, cu ochii însufleţiţi de un licăr şiret pe deasupra garniturii ponosite din blană.

— Cum arăt?

Elisabeth nu i-a putut răspunde. Conştientiza faptul, de altfel complicat, că tot voia să-l sărute, chiar şi aşa, îmbrăcat cu halatul hidos al unei bătrâne doamne.

Nathaniel i-a zâmbit larg, diavoleşte, apoi s-a avântat înapoi în şifonier, cotrobăind prin mormanele de şifon şi dantelă învechite de timp. Şi-a făcut din nou apariţia cu o rochie, pe care a ridicat-o ca pe o invitaţie. Era în aceeaşi nuanţă de mov ca tapiseria de afară, cu un imprimeu floral opresiv şi aerul clar că era bântuită de draperiile care fuseseră măcelărite pentru a o crea. Volanele alunecau în cascadă în josul mânecilor. Elisabeth şi-a zis că era probabil cel mai coşmaresc lucru pe care îl văzuse în viaţa ei, chiar şi după experienţa avută cu domnul Hob.

— Nu! a spus ea, cu emfază.

— Ei, hai!

Mutește, și-a scuturat capul.

— Te-am văzut luptându-te cu demonii, Scrivener.

Elisabeth a făcut un pas în spate.

— Locul acestei rochii este în Sala Meșteșugurilor Uitate.

— Gândește-te doar ce față ar face Silas! Dacă nu o încerci tu, mă tem că nu voi avea de ales și va trebui să o probez singur. Nu ar fi prima oară când Silas m-ar vedea într-o rochie. De fapt, s-ar putea să nu fie nici ultima…

Nathaniel continua să vorbească, dar Elisabeth nu-l mai asculta, preferând să cerceteze una dintre mânecile lungi ale halatului. I se păruse că o vede mișcându-se. Cu siguranță era vorba doar de imaginația ei.

Dar în acea clipă mâneca s-a ridicat în aer, de parcă un braț invizibil s-ar fi strecurat înăuntru, controlând-o ca un păpușar. Și-a adus imediat aminte de armura din pod.

— Atenție! a strigat ea.

Avertismentul a venit prea târziu. Cealaltă mânecă a halatului a zburat în aer și, împreună, l-au înghițit pe Nathaniel într-o cascadă de ciucuri ponosiți. Elisabeth a făcut un pas în față, dar în acel moment o explozie de flăcări de un verde-smarald a zburat veșmântul în celălalt colț al camerei, lovindu-l de perete, iar acesta s-a prăbușit inert la podea. Nathaniel a rămas răvășit, respirând greoi, cu gulerul desfăcut, în vreme ce scântei verzi încă-i alunecau pe piele. Privirea lui a întâlnit-o pe a lui Elisabeth, apoi a izbucnit într-un râs uluit, cu o mină destul de zguduită.

Atacat de halatul mătușii Clothilde, a încercat ea să alunge gândul.

Elisabeth a acționat rapid: i-a smuls rochia mov din mână și a aruncat-o în șifonier. Intervenise la timp, pentru că, din clipa în care a trântit ușile, șifonierul a început să se

zgâlţâie agresiv.

Ochii li s-au întors spre halat. Preţ de câteva secunde, mormanul de material a părut înfrânt. Apoi s-a ridicat de pe covor, de parcă ar fi fost tras de sforile de la teatru, cu mânecile atârnând inert şi umbra lui lungă şi strâmbă întinzându-se spre ei pe tavan.

Elisabeth şi Nathaniel s-au uitat unul la altul.

— Fugi! şi-au strigat la unison.

Ajunseseră la jumătatea holului, când uşa de la camera lui Clothilde s-a dat de perete cu un pocnet ca de împuşcătură şi o avalanşă de haine furibunde a năvălit afară. O varietate ţipătoare de pălării, şosete, rochii, furouri, pantalonaşi bufanţi şi corsete s-au rostogolit prin aer, după ei, de parcă veşmintele ar fi fost purtate de o pală puternică.

Mercy şi-a făcut apariţia în capătul holului. Chipul i s-a înăsprit când a dat cu ochii de forţele vrăjmaşe care se apropiau. Curajoasă, şi-a ridicat mopul.

— Mercy, fugi! a urlat Elisabeth.

— Nu, salvează-ne! a ţipat Nathaniel.

Mercy a pălit.

— Aceia sunt pantalonaşi bufanţi? a strigat ea.

Elisabeth a riscat o privire peste umăr şi a dat cu ochii de perechea uriaşă care aproape-i ajungea din urmă, bolborosind furios. Fata a dat drumul unui urlet feroce. Sabia Ucide-demoni a străfulgerat, sfâşiind materialul. Bucăţile s-au împrăştiat pe covor şi acolo au rămas, lucru care a îmbărbătat-o, până să vadă cât mai rămăsese din armată: din şifonierul lui Clothilde încă ţâşneau haine, numărul lor părându-i infinit.

Un trosnet sfârâitor a spintecat aerul când Nathaniel şi-a invocat biciul de flăcări verzi. Acesta s-a desfăşurat orbitor, luminând ca un fulger holul crepuscular. Apoi s-a încolăcit

din nou la dreapta lui Nathaniel, lăsând în urmă un morman fumegând din hainele aflate în avangardă. Şi asta nu era tot: o cicatrice lungă se întindea pe zid, iar marginile tapetului fumegau. După o clipă de tăcere, ca un semn de înfrângere, unul dintre fotolii s-a prăvălit la pământ, spintecat în două.

— Se prea poate să nu fie cea mai potrivită armă pentru un spaţiu închis, a recunoscut Nathaniel. Deşi, sincer, scaunului aceluia chiar trebuia să i se curme suferinţa.

Elisabeth începea să înţeleagă de ce Silas amintea adesea că Nathaniel obişnuia să-şi dea singur foc. Poate că şi lui i-a trecut acelaşi lucru prin minte, pentru că biciul a sfârâit, făcându-se nevăzut. Hainele rămase, care păstrau cu prudenţă distanţa, s-au avântat imediat înainte.

Şi ei s-au pus în mişcare, Elisabeth trecându-şi braţul lui Nathaniel pe după umăr, când acestuia i-a cedat genunchiul.

— Va trebui să le înfruntăm în foaier! a şuierat el, şchiopătând. Avem nevoie de întăriri.

Mercy i-a aruncat o privire sceptică.

— Din partea cui?

Elisabeth îi împărtăşea îndoielile. Dacă Silas ar fi avut de gând să-i ajute, ar fi făcut-o până acum. Şi l-a închipuit stând în solar, citind liniştit un ziar, ignorând tărăboiul de jos. Şi, dacă nu vorbea despre Silas, atunci la cine s-ar fi putut referi Nathaniel?

Într-un mod iritant, el doar a zâmbit larg:

— Vei vedea!

Au ajuns în foaier pe muchie de cuţit. Elisabeth şi Mercy au făcut baricadă în jurul lui Nathaniel, luptându-se cu hainele, în vreme ce el recita o incantaţie, cu capul plecat. Oricare ar fi fost magia cu care lucra, trebuie să fi fost puternică. Energia se amplifica în încăpere, de parcă ar fi fost pe cale să izbucnească o furtună. Lui Elisabeth i-au

pocnit urechile şi i s-au ridicat firicelele de păr de pe ceafă. Senzaţia i-a adus aminte de momentul în care Nathaniel trezise la viaţă statuile din Biblioteca Regală, dar nu a avut timp să se gândească prea mult la asta, pentru că i-a distras atenţia o rochie cu intenţii violente.

Mopul lui Mercy s-a dovedit surprinzător de eficient ca armă. După ce punea o haină la pământ, materialul ud leoarcă devenea prea greoi ca să mai poată face ceva şi doar se târa pe podea. Dar mopul nu era uşor de mânuit, iar Mercy putea să ţintească doar câte o haină pe rând. Destul de repede, veşmintele i-au descoperit tactica. O pereche de ciorapi s-a răsucit în jurul capului mopului, încurcându-se în el, făcându-l astfel şi mai ineficient.

Broboane de sudoare acopereau fruntea lui Elisabeth. O bluză cu volane a fost cât pe ce să-i zădărnicească apărarea. O pălărie de paie i-a sărit în faţă, cu pana tremurându-i indignată, urmată imediat de o brasieră din dantelă.

— Cât mai durează vraja asta? a strigat Mercy.

Nathaniel şi-a ridicat capul, cu o buclă de păr negru pe frunte şi o expresie absolut demonică pe chip. Un ţipăt răguşit şi urlete stridente i-au răspuns din capătul scărilor, urmate de bubuituri surde, de parcă o duzină de covoare ar fi fost bătute deodată. Apoi un stol uriaş de păuni, privighetori şi păsări ale paradisului au năvălit pe scări, luând cu asalt foaierul, ca o furtună de aripi fâlfâitoare. Penele lor irizate răspândeau sclipiri în nuanţe de pietre preţioase, în timp ce sfâşiau hainele cu ghearele şi ciocurile. Uluită, Elisabeth le-a recunoscut ca aparţinând tapetului încărcat din camera verde.

Dar şi-a venit repede în fire. De când locuia cu Nathaniel, astfel de lucruri erau mai mult sau mai puţin întâmplări obişnuite într-o zi de marţi. Elisabeth a profitat

de avantajul pe care-l aveau şi a spintecat o cămaşă brodată, care reuşise să se strecoare printre ghearele unui păun.

— Unde-i halatul? i-a ţipat în ureche Nathaniel, care părea că se distrează mult mai tare decât ar fi fost normal pentru o persoană pusă în situaţia de a se apăra de chiloţii ucigaşi ai stră-strămătuşii lui. Trebuie să-l găsim cât celelalte haine sunt distrase!

— Trebuie să ce? a strigat Elisabeth la rândul ei, abia reuşind să-l audă din cauza ţipetelor cacofonice ale păsărilor.

— Halatul este ancora vrăjii! a urlat el, apăsând pe fiecare cuvânt în parte. Dacă îl înfrângem, celelalte haine nu vor mai încerca să ne ucidă!

Lui Elisabeth i-a sărit inima din piept. S-a răsucit. L-a văzut: pândind în spatele unei haine cu volane – o străfulgerare de ciucuri de culoarea muştarului.

Ştia exact cum să îl ademenească.

— Sărută-mă! i-a cerut lui Nathaniel, sumbru.

Vrăjitorul a ridicat din sprâncene.

— Elisabeth! i-a strigat el, destul de tare încât să-l audă tot conacul. Ştiam că ai gusturi neconvenţionale, dar nu bănuiam că găseşti astfel de lucruri atât de incitante. Dacă vrei, am putea să păstrăm câteva ţinute pentru…

Nu a apucat să termine, pentru că Elisabeth i-a cuprins faţa între palme şi l-a sărutat. Încercând să facă abstracţie de râsul lui încântat şi de obrajii aprinşi ai lui Mercy, pe care-i vedea cu coada ochiului, Elisabeth a simţit cum ruşinea îi este alungată de triumf după ce a văzut că halatul iese din ascunzătoare, cu ciucurii tremurând de furie. A dat drumul unui strigăt victorios şi s-a avântat în mijlocul încăierării. Halatul i-a anticipat atacul: a ţâşnit evaziv spre bucătărie, dar, până să scape, Elisabeth l-a apucat de tiv şi l-a pus la

podea. Deducând că fierul ar putea funcţiona la fel de bine în cazul unei pijamale diabolice pe cât funcţiona în cazul demonilor, a înfipt-o pe Ucide-demoni în talia lui cu volane.

Umflându-se în aer, halatul a plutit încet spre podeaua de marmură. A tremurat slab pentru o ultimă oară, apoi nu s-a mai ridicat.

Elisabeth a simţit că-i păcăne urechile. Restul hainelor au devenit inerte şi au căzut în foaier ca picăturile de ploaie, într-un răpăit uşor de ţesături. Tânăra a scuturat o şosetă de pe ea şi a văzut că încăperea semăna acum cu scena unei farse elaborate. Unele haine atârnau neînsufleţite peste balustradă, altele se legănau, prinse de candelabru; o pereche de chiloţi transparenţi, extrem de stânjenitori, decorau clanţa de la uşă. Păsările au luat-o înapoi pe scări, strigătele lor stridente pierind într-un murmur înăbuşit, pe măsură ce se integrau la loc în tapet.

Inspectând dezastrul (şi, bănuia Elisabeth, evitându-le privirea cu fermitate), Mercy şi-a suflecat mânecile.

— Presupun că ar fi bine să facem curat aici înainte să…

Nu a apucat să încheie. Silas şi-a făcut apariţia din umbră, privirea lui străbătând foaierul până la halatul pe care l-a contemplat ca şi cum ar fi fost cadavrul unui vechi rival. Chipul îi era lipsit de orice expresie, cu excepţia ochilor lui galbeni, bântuiţi.

Elisabeth a anunţat în grabă:

— Mă duc să aduc grimoarul!

— Vrei să spui – l-a întrebat Elisabeth pe Silas câteva ore mai târziu, întârziind curioasă pe hol – că însuşi conacul vrea ca Nathaniel să-şi declare intenţiile?

Silas se afla în faţa uşii de la biroul lui Nathaniel, iar ciocănitul lui politicos rămăsese fără răspuns pentru a doua

oară. Ţinea în mâna înmănuşată o sticluţă maro, în care se găsea una dintre tincturile doctorului Godfrey. Elisabeth îi tot arunca priviri furişe, dar Silas părea complet normal, cu uniforma impecabilă şi atitudinea rezervată. Mai devreme, se puseseră de acord pe muteşte să-l lase singur în foaier. Elisabeth habar n-avea ce făcuse cu hainele mătuşii Clothilde, iar adevărul era că îi era prea teamă să întrebe.

— Aşa se pare, domniţă! i-a răspuns el.

Elisabeth s-a lăsat pe vine, ca să arunce o privire prin gaura cheii de la birou. Volumul XXVI se deschisese de cum îl aduseseră în camera lui Clothilde, iar Nathaniel petrecuse minute bune cercetând diagrama vrăjii de protecţie modificate de femeie, cu o expresie din ce în ce mai scârbită pe chip, apoi se retrăsese în biroul lui, unde se afla închis de câteva ore. Pe sub uşă ieşeau continuu norişori toxici de fum mov, care la un moment dat fuseseră însoţiţi de un pâlc de lilieci şi de ţipetele lor stridente. Incidentul din urmă explica şi de ce Mercy ţinea strâns în mâini o umbrelă.

Prin gaura cheii, Elisabeth a reuşit să vadă doar un colţ din biroul lui Nathaniel şi rafturile din spatele său, ticsite de grimoare. Catifeaua uniformei lui Silas i-a mângâiat obrazul când demonul s-a întins, pe deasupra ei, să deschidă uşa.

Nathaniel nu i-a băgat în seamă. Se plimba prin faţa şemineului, cu un uşor şchiopătat, care o făcea să se crispeze – după alergătura din hol, cu siguranţă îl durea piciorul.

— Mi se pare greu de crezut, a declarat el tare, fără să se adreseze cuiva anume, că propria locuinţă nu crede că sunt devotat! Nu-mi pot închipui nici măcar un lucru pe care să-l fi făcut ca să-i dau o asemenea impresie.

Silas şi-a închis ochii.

— Ai putea începe prin a folosi prenumele domnişoarei Scrivener, în loc să o strigi mereu *Scrivener.*

— Poftim? a exclamat Nathaniel, răsucindu-se. Nu fac aşa ceva!

— Ieri ai făcut-o de douăzeci şi şapte de ori, stăpâne.

Nathaniel s-a întors spre Mercy, care a ridicat din umeri, aprobând.

Elisabeth s-a pregătit sufleteşte pentru o nouă explozie de lilieci. Dar Nathaniel s-a prăvălit doar în fotoliul lui preferat, cercetându-i bănuitor pe Silas şi pe Mercy.

— Voi doi conspiraţi împreună acum? Faceţi planuri împotriva mea? De câtă vreme?

Mercy şi-a îndreptat umerii.

— Silas a avut o discuţie cu mine în această dimineaţă despre faptul că nu are de gând să mă ucidă şi să mă îngroape în grădina din spate. Mi-a dat cuvântul lui de gentleman!

— Asta sună teribil de detaliat, a observat Nathaniel. Elisabeth, adu-mi aminte să nu sap niciodată în stratul de petunii.

I-a surprins privirea şi a murmurat:

— Higgins.

— Ce facem acum? a întrebat Elisabeth în grabă, înainte ca Mercy să înceapă să pună întrebări. În privinţa vrăjilor de protecţie, adică.

Nathaniel i-a aruncat o privire îngrozită lui Silas, pe care Elisabeth nu a înţeles-o. Demonul a oftat şi s-a întors spre ea.

— Domniţă, se pare că acest conac va fi mulţumit doar dacă ţi se va face curte în mod oficial.

Capitolul 6

Nathaniel i-a oferit o explicaţie mai târziu.

— Pe vremuri, familiile de vrăjitori îşi aveau propriile tradiţii legate de curtat. Ştiu despre ele doar din poveşti. Nimeni nu le-a mai practicat de secole, mai ales după Reforme.

— Dar menirea Reformelor a fost de a opri duelurile dintre vrăjitori, sacrificiile umane şi alte lucruri de felul acesta! a zis Elisabeth, încruntată, în timp ce smulgea grimoare de pe rafturi.

— Exact! i-a răspuns Nathaniel. Potrivit strămoşilor mei, nimic nu defineşte romantismul mai bine decât un duel de modă veche, până la moarte.

Stătea încă în fotoliu, deşi nu tocmai de bunăvoie; încercase să se ridice, dar imediat se afundase încetişor la loc, tras la faţă. Fără să pară câtuşi de puţin surprins, Silas îl pusese să-şi înalţe piciorul pe un pui de pernă şi îi dăduse o linguriţă cu vârf din tinctura doctorului Godfrey, de parcă ar fi fost un copil.

Elisabeth îi arunca din când în când priviri îngrijorate, în timp ce urca şi cobora de pe scăriţele din birou, consultând diferite grimoare pentru a obţine mai multe informaţii legate de curtarea magică. Nu era prea sigură dacă turnura pe care o luaseră lucrurile o făcea să se simtă agitată sau entuziasmată. Avea palmele transpirate, iar stomacul i se zbătea ca un peşte prins în năvod. De câte ori îl surprindea pe Nathaniel întorcându-şi privirea spre ea, inima îi tresărea, speriată. În romanele pe care le citise nu era menţionat faptul că dragostea avea simptome, la fel ca intoxicaţia alimentară sau gripa.

În cele din urmă, Elisabeth a găsit un candidat promiţător în *Ghidul domniţei pentru tradiţiile vrăjitorilor,* scris de doamna Prudence Winthrop, despre care bănuia că fusese achiziţionat de mătuşa Clothilde: avea o copertă din material roz şi mirosea a trandafiri vechi, uscaţi. Elisabeth l-a adus cu ea lângă şemineu, gândindu-se că Nathaniel ar putea avea o idee mai bună în privinţa a ceea ce trebuia căutat, dar cartea a oftat scandalizată când acesta a încercat să o deschidă, închizându-se strâns la loc, cu o adiere de parfum floral.

— S-ar putea să fie nevoie să-ţi astupi ochii! i-a spus Elisabeth, cu regret, recuperând grimoarul din mâinile lui.

S-a aşezat pe covor, cu spatele rezemat de fotoliu, teribil de conştientă că, dacă s-ar fi tras puţin mai într-o parte, ar fi fost lipită de piciorul bun al lui Nathaniel şi ar fi putut să-şi lase capul pe genunchiul lui.

Ghidul domniţei a pufăit de indignare din cauza felului în care era tratat, dar s-a entuziasmat când Elisabeth i-a spus că are un peţitor – ceea ce nici măcar nu era o minciună, şi-a dat seama, aruncându-i o privire pe furiş lui Nathaniel. Acesta se rezemase de braţul fotoliului, cu o mână drapată teatral şi suferind peste ochi, cu degetul mic şi cel inelar uşor ridicate, de parcă ar fi fost gata să tragă cu ochiul. Dar nu o făcea; Elisabeth l-a privit câteva clipe, contemplându-i genele coborâte, întunecate în contrast cu obrajii palizi, şi admirând felul în care umbra aruncată de mâna lui îi tăia unghiul ascuţit al maxilarului. Apoi s-a reîntors la grimoar, cu obrajii aprinşi.

Acum, că Nathaniel nu se uita, *Ghidul domniţei* s-a arătat dornic să-i devină confident. Tremurând de entuziasm, şi-a frunzărit paginile până când a ajuns la un capitol relevant şi şi-a prins conştiincios o fundă de mătase între pagini, ca să

însemneze locul. Elisabeth a avut nevoie de câteva minute ca să descifreze scrisul, care folosea un limbaj învechit, cu expresii de felul: *Se cuvine a-şi dovedi ardoarea printr-un număr vast de căi*. Întorcând paginile, fruntea a început să i se încreţească mai tare. S-a oprit în dreptul uneia care înfăţişa un vrăjitor aruncând o vrajă asupra unui wyrm[1] care sufla foc.

Un clinchet de argint lovit de porţelan a anunţat intrarea lui Silas, cu ceaiul.

— Câţi vrăjitori şi-au pierdut viaţa pe vremuri făcând curte? a întrebat Elisabeth, ridicându-şi privirea.

— Un procent semnificativ. Te asigur, domniţă, că în cele mai multe cazuri aşa era mai bine.

Când Silas s-a aplecat pe deasupra ei, ca să aşeze ceştile pe măsuţă, Elisabeth a remarcat că *Ghidul domniţei* nu a reacţionat în niciun fel la prezenţa demonului, nici măcar după ce privirea lui a alunecat în treacăt pe paginile cărţii.

— Când voi muri făcându-ţi curte, te rog să te asiguri că în necrolog se menţionează că nu a fost din cauza isteţimii mele strălucite sau a reflexelor neîntrecute!

Nathaniel şi-a întins mâna, încercând să-şi apuce orbeşte ceaiul, pe care aproape că l-a vărsat înainte ca Silas să-i aşeze ceaşca între degete.

Străduindu-se să-l ignore, Elisabeth a întors mai departe paginile grimoarului.

— Ai auzit vreodată de cele trei încercări imposibile? a întrebat ea în cele din urmă.

— O prinţesă cade într-un somn veşnic, iar singura cale prin care blestemul poate fi rupt e dacă-i mutat un munte din loc sau dacă i se aduce un borcan cu lumină stelară –

[1] Un dragon mare, fără aripi şi fără picioare (n.r.).

genul acesta de lucruri?

— Parcă ziceai că nu citeşti poveşti cu zâne! s-a mirat Elisabeth.

Un zâmbet trist i-a ridicat un colţ al buzelor.

— Am zis că nu cred în ele. Nu am zis niciodată că nu le-am citit.

Gânditoare, Elisabeth a întors pagina la o ilustraţie cu o prinţesă adormită, care strângea între degete un trandafir. Privind-o, s-a simţit străbătută de un fior de emoţie, pentru că desenul estompat se mişca: pieptul prinţesei se ridica şi cobora delicat sub rochia brodată, iar petalele florii se desprindeau, una câte una, poposind sub cealaltă mână, care-i alunecase din pat, în somn.

— Sunt tot felul de sfaturi aici despre cum pretendenţii unei domniţe pot câştiga dueluri şi răpune dragoni pentru ea sau despre cum să-i aducă comori magice, de nepreţuit – lucruri pe care, apropo, nu le vreau –, dar am găsit altceva ce pare interesant, a spus ea cu glas stins.

— Într-un basm? a întrebat Nathaniel, pe un ton dinadins neutru.

Elisabeth a dat din cap. Inima-i stătuse în piept şi o furnicau degetele, de parcă s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii.

— Se numeşte Pactul îndrăgostiţilor! Potrivit legendei, un vrăjitor care duce la împlinire trei încercări imposibile are dreptul să o ceară în căsătorie pe cea care e iubirea vieţii lui, indiferent de circumstanţe, chiar dacă familia se împotriveşte sau regele le interzice uniunea. Nimic, nici măcar magia, nu-i poate despărţi. Ceea ce înseamnă, a adăugat Elisabeth în grabă, că nu trebuie să faci nimic periculos ca să împaci vrăjile de protecţie.

— Doar ceva imposibil. Ce uşurare!

A fost incredibil de recunoscătoare că Nathaniel nu părea să fi remarcat că rostise cuvântul „căsătorie”. Însă Silas observase cu siguranţă; i-a simţit privirea uşoară ca o pană asupra ei, deşi, până şi-a îndreptat ochii spre el, demonul îşi întorsese impasibil atenţia la foc.

Elisabeth a înghiţit în sec.

— În basm, nu cumva băiatul care a trezit-o pe prinţesă i-a adus lumina stelară reflectată în apă? Aşadar, cele trei încercări trebuie doar *să pară* imposibile. Chiar dacă mătuşa Clothilde ar avea obiecţii, va trebui să se supună tradiţiei.

— Sau totul e doar un basm, a punctat Nathaniel, nu o lege străveche pe care sunt forţat să o respect, iar vrăjilor de protecţie nu le va păsa de ea.

— Există un singur mod prin care putem afla!

Nathaniel a oftat.

— Trei încercări imposibile, a zis el gânditor, masându-şi bărbia, cu ochii închişi.

S-a scurs o clipă lungă.

— Ei bine? a întrebat el în cele din urmă.

Lui Elisabeth i s-a umflat pieptul de speranţă.

— Ei bine, ce?

— Îmi închipui că trebuie să alegi încercările. Cineva trebuie să o facă.

Elisabeth era bucuroasă că Nathaniel nu putea să-i vadă expresia. Când *Ghidul domniţei* a chiţăit uşor, şi-a dat seama că îl strângea prea tare, aşa că l-a dat cu părere de rău la o parte.

Iubirea vieţii lui. Nu a spus-o cu voce tare, dar basmul insista asupra faptului că aceasta era o parte esenţială a Pactului îndrăgostiţilor. Dacă povestea avea un sâmbure de adevăr – şi, fără să ştie de ce, Elisabeth era sigură că are –, nu ar fi funcţionat decât dacă ea era iubirea vieţii lui Nathaniel.

Iar dacă nu era…

El nu ar fi bănuit nimic. Ar fi crezut în continuare că are dreptate în privinţa basmelor şi ar fi încercat altceva.

Elisabeth şi-a închis ochii strâns şi şi-a adus genunchii la piept. Aşa cum spusese ea însăşi mai devreme, exista o singură cale prin care puteau să afle adevărul. Trebuia să propună prima încercare imposibilă.

Concentrându-se, Elisabeth şi-a scormonit mintea în căutarea celui mai imposibil lucru pe care Nathaniel l-ar putea obţine – ceva ce până şi vrăjile de protecţie ale conacului ar considera extrem. Iar când, în cele din urmă, i-a venit o idee, a fost una atât de alarmantă, încât Elisabeth abia a putut să-i dea glas.

În acea noapte s-a culcat în camera ei, aşa cum făcuse de la incidentul cu acoperişul. Sau, cel puţin, şi-a dorit să se culce, deşi somnul o ocolea. Elisabeth se tot întorcea de pe o parte pe cealaltă, plină de energie, în vreme ce gândurile i se învârteau în cerc. Din când în când, dădea din picioare pe sub cuverturi, dar asta nu reuşea să o aline. În cele din urmă, frustrată, a aruncat păturile într-o parte. S-a îndreptat spre fereastră şi şi-a lipit obrazul fierbinte de geam, lăsând sticla îngheţată să-i răcorească pielea.

Până în acea seară nu se simţise niciodată cu adevărat închisă în conac. Acum ar fi dat orice să facă o plimbare rapidă prin Hemlock Park, să-şi umple plămânii cu aerul rece al nopţii şi să-şi răcorească gândurile înfierbântate sub sclipirea hibernală a stelelor.

De fiecare dată când îşi închidea ochii, îl vedea pe Nathaniel, aşa cum arătase în acea seară: trăsăturile unghiulare cizelate de lumina focului, ochii închişi acoperiţi de mână. O durea inima. Ştia că senzaţia aceea este iubire, că

asta înseamnă să fie îndrăgostită de el, dar nu înţelegea de ce se simţea aşa – de parcă ar fi fost pe o corabie, iar pământul era doar o fâşie verde la orizont, cu vântul răvăşindu-i părul, nesigură dacă se desprindea de la ţărm, pe apele necunoscute, sau dacă se întorcea în sfârşit acasă. Nu putea spune care dintre variante era cea adevărată, pentru că simţea ambele lucruri deodată. Era un sentiment aproape de nebunie.

Nu se gândise niciodată prea mult la ce ar fi putut să implice viitorul ei alături de Nathaniel. Acum doar la asta se gândea.

Dacă Pactul îndrăgostiţilor avea să funcţioneze, urmau să se căsătorească?

Voia să se căsătorească?

Abia putea să conceapă o astfel de idee. Avea doar şaptesprezece ani. Dacă s-ar fi căsătorit cu Nathaniel, viaţa lor împreună s-ar fi întins pe mai mulţi ani decât avea de când se născuse. Cât însemna asta? Cincizeci? Şaizeci de ani? Din moment ce li se întorseseră decadele pe care le ceruse târgul încheiat cu Silas, ar fi putut să trăiască amândoi până la optzeci de ani. Presiunea apăsătoare a unor astfel de numere părea ireală, imposibil de cuprins cu mintea. Copleşită, Elisabeth şi-a lăsat fruntea pe braţ.

Apoi i-a trecut prin minte un gând îngrozitor: după o viaţă petrecută împreună, amândoi aveau să moară, dar unul dintre ei urma să moară primul. Într-o zi, unul dintre ei urma să-l piardă pe celălalt. Asta însemna să iubeşti.

Brusc, a simţit că încăperea era înăbuşitoare. Nu putea să mai suporte. S-a smuls de la fereastră şi a ieşit pe hol, podeaua rece alinându-i tălpile goale. A luat-o pe scări în jos, lăsându-şi mâna să-i alunece pe balustrada netedă, aproximând progresul pe care-l făcea în întuneric după

asperităţile şi spiralele ei.

Şi s-a oprit la jumătatea drumului, surprinsă să-l vadă pe Silas în foaier, la fel de palid şi inuman ca un spectru. Nu era îmbrăcat cu uniforma lui de servitor, ci părea să poarte costumul cu care-l văzuse o dată în oraş, şi avea părul legat la spate cu o fundă neagră, asortată. Îşi scosese mănuşile; una dintre ele i se iţea din buzunar – un pătrat frumos împăturit, din piele de viţel, de un gri-perlat.

Ieşise din casă. Elisabeth nu era sigură cum de ştia asta – ştia doar că lui Silas i-ar fi stat în fire să treacă de vrăjile de protecţie fără să le spună şi că în foaier părea să se simtă un miros vag de iarnă, de parcă o boare rece şi curată ar fi pătruns înăuntru, pe urmele lui.

Silas nu s-a întors. Lui Elisabeth i-au trebuit câteva clipe ca să-şi dea seama că demonul era atât de adâncit în gânduri încât nu o observase. Revelaţia a venit ca un şoc – i se părea ceva greşit, neliniştitor. În tot timpul de când îl cunoştea, nu îl surprinsese niciodată cu garda jos. Apoi a băgat de seamă la ce se uita: la spaţiul gol de pe perete, de lângă portretele lui Alistair, Charlotte şi Maximilian.

La locul în care avea să fie atârnat portretul lui Nathaniel într-o zi, după ce avea să moară.

Şi poate că acolo urma să fie aşezat şi al ei.

Încetişor, Elisabeth a coborât ultimele trepte. Abia atunci i-a observat Silas prezenţa. Nu s-a mişcat, dar s-a îmbăţoşat uşor, înainte ca ea să se întindă şi să-i cuprindă mâna de gheaţă. Silas nu i-a strâns-o pe a ei, dar nici nu şi-a retras-o pe a lui.

— Cum era ea? l-a întrebat Elisabeth în şoaptă, cercetând portretul lui Charlotte.

I-a trecut din nou prin minte, cu uimire, că, deşi Nathaniel moştenise înfăţişarea tatălui său, avea aceeaşi

veselie din ochii mamei lui.

— Unică. O femeie cu integritate.

Admiraţia îi umbrea vocea seacă, şoptită, la fel de fragilă ca pânzele vechi de păianjen, purtate de briză.

— Uneori îmi cerea să am grijă de copii, când ea şi Alistair erau plecaţi.

— Avea încredere în tine.

— Într-un fel. Avea încredere în faptul că nu aş fi fost încântat de melodrama pe care ar fi trezit-o moartea sau accidentarea copiilor stăpânului meu.

Elisabeth nu se îndoia că era vorba de mult mai mult decât atât, dar nu a zis nimic, ştiind cu câtă grijă îşi apăra Silas intimitatea. Un singur cuvânt rostit greşit şi momentul acela fragil dintre ei s-ar fi putut spulbera.

— Te-ar fi plăcut, a grăit Silas în cele din urmă. Foarte mult, cred.

Durerea i s-a înfipt în piept ca o săgeată. Privind trăsăturile elegante ale chipului său din profil, cizelate de lumina joasă a lămpilor din foaier, Elisabeth s-a gândit la camera cu struţ – la biletul prăfuit de operă pe care şi-l pusese în haină. Şi şi-a amintit de împăcarea de pe chipul lui când păşise în cercul Arhontelui, primind propria distrugere cu braţele deschise. Era o îndurare pe care o primeau muritorii şi pe care Silas nu avea să o primească niciodată. El nu avea să fie niciodată cel care moare primul.

Cu durere în piept, Elisabeth i-a ridicat mâna la buze şi i-a sărutat-o. Pielea lui palidă era la fel de rece şi perfectă ca alabastrul. I-a simţit ghearele, însă până şi acestea îi erau dragi.

— Domniţă?

Vocea lui nu trăda nimic, dar Elisabeth bănuia că, pentru întâia oară, îl luase prin surprindere.

— Vreau să ştii că, după ce vom muri, nu te vom lăsa singur. Mă voi asigura că aşa va fi. Îţi promit.

Silas şi-a întors privirea spre ea. În ochi îi strălucea ceva îngrozitor: o durere inumană, brutală şi nemiloasă, o durere care ar fi putut să înghită lumi întregi. Pentru o clipă, frica şi-a înfipt colţii în inima lui Elisabeth. Dar Silas a zâmbit apoi, iar clipa a trecut, chipul redevenindu-i frumos şi calm ca zăpada proaspăt aşternută.

— Vino! a zis el. Aş vrea să-ţi arăt ceva.

Silas a scos-o din foaier şi a condus-o în salonul în care luau masa, spre o porţiune de perete aflată între două bufete cu uşi de sticlă.

— Ce… a început Elisabeth, dar s-a oprit când Silas a atins tapetul, care s-a topit, dezvăluind o uşă care nu fusese acolo mai înainte.

Au păşit într-o sală de bal goală, cu ferestre înalte şi arcade prin care străluceau razele lunii, aruncând lacuri de lumină pe podeaua de marmură. În încăpere a răsunat oftatul surprins al lui Elisabeth, risipindu-se până la tavanul înalt, ca un stol de păsări în zbor.

Oglinzile din lungul pereţilor le-au multiplicat reflexiile la infinit, creând iluzia unui spaţiu vast, populat cu sute de copii ale lor, în care un număr nemăsurat de sosii ale lui Elisabeth îşi roteau privirile în jur, cu gurile căscate. Deasupra lor se înălţa un balcon, cu balustradele sclipind şters sub patina prafului, ameţitor pe fundalul frescelor care decorau tavanul în nuanţe delicate de albastru şi auriu. Trei candelabre coborâte se odihneau pe podea, uşor înclinate, de parcă, somnoroase, s-ar fi prăbuşit acolo ca nişte domniţe din poveşti, în rochii bogate, cu straturi din cristal şi ceară de lumânări.

Fiecare pas pe care îl făceau se răsfrângea în oglinzi.

Pentru o clipă, Elisabeth s-a trezit fascinată de reflexiile lor: Silas, subţire şi elegant în ţinuta lui neagră, rezervată; ea, îmbrăcată în cămaşă de noapte, ţinându-l de mână.

Vocea lui delicată s-a întreţesut prin vrajă.

— Sala de bal a fost deschisă ultima oară în 1807, pentru Balul de la Miezul Iernii, pe când stăpânul Thorn era copil. El nu îşi aminteşte acest loc. Iartă-mă, domniţă, că nu am avut grijă de sală aşa cum se cuvine. Trebuie să ţi-o închipui aşa cum a fost cu optsprezece ani în urmă – cu candelabrele ridicate, lumânările aprinse, frescele vrăjite să se mişte. Într-un colţ se afla un cvartet de coarde, iar în mijlocul încăperii, o sculptură din gheaţă, care preschimba în fulgi de zăpadă respiraţia oricui stătea prin preajma ei.

Silas i-a dat drumul la mână şi a făcut un pas în spate, întinzându-şi braţul spre uşă.

— Invitaţii intrau în perechi, îmbrăcaţi cu cele mai fine rochii şi costume.

Lui Elisabeth i s-a tăiat respiraţia. Ca şi cum de pe fiecare suprafaţă s-ar fi ridicat un văl de praf, a văzut lumina lumânărilor sclipind pe la balcoane. A auzit muzica, a remarcat norii pictaţi alunecând pe tavan. Şi-a închipuit perechile care dansau, învârtindu-se pe lângă ea, prinse pentru eternitate în oglinzi.

Atmosfera magică i-a încălzit inima. Nu dansase niciodată. Nu ştia cum să o facă sau dacă ar fi putut să înveţe.

Nu era neîndemânatică, dar trăia într-o lume care nu fusese gândită pentru femei de înălţimea ei. Era uşor să se lovească de tocuri de uşă făcute pentru oameni cu un cap mai scunzi decât ea sau să dărâme scaunele încercând să-şi strângă picioarele sub o masă mică. Ştia asta, dar…

Cu imaginea dansatorilor fantomatici plutindu-i dinaintea ochilor şi cu acordurile muzicii spectrale

susurându-i în urechi, Elisabeth şi-a găsit curajul şi s-a întors spre Silas.

— Mă vei învăţa să dansez?

Silas a zâmbit. Era clar că se aşteptase ca ea să-i ceară asta. De fapt, din acest motiv o adusese acolo.

— Tot tu l-ai învăţat şi pe Nathaniel, nu-i aşa? a zis ea, înţelegând acum.

— Odată ca niciodată, deşi nu fără eforturi considerabile de persuasiune, pe care de atunci mi le-a irosit.

Elisabeth şi-a adus aminte de bârfele auzite la Conacul Ashcroft – cum că Nathaniel nu dansa niciodată la petreceri.

— Cu mine va dansa.

— Aşa sper şi eu, domniţă. Să începem?

Anxietatea a furnicat-o în tot trupul, dar a strivit-o ca pe un păduche de carte. Dansul nu avea cum să fie mai dificil decât răpunerea duşmanilor.

— Ce trebuie să fac?

— Uite, aşa!

Silas i-a prins mâna dreaptă în mâna lui stângă, lăsându-şi-o pe cealaltă cu grijă pe mijlocul ei.

— Ar fi mai bine dacă ai conduce tu, având în vedere înălţimea pe care o ai, deşi nu cred că va conta. Stăpânul Thorn este aproape la fel de înalt ca tine; va putea vedea împrejur destul de bine…

Apoi Silas a început să se mişte, conducând-o încet în cercuri graţioase. Primele dăţi în care au dat roată, Elisabeth s-a concentrat intens asupra picioarelor ei, până când mâna lui Silas i-a dispărut de pe talie ca să-i ridice bărbia cu un singur deget cu gheară. Instantaneu, Elisabeth l-a călcat pe picior.

— Mai bine pe mine decât pe stăpânul Thorn! a declarat Silas, cu ochii strălucind de amuzament. Nu-ţi face griji, domniţă! Nu sunt rănit. Şi nu vei învăţa niciodată dacă îţi vei urmări picioarele aşa tot timpul.

Silas avea dreptate. Curând, paşii au început să-i vină mai natural, ritmul dansului fiind aproape instinctiv, de parcă s-ar fi aflat dintotdeauna în stare latentă înăuntrul ei. Împrejur, sosiile lor alunecau pe suprafeţele oglinzilor. Elisabeth şi-a închipuit cum ar fi arătat un bal: rochii colorate învoltându-se ca nişte flori prinse de curentul râului, piruete nesfârşite, bijuteriile femeilor sclipind în lumina lumânărilor. Urmele paşilor ei formau cercuri din ce în ce mai conturate în praful de pe podeaua de marmură, de parcă le-ar fi lăsat deasupra unei pulberi fine de zăpadă.

I se părea de necrezut că dansul poate fi atât de uşor. Era convinsă că acest sentiment palpitant, care-i dădea aripi, i se datora întru totul experienţei lui Silas. Deşi în aparenţă nu-i controla mişcările, Elisabeth simţea din când în când cum îi ajustează ţinuta, ridicându-i delicat braţul sau apăsându-i uşor mijlocul şi apoi rostind o instrucţiune şoptită. În tot acest timp, o măsură cu privirea, evaluându-i postura şi poziţia picioarelor.

— Foarte bine! a zis el, în cele din urmă.

Unde învăţase asta? Oare demonii erau învăţaţi cum să danseze sau era o altă aptitudine, ca gătitul, pe care o deprinsese pe tărâmul oamenilor? Elisabeth şi l-a închipuit ieşind noaptea, mişcându-se ca o umbră în societate, studiind dansatorii şi modele – un observator palid şi singuratic, care trecea nevăzut în costumul lui negru, cu farmecul său care distrăgea atenţia. Mereu singur, un chip tânăr, neschimbat de secole.

Cu o senzaţie de jenă, Elisabeth a înţeles cât de

copilărească fusese promisiunea ei. Era minunat că îi jurase lui Silas că nu-l vor lăsa singur după ce ea şi Nathaniel aveau să moară, dar ce urma să se întâmple într-o sută de ani? În două sute? Când ei doi nu aveau să mai existe decât în amintirile lui Silas, când oasele urmau să le fie de mult praf şi pulbere – atunci ce? Brusc, cu o intensitate aproape zguduitoare, Elisabeth a simţit că i se taie respiraţia şi că o ustură ochii.

— Domniţă! a certat-o Silas.

A scos o batistă şi a condus-o spre una dintre băncile din lungul peretelui. În clipa în care s-au aşezat, Elisabeth l-a îmbrăţişat strâns. Silas a rămas nemişcat, cu muşchii încordaţi. Apoi, după o pauză delicată, a oftat şi şi-a lăsat mâna pe spatele ei.

— Îmi pare rău, a rostit ea, cu faţa lipită de umărul lui.

— E în ordine.

Nu era. Îl iubea. Îl iubea la fel de mult ca pe Nathaniel, cu o intensitate aproape de neîndurat.

Ce însemna să iubeşti un demon? Nu doar să ţii la el, să-ţi fie milă de el –, dar să-l iubeşti?

— Eşti obosită, a spus Silas după ceva vreme.

S-a ridicat şi a luat-o în braţe, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Înălţimea ei nu conta; Elisabeth a simţit forţa de fier din trupul lui subţire când a scos-o din sala de bal şi a urcat scările cu ea.

Până acum nu-şi dăduse seama cât de obosită se simţea şi cât îi era de frig, cu picioarele amorţite din cauza podelei reci de marmură. Întrebându-se vag dacă nu cumva o vrăjise, ca să scape din îmbrăţişarea ei, şi-a lăsat pleoapele să coboare. Lumea plutea pe lângă ei. Pentru o clipă, a părut că ar fi putut să rămână acolo pentru totdeauna, suspendată imaterial în braţele lui –, dar a simţit patul moale dedesubt,

afundându-se sub greutatea ei, când el a culcat-o, apoi cuverturile trase până sub bărbie.

Elisabeth s-a luptat să-şi ţină ochii deschişi, privind pe sub genele îngreunate de somn cum Silas îi netezeşte pătura şi se opreşte să-i atingă părul. Ştia, fără să se uite, că ghearele lui îi mângâiaseră şuviţele argintii.

— Rămâi până adorm? a şoptit ea, când el s-a retras.

Silas s-a oprit la jumătatea drumului spre uşă, gânditor, cu chipul lipsit de orice expresie în întuneric.

— Da, a răspuns el în cele din urmă. Dacă doreşti.

Capitolul 7

În dimineaţa următoare, pe Elisabeth a trezit-o un răpăit în uşă. S-a ridicat în foşnetul cearşafurilor răvăşite, mulţumită după o noapte bună de somn, până când şi-a adus aminte de încercarea pe care o alesese pentru Nathaniel cu o zi în urmă. Dintr-odată, din somnoroasă a devenit cât se poate de alertă.

A apucat-o pe Ucide-demoni de pe noptieră şi şi-a tras cuvertura pe ea, ca pe o capă groasă, lăsându-şi descoperită doar faţa. Astfel apărată, a cârâit:

— Intră!

Uşa s-a întredeschis câţiva centimetri, acompaniată de zăngănitul veselei şi o înjurătură înăbuşită. Apoi Nathaniel s-a strecurat înăuntru, ţinând uşa deschisă cu colţul unei tăvi pentru mic-dejun.

Elisabeth l-a urmărit îngrijorată. Ultima oară când încercase să pregătească micul-dejun, aproape exilase bucătăria într-o dimensiune vidă. Huma primordială, pe care Silas o curăţase atunci de pe tigaie şi care scosese un ţipăt slab în drum spre coşul de gunoi, îi dăduse coşmaruri săptămâni întregi. Neîncrezătoare, Elisabeth a ochit capacul argintiu de pe tavă, care-i amintea de coşul răsturnat al lui Mercy, încă trăncănind agresiv la primul etaj.

— Nimic din ce se află dedesubt nu este viu! a asigurat-o Nathaniel vesel, intrând cu totul în cameră. Cel puţin nu era, ultima oară când am verificat.

A aşezat tava la piciorul patului, retrăgându-se apoi – cu laşitate, şi-a zis ea – spre taburetul din faţa măsuţei de toaletă, care era convenabil amplasată lângă uşă.

— Bucură-te de micul-dejun, iubita mea dragă! L-am

pregătit singur pe tot, aproape fără niciun pic de ajutor din partea magiei.

Pe Elisabeth a trecut-o un fior. Ţinând-o pe Ucide-demoni într-o mână, în caz de ceva, cu cealaltă a ridicat precaută capacul.

A privit uluită. Dinaintea ochilor ei se aflau mormane de felii de pâine prăjită cu gem de mure, aranjate alături de cârnaţi picanţi şi unsuroşi, luaţi încă sfârâind din tigaie. Într-un bol, căpşunile străluceau în nuanţe de roşu sub un munte alb ca neaua de frişcă bătută. Omleta era la fel de pufoasă ca un norişor, cu o garnitură de arpagic verde şi o crenguţă de pătrunjel.

I-a lăsat gura apă şi şi-a îndreptat neîncrezătoare privirea spre Nathaniel.

— *Tu* l-ai pregătit? Nu Silas?

— El mi-a oferit instrucţiuni, dar suspectez că asta a făcut doar ca lucrurile să fie mai dificile. Deşi nu a gustat niciodată mâncarea pentru oameni, Silas are nişte păreri foarte fixe în privinţa felului în care se taie corect arpagicul.

Elisabeth a ridicat delicat una dintre feliile de pâine prăjită, ca să arunce o privire sub ea. Cum cercetările ei nu au scos la iveală nimic suspect, a gustat cu precauţie din ouă, pregătită pentru ce putea fi mai rău, şi a mestecat. Ochii i s-au mărit de uimire.

Până să apuce să-şi găsească cuvintele, conacul a răspuns în locul ei: draperiile s-au tras şi lumina a inundat camera, răsfrângându-se strălucitoare în vaza de cristal de pe tavă, în care, abia acum observa Elisabeth, se afla un singur trandafir roşu.

Abia după ce a încercat un cârnat şi a devorat o jumătate de felie de pâine, Elisabeth s-a oprit să vadă ce face Nathaniel, care îşi rezemase bărbia în mâini, cu o privire

drăgăstoasă în ochi. O urmărise mâncând? Elisabeth a ezitat, observându-i paloarea neobişnuită. Arăta de parcă nu ar fi dormit toată noaptea.

Cuprinsă dintr-odată de nesiguranţă, s-a îndreptat spre fereastră, ca să vadă mai bine afară. Ciclonul nu se dusese, dar praful de la tencuială era în mod vizibil mai subţire decât înainte, străpuns de razele luminoase ale soarelui.

— Cred că funcţionează! a zis ea.

Pe chipul lui Nathaniel a trecut o umbră, atât de rapid încât Elisabeth era aproape sigură că şi-o imaginase.

— Sau micul-dejun la pat se află pe lista mătuşii Clothilde cu activităţi aprobate pentru pretendenţii manieraţi, a spus el. Sper că nu se aşteaptă să se repete asta, pentru că nu sunt sigur că mi se va mai permite vreodată să mă întorc în bucătărie. Apropo, să nu cobori chiar acum.

Înainte ca Elisabeth să poată asimila mesajul criptic al lui Nathaniel, Mercy şi-a vârât capul înăuntru, cu o expresie precaută.

— Ştia cineva că lângă salonul în care se serveşte cina e o sală de bal?

— Deci acolo este! Începusem să mă întreb dacă nu cumva a plecat la casa unui alt vrăjitor. Se întâmplă uneori, a explicat Nathaniel. Sălile de bal sunt extrem de pretenţioase.

Mercy nu şi-a ascuns scepticismul. Elisabeth însă se simţea recunoscătoare pentru că avea dovada că nu visase evenimentele din noaptea trecută. Amintirea lecţiei de dans primite de la Silas i se părea fragilă, ireală, de parcă ar fi fost ţesută din lumină şi mătase. Ultima oară îl văzuse pe demon stând în scaunul de lângă patul ei, înainte să adoarmă, dar perna nu păstra nicio urmă a greutăţii lui.

— Ce ai în păr? a întrebat-o pe Mercy, pentru că remarcase substanţa închisă la culoare şi lipicioasă care

murdărea şuviţele de păr desprinse din cocul fetei.

— Nu vrei să ştii! a comentat Mercy pe un ton sumbru, apoi a ieşit.

Elisabeth a aflat despre ce era vorba după micul-dejun, când a ignorat încercările din ce în ce mai creative ale lui Nathaniel de a o atrage în solarul de la etaj. Parterul conacului fusese înghiţit cu totul de un potop lipicios, indigo-închis, care se împrăştiase pe podea şi pe scări, ca un fel de smoală umedă, umplând aerul cu un parfum dulce, foarte pregnant. Elisabeth s-a aplecat şi şi-a vârât degetele în substanţă, apoi a gustat-o. Exact aşa cum bănuise: era dulceaţă de mure!

— Aproape fără niciun pic de ajutor din partea magiei, a remarcat ea.

— Sincer să fiu, am rămas fără dulceaţă şi nu aveam cum să alerg până la piaţă ca să iau un alt borcan. Nu-ţi face griji, vraja se va duce în câteva ore!

Elisabeth nu-şi făcea griji. Şi-a înmuiat degetul în dulceaţă şi a mai consumat puţin din ea.

Restul dimineţii şi l-a petrecut adâncită în gânduri, plimbându-se pe holurile conacului cu mâna la gură şi părul despletit atârnându-i în jurul feţei. Nathaniel îi ceruse o altă încercare imposibilă până-n prânz.

Sperând că o schimbare de peisaj ar putea să o inspire, Elisabeth a urcat pe una dintre scările ascunse care duceau spre camerele servitorilor. S-a oprit sus, aplecată, ca să-şi protejeze creştetul capului. Se trezise într-un loc care era cu totul diferit de restul conacului. Soarele se strecura prin ferestrele cu rame ruginite, fixate în tavanul înclinat, luminând podelele vechi şi poleind tencuiala decolorată; un taburet, o căldare şi câteva cârpe abandonate erau singurele

semne că locul fusese cândva locuit. Umbrele pâlpâiau pe ziduri, de parcă ar fi aparţinut unor stoluri de păsări. Aruncând o privire afară, Elisabeth s-a convins din nou că furtuna care înconjura casa se mai potolise; multe dintre bucăţile mai mari de zidărie păreau să se fi reataşat de acoperiş.

În timp ce explora etajul, Elisabeth a dat de o serie de camere mici, abandonate, în care se aflau paturi cu ramele goale, ale căror saltele uzate erau rezemate de pereţi. Într-una dintre odăi a descoperit un cuib de comori furate, toate strânse într-un colţ ascuns: bijuterii obişnuite, prăfuite, o furculiţă de argint, o şosetă veche, pe care a recunoscut-o ca fiind cea pe care Nathaniel o pierduse în noiembrie anul trecut. Cel mai probabil, fuseseră colecţionate de Volumul XI, în perioada în care trăise acolo, sălbăticit.

Elisabeth era gata să coboare când a surprins cu coada ochiului o cameră care părea încă folosită. A întrezărit prin uşa întredeschisă un şifonier şi un pat îngust, ordonat. Curioasă, a păşit înăuntru, împingând uşa cu vârfurile degetelor.

Inima i-a tresărit în chip straniu. Se întrebase şi mai demult dacă Silas avea camera lui în conac – un loc în care să-şi ţină hainele, dacă nu să doarmă. Acum avea răspunsul. Privirea i-a fugit spre vasul din porţelan de pe noptieră şi spre obiectele întinse pe armoar, aranjate cu mare atenţie: o pereche de mănuşi, o batistă împăturită, una dintre fundele pe care le folosea ca să-şi lege părul. I se părea aproape greşit că vede aceste obiecte mundane despărţite de Silas, dovada că, în ciuda nemuririi lui, şi el se trezea în fiecare dimineaţă, se spăla şi se îmbrăca, precum toţi ceilalţi. Chiar dacă îl văzuse aproape gol în cercul de invocare, încă era cumva ireal să-şi închipuie că-şi scotea vreodată uniforma.

Apoi Elisabeth a văzut desenele. Lângă fereastră se afla un şevalet, încărcat cu planşe de hârtie, sub care se găseau aliniate bucăţi de cărbune. Alte planşe fuseseră rezemate de perete sau stivuite pe podea. Scena avea un aer inefabil de modă-veche, de parcă ar fi fost împrumutată din atelierul unui artist din secolul al şaptesprezecelea.

Elisabeth a rămas fermecată, admirând schiţele alb-negru care înfăţişau catedralele şi parcurile din Brassbridge, oameni care stăteau singuri, se ţineau de mână, beau ceai, cu toţii compuşi din ceva mai mult decât lumini şi umbre – Silas reuşise cumva să le capteze sufletele. Erau frumoşi şi profund singuri, deşi nu putea spune exact de ce. Poate pentru că mulţi dintre cei reprezentaţi dispăruseră de mult, aşa cum se întâmplase şi cu anumite fragmente din oraşul însuşi: Elisabeth recunoştea străzi familiare, schimbate de timp; clădiri pe care le cunoştea se înălţau lângă altele, care fuseseră de mult demolate. Şi chipurile, era convinsă, aparţinuseră unor oameni adevăraţi – oameni pe care poate că Silas îi cunoscuse…

Privirea i-a fost atrasă de un portret în cărbune al lui Nathaniel. Silas îl surprinsese zâmbind larg, cu privirea într-o parte şi o buclă de păr pe frunte. O fărâmă dintr-o emoţie mai întunecată, mai tristă, îi asprea ochii surâzători, oferindu-i alura cuiva care se luptă să zâmbească, în ciuda durerii provocate de o rană. Se întrezăreau şi alte portrete din spatele nenumăratelor peisaje citadine, înfăţişându-l pe Nathaniel la diferite vârste şi având diferite atitudini: probând o haină, adâncit în gânduri la birou, surprins într-un moment rar de somn liniştit.

Dar portretul pe jumătate terminat de pe şevalet nu era al lui Nathaniel. Era al ei. Înainte să se răzgândească, Elisabeth s-a apropiat.

Nu era ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă – era ceva mai mult de atât. Silas o desenase cu o pată de cerneală, care ieşea în relief în mijlocul trăsăturilor ei sobre, cu părul încurcat încadrându-i faţa. Ochii îi luceau năprasnic, plini de speranţă, curaj şi hotărâre – era privirea unui sfânt răzbunător, radiind datorită menirii pe care o avea. Pentru privitori, expresia ei părea să promită fie salvare, fie judecată. Poate că, pentru unii, pe ambele odată.

Elisabeth a rămas împietrită, fascinată de imagine.

Aşa arăt? Aşa mă vede el?

Aproape că se aştepta ca vocea şoptită a lui Silas să-i răspundă, dar, când a privit peste umăr, a văzut că holul era pustiu.

A trecut-o un fior. Dorinţa de a se aventura mai în adâncul încăperii, de a vedea desenele lui şi secretele pe care le-ar fi putut ascunde, o ardea ca o sete cumplită. În cele din urmă s-a îndepărtat cu greu din odaie, trăgând uşa după ea cu băgare de seamă, înapoi în poziţia de la început. Dacă Silas ar fi vrut ca ea să vadă tablourile, i le-ar fi arătat. Poate că, într-o zi, avea să o facă.

În mod straniu, se simţea distrasă în timp ce cobora înapoi scara, dar portretul îi dăduse o idee. A făcut o nouă vizită în pod. Apoi a mers în depozit şi a cotrobăit prin sertare, citind o mulţime de liste care înşirau achiziţii de covoare, vânzări de antichităţi şi comisionări de portrete, înconjurată de foşnetul blând al grimoarelor mulţumite. Într-un final a găsit ceea ce căuta.

Depozitată, blestemul catalogat drept imposibil de spulberat…

La prânz, Elisabeth a anunţat a doua încercare. Apoi comportamentul lui Nathaniel a devenit extrem de enigmatic. După ce a dispărut dulceaţa de mure (Mercy i-a

mărturisit lui Elisabeth că Silas îşi petrecuse întreaga dimineaţă în formă de pisică, refuzând să părăsească poliţa de deasupra dulapului din bucătărie), Nathaniel i-a cerut lui Elisabeth să rămână în biroul lui, câtă vreme el se pregătea. Ca să treacă timpul mai repede, a pus mâna pe un grimoar din bibliotecă. Când îl văzuse ultima oară, în toamna trecută, tomul arăta teribil de trist şi de neglijat, iar poleiala de pe copertă i se desprindea aproape cu melancolie. Acum îşi recăpătase culoarea albastră ca a oului de măcăleandru, iar desenele aurii care înfăţişau trandafiri, privighetori şi iepuri săltăreţi îi înconjurau titlul: *Basmele complete din Austermeer*. În tot timpul care se scursese, nu avusese ocazia să le citească.

Când a deschis cartea, Elisabeth a descoperit o dedicaţie scrisă de mână pe foile imprimate de la sfârşit: *Iubitei mele – fie ca întotdeauna să crezi în poveşti cu zâne.* Zâmbind, şi-a trecut degetele pe deasupra literelor, simţind indentaţiile pe care le lăsaseră pe hârtie. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult la cărţi. Poate că nu avea să afle niciodată cine scrisese dedicaţia sau cu cât timp în urmă ori cui, dar putea să dea mâna pentru o clipă cu persoana respectivă, peste eternitate: o şansă ca două suflete să se întâlnească, care era posibilă datorită dragostei lor comune pentru cărţi.

O a doua surpriză i s-a dezvăluit un moment mai târziu: funda albastră a grimoarului marca deja un capitol cu un titlu familiar: *Trei încercări imposibile.*

— Ai făcut asta cu bună-ştiinţă? l-a întrebat Elisabeth.

Poate că ascultase conversaţia pe care o avusese cu Nathaniel, cu o zi în urmă. Dar grimoarul i-a răspuns fâlfâindu-şi funda la ea cu emfază, în semn că nu. Apoi şi-a foşnit paginile, trecând la un alt capitol, intitulat *Prinţul*

orfan, după care s-a reîntors la *Trei încercări imposibile*. Încerca să-i spună ceva, dar Elisabeth nu era sigură ce anume. Nedumerită, s-a aşezat şi a început să citească.

Şi ilustraţiile din acest grimoar se mişcau, dar erau mai detaliate, înfăţişând luxuriant turnul luminat de lună în care dormea prinţesa, cu lespezile lui de piatră acoperite de trandafiri căţărători. După ce a terminat de citit povestea, zăbovind la pagina despre băiatul de ţăran care adusese un borcan în care se reflecta lumina stelară, Elisabeth s-a întors la *Prinţul orfan*. Însă nu s-a luminat deloc citind-o. Era o poveste simplă, despre un prinţ care se pierduse în sălbăticie pe când era copil şi care fusese crescut de un iepure, apoi de o bufniţă, de o vulpe şi de un lup, de la fiecare în parte învăţând lecţii importante. În timp ce Elisabeth studia ilustraţia care prezenta încoronarea prinţului ca rege, a auzit o bufnitură deasupra capului.

Nu şi-a mai putut înfrâna curiozitatea. A păşit tiptil până la uşa de la birou şi, ciulindu-şi urechile, a identificat mai multe sunete – bocănituri şi zăngăneli îndepărtate, scârţâitul scărilor – care au fost urmate apoi de un miros puternic de combustie. Ce indicau toate acestea Elisabeth nu putea ghici.

Mai târziu în acea seară, Nathaniel li s-a alăturat la cină, cu părul mai răvăşit decât i-l văzuse ea vreodată, cu mânecile pârjolite şi o dungă, de arsură pe unul dintre obraji. Şi-a înghiţit mâncarea de parcă ar fi fost gata să moară de foame, apoi s-a făcut din nou nevăzut în inima conacului, fără să fi rostit mai mult de câteva cuvinte.

— Nu vă temeţi, domniţă! i-a spus Silas în acea noapte, în timp ce trăgea draperiile de la dormitor peste întunericul de afară. Stăpânul Thorn poate face faţă provocării. Dacă nu ar fi putut, aş fi fost cu el acum, dându-mi cu părerea în

privinţa situaţiei.

Asta era ceva ce Elisabeth putea să creadă.

— Deci nu este în niciun fel de pericol?

Silas a zâmbit doar.

— Noapte bună, domniţă! a spus el încet, strecurându-se afară pe uşă.

Elisabeth a fost trezită în dimineaţa următoare de o serie de zgomote stranii. Un zăngănit. Un hârşâit. Un scârţâit metalic. Zgomotele acestea erau acompaniate de o conversaţie şoptită, din care a prins fragmente prin uşă: „Linişte!" şi „O vei trezi!" Până la urmă, Elisabeth nu a mai rezistat. A sărit din pat şi a deschis larg uşa.

A surprins-o cu coada ochiului pe Mercy, care se ascunsese după un colţ, lăsându-l pe Nathaniel în hol, singur. Dar atenţia ei era acaparată de ce avea în faţă.

Nathaniel îi adusese armura din pod, strălucitoare pe suportul ei, de parcă ar fi fost atunci făurită.

— A fost des-blestemată! a anunţat Nathaniel, cu respiraţia uşor tăiată. Silas mi-a oferit câteva sfaturi pentru nişte mici retuşuri, dar era deja aproape de mărimea potrivită.

— Pot să o ating?

— Desigur. E a ta!

Elisabeth a făcut un pas în faţă. Plină de uimire, şi-a trecut degetele peste metalul rece, poleit, pipăind gravurile cu spini şi încheieturile. I se tăiase respiraţia. Se mai simţise astfel doar de două ori în viaţă: prima oară când primise cheia de la Collegium, la treisprezece ani, şi a doua oară, când Directoarea Irena o lăsase pe Ucide-demoni în grija ei.

L-a surprins pe Nathaniel privind-o, fără să zâmbească, şi studiindu-i expresia de parcă ar fi încercat să o memoreze

ca să poată fi arhivată cu grijă undeva unde o putea cerceta pe viitor, ca pe o scrisoare îndrăgită, care ajunge să se uzeze şi să se boţească.

— Nu-i ca şi cum ai avea nevoie de ea! a zis el, cu vocea jucat glumeaţă. Tu eşti oricum terifiant de indestructibilă. Dar mă bucur că îţi place.

— Îmi place, a răspuns Elisabeth, cu vocea sugrumată. Nathaniel, o ador! Mulţumesc!

— Uşa de la intrare se deschide din nou! a strigat Mercy, de la parter.

Elisabeth s-a forţat să-şi dezlipească ochii de la armură.

— Cum ai făcut-o? Se presupune că blestemul ar fi trebuit să fie imposibil de spulberat.

Nathaniel s-a rezemat de perete, zâmbind larg.

— Să zicem doar că vrăjitoria a avansat considerabil din anii 1600 până acum.

— Cred că… mi-ar plăcea să o încerc.

Planul lor a fost puţin dat înapoi când s-a dovedit că Nathaniel nu se gândise şi la acest aspect – drept răspuns, ferestrele s-au întunecat şi jaluzelele au început să ţăcănească în semn de avertisment –, dar Silas le-a venit rapid în ajutor cu un teanc de haine d-ale lui Nathaniel, care erau mai practic de purtat pe sub o armură decât o cămaşă de noapte. Apoi Elisabeth a stat nemişcată, cu stoicism, în timp ce Silas îl instruia pe Nathaniel cum să pună fiecare bucată de armură („Este vorba de foarte mult fier, domniţă, aşa că aş prefera să nu-l ating, nici măcar cu mănuşi”), chinuită de senzaţia pe care i-o trezeau degetele lui lungi, care încheiau cu dibăcie pulpare şi platoşe, cu căldura trupului său aproape şi respiraţia delicată ca un fulg pe piele.

Când, în cele din urmă, a terminat, pupilele lui Nathaniel

erau întunecate. A părut că depune un mare efort ca să ridice vizorul coifului.

— Arbuştii încă se plimbă pe afară, a spus el, vocea răsunând uşor în urechile ei. Crezi că ai fi dispusă să încerci să-ţi iei revanşa?

După câteva ore şi câteva duzini de arbuşti decapitaţi, Elisabeth se simţea de neoprit. La un moment dat trebuia să facă o pauză, dar astfel, cu armura pe ea, aproape că reuşea să facă faţă vrăjilor de protecţie ale conacului. La final, cele mai multe dintre plantele decorative nu îşi mai puteau regenera capetele şi s-au retras pe după colţuri, ruşinate.

Elisabeth a purtat armura tot restul zilei. A zăngănit bucuroasă pe holuri. A zăngănit veselă pe scări, în sus şi-n jos. Mai greu s-a dovedit a fi să se uşureze, dar până şi acest lucru i-a reuşit, după câteva descătărămări strategice în camera de baie. La lăsarea nopţii s-a simţit tentată să vadă cum ar fi să doarmă în armură, dar Silas i-a aruncat o privire dezaprobatoare şi Elisabeth a fost imediat de acord să şi-o scoată.

Nathaniel părea straniu de uşurat. Îşi petrecuse după-amiaza prefăcându-se că are diferite treburi extrem de importante de făcut, ceea ce însemna că se plimbase pe holuri cu o mină hăituită, oprindu-se să se uite lung la ea când îşi închipuia că nu îl vede. Era evident că se prefăcea, pentru că nu făcea niciodată treburi prin casă şi, oricum, Elisabeth nu se putea gândi la nimic care să-l oblige să se plimbe dintr-o parte într-alta, între sufragerie şi foaier, desfăcându-şi cu vigoare gulerul.

În acea noapte, Elisabeth a avut un vis neliniştitor. Se făcea că era un cavaler care stătea lângă un tron, într-o sală impunătoare, cu lumini pâlpâitoare, şi nu putea să se mişte.

Ar fi vrut să-i spună lui Nathaniel că până la urmă armura nu fusese des-blestemată şi că o prinsese captivă înăuntru, dar, când a încercat să-şi deschidă gura, nu a reuşit să scoată niciun sunet. În visul ei, Nathaniel era regele, dar tronul lui era gol; în schimb, stătea îngenuncheat la piciorul piedestalului, în mijlocul unui cerc de invocare săpat în piatră. În timp ce Elisabeth privea, el şi-a vărsat sângele deasupra acestuia, şoptind un nume pe care ea nu putea să-l audă. Elisabeth a fost cuprinsă de teroare. Ce nume folosise? Silas sau Silariathas?

Când demonul şi-a făcut apariţia deasupra lui, nu şi-a putut da seama – arăta la fel cum arătase întotdeauna în cercul de invocare: sfrijit şi cu ochii negri de foame. Numai că, de această dată, ţinea o coroană deasupra capului plecat al lui Nathaniel. Elisabeth a încercat în zadar să strige, ca să-l avertizeze. Ştia că ceva teribil urma să se întâmple odată ce coroana avea să coboare.

Un ţipăt a străpuns scena îngrozitoare. Elisabeth a sărit din somn, cu muşchii zbătându-i-se de groază. Pentru o clipă nu a putut să se mişte, la fel ca în vis, şi a ascultat paralizată cum strigătul se îneacă într-un hohot tremurat de plâns. Apoi mintea i s-a limpezit şi s-a pus imediat în mişcare. A aruncat cuverturile de pe ea, a pus mâna pe Ucide-demoni şi şi-a vârât în buzunar câteva ghiulele de sare din sertarul noptierei.

În hol a remarcat că lucrurile arătau puţin diferit: o măsuţă decorativă dispăruse, iar pe un perete în mod normal gol atârna acum un tablou. Aşa arătase conacul în copilăria lui Nathaniel, îi explicase Silas. Nu era realitate, ci mai degrabă o iluzie precum aceea pe care o crease pentru Balul Regal, făurită de mintea vrăjitorului în vis. Dacă Elisabeth ar fi păşit acolo unde ştia că se află masa, s-ar fi

lovit de ea, chiar dacă nu putea să o vadă.

Era tentată să încerce, doar ca să se asigure că avea dreptate. Ţipătul nepământesc amuţise, iar aerul se umpluse de un miros vag de pământ şi putreziciune. Acesta nu era coşmarul în care sângele se scurgea pe pereţi, nici acela în care spectrul lui Alistair Thorn se legăna pe holuri, strângându-şi gâtul spintecat; nu era nici măcar visul nou, în care vocea răguşită şi chinuită a lui Silas le şoptea din dulapuri şi ţevi, implorându-le ajutorul.

Elisabeth aproape că şi-ar fi dorit să fi fost cel din urmă.

Când a cotit la colţ, a fost cât pe ce să se izbească de spatele încordat al lui Mercy. Fata rămăsese împietrită, cu privirea aţintită la întunericul care se întindea dincolo de lămpile cu lumină slabă. Elisabeth a întrezărit silueta unei femei, care era ciudat aplecată într-o parte şi purta un giulgiu lung, acoperit de pământ închegat. I s-a făcut stomacul ghem. Ştia din experienţă că nu trebuie să privească prea îndeaproape chipul femeii. Înainte ca trăsăturile să i se accentueze, Elisabeth a aruncat cu o ghiulea de sare şi iluzia s-a disipat într-un nor alb-strălucitor.

Mercy a tresărit când Elisabeth i-a atins umărul.

— E doar un alt coşmar, i-a spus ea.

— E unul rău! a observat Mercy, palidă la faţă.

— Dacă vrei să…

Elisabeth s-a oprit, aducându-şi aminte cât de curajoasă fusese Mercy cu mopul şi cu mătura. Dacă i-ar fi spus că se poate ascunde în bucătărie, nu s-ar fi dus; ar fi simţit că fuge ca o laşă.

— Ai putea să ne pregăteşti un ibric cu ceai? i-a sugerat ea în schimb, lovită de inspiraţie. Nathaniel s-ar putea să-şi dorească să bea o ceaşcă după ce se va trezi.

Mercy şi-a scuturat capul aprobator şi a luat-o recunoscătoare spre scări, aruncându-şi tot timpul privirea peste umăr.

De obicei, coşmarurile nu afectau bucătăria – Elisabeth bănuia că asta se datora faptului că Nathaniel nu avea amintiri urâte legate de acel loc. Gândul i-a săgetat dureros inima, care îi bătea în continuare cu putere în piept. A pornit din nou pe hol, în fugă. Când s-a apropiat de dormitorul lui Nathaniel, femeia şi-a făcut iar apariţia, stând chiar în pragul luminii. De această dată, Elisabeth a alergat pe lângă ea fără să interacţioneze, rezistând pornirii teribile de a se întoarce şi a o privi. Chipul acela nu semăna deloc cu portretul atârnat în foaier, care o înfăţişa pe Charlotte cu zâmbetul ei blând şi ochii strălucitori.

Uşa de la camera lui Nathaniel era deschisă. Elisabeth l-a găsit încă în pat, lipit de tăblie, cu chipul palid şi cămaşa de noapte desfăcută, cu cicatricile rămase în urma duelului cu Ashcroft ieşind pregnant în evidenţă. Tremura atât de tare, încât Elisabeth putea să-i vadă şuviţele de păr scuturându-se. Pe podea, lângă pat, a zărit un pahar răsturnat, iar o pată îmbiba covorul de dedesubt – medicamentul lui.

Probabil îl dărâmase din mâna lui Silas. Demonul stătea la dreapta lui, dar Nathaniel nu părea să fie conştient de prezenţa sa, nici măcar când Silas l-a prins de cap şi i-a întors faţa cu forţa. Ochii îi rămăseseră fixaţi în colţul camerei.

— Stăpâne, nu-i nimic acolo!

— Greşeşti! i-a răspuns Nathaniel aspru. Eu îl văd.

— Nu aş permite ca aşa ceva să intre în casă.

— Cum poţi spune asta? Tu l-ai ajutat… tu ai cărat…

Vocea i s-a stins.

— Tu ai cărat cadavrele pentru el. Te-am *văzut!*

Silas şi-a închis ochii pentru o clipă. Apoi şi i-a îndreptat spre Elisabeth, luminaţi de o rugăminte mută.

Ea a intrat imediat în cameră şi a văzut în sfârşit asupra a ce îşi fixase Nathaniel privirea: ceva ce fusese cândva un copil se afla în colţul încăperii, acoperit în ţărâna de pe mormânt. S-a îngrozit. Fusese martora multor lucruri înfiorătoare pe durata coşmarurilor lui Nathaniel, dar până acum nu-l văzuse niciodată pe Maximilian, pe fratele lui mai mic.

E doar o iluzie, şi-a reamintit Elisabeth, întinzându-se după ghiulelele ei cu sare. Într-o clipă, din spectrul înfiorător nu a mai rămas decât un nor alb, sclipitor.

Nathaniel a privit-o uluit, de parcă ea ar fi fost aceea care folosise magie, nu el. Elisabeth a lăsat-o jos pe Ucide-demoni şi s-a căţărat imediat în pat. O secundă mai târziu, îl lua pe Nathaniel în braţe, ţinându-l strâns la piept.

Silas s-a ridicat, s-a îndreptat spre fereastră şi a privit afară.

— Visam, a murmurat Nathaniel răguşit, abia acum venindu-şi în fire.

Elisabeth nu a zis nimic, ci i-a mângâiat doar pletele asudate.

— Dă-mi cea de-a treia încercare! a îngânat el, cu vocea înăbuşită la pieptul ei.

— Chiar acum?

— Da.

Voia să se gândească la altceva, şi-a dat Elisabeth seama. A trebuit să înghită un nod înainte să poată vorbi.

— Du-mă la patinaj. Mi-ai promis!

Nathaniel a râs, dureros. Inima i s-a strâns în piept – de ce? Cu siguranţă nu se cădea să-şi dorească să-l sărute într-un astfel de moment. Şi, cu toate acestea, dorinţa era mai

puternică decât ea. Voia să-i sărute umărul dezvelit, clavicula acoperită de cicatrici, adâncitura gâtului, de parcă astfel ar fi putut să-i alunge demonii.

Pe toţi, în afara unuia singur, care încă privea afară, pe fereastră.

— Stăpâne, a grăit Silas cu blândeţe. Domniţă.

A tras draperia, lăsând să pătrundă înăuntru o adiere rece.

Elisabeth s-a ridicat şi a privit. Ochii i s-au mărit de uimire. În mod obişnuit, fereastra oferea priveliştea fermecătoare a acoperişurilor piezişe, învălmăşite, cu turnurile de la Marea Bibliotecă şi Magisterium ridicându-se în depărtare. Mai jos se vedea o frântură din mica grădină a conacului, cu plantele ei căţărătoare şi tufişurile cu spini împrejmuite de un gard din fier forjat.

Sau, mai bine spus, aceasta era priveliştea obişnuită.

Acum, una mai potrivită pentru o astfel de proprietate se întindea dincolo de geamuri. Din spatele draperiilor se întrezărea doar o frântură ispititoare: modelele geometrice ale unui labirint din gard viu, cu umbrele făurite de lună conturate pe zăpadă. Iniţial, lui Elisabeth i-a trecut prin minte gândul trăsnit că poate conacul îşi schimbase locul, că poate se transportase afară din oraş. Apoi a văzut luminile îndepărtate din Brassbridge, sclipind dincolo de labirint – erau încă acolo, pâlpâiau ca un altar cu lumânări în bătaia vântului, în vreme ce molozul purtat de ciclon se învârtea mai departe.

Elisabeth i-a aruncat o privire gânditoare lui Nathaniel şi a văzut că avea o expresie încordată, care arăta că recunoaşte peisajul.

— Nu am mai văzut grădinile formale de la moartea mamei, a spus el, cu glasul răguşit din cauza ţipetelor. S-au

făcut nevăzute chiar în acea noapte şi nu s-au mai arătat de atunci.

Silas şi-a înclinat capul.

— A trecut mult timp de când nu am mai avut o doamnă a casei.

Pe Elisabeth a trecut-o un fior. Din impuls, şi-a lipit mâna de peretele de deasupra patului lui Nathaniel. Era ceva acolo – nu întru totul diferit de senzaţia pe care o avea când atingea un grimoar şi îi simţea conştiinţa zbătându-se sub copertă, când simţea magia curgând prin tom ca pe zbaterea unui puls.

— Cred că însuşi conacul vrea să mergem afară.

Capitolul 8

Silas scosese deja două halate din dulap. A ajutat-o pe Elisabeth să şi-l pună pe primul, apoi i-a înmânat lui Nathaniel bastonul, ajutându-l să-şi tragă pe el cel de-al doilea halat. Îşi legau şireturile de la cizme când Mercy şi-a făcut apariţia în uşă cu ceaiul.

Lui Elisabeth i s-a strâns inima în piept. Nu puteau să o lase singură după ororile coşmarului lui Nathaniel. Şi-a deschis gura ca să-i propună să se întâlnească în parloar, amânându-şi astfel expediţia afară, dar Silas a intervenit cu delicateţe înaintea ei:

— Îţi mulţumesc, Mercy! Stăpânul Thorn şi domniţa Scrivener ne părăsesc, dar eu mă văd nevoit să îţi solicit compania. Dacă ai avea bunăvoinţa să aduci tava în camera de zi, mă voi alătura şi eu în câteva clipe.

Ştiind că nici cele mai mari eforturi ale lui Mercy de a pregăti ceaiul nu s-ar fi putut ridica la standardele imposibil de atins ale lui Silas, chiar dacă demonul nu-l putea gusta, Elisabeth şi-a lăsat recunoscătoare mâna pe braţul lui.

Silas nu i-a răspuns, păstrându-şi ochii aţintiţi pe holul acum pustiu.

— Am încredere că voi îndura, a murmurat el, aproape imperceptibil, de parcă ar fi încercat să se convingă singur.

Au coborât prin sala de bal, unde două uşi de sticlă – care cu o noapte în urmă fuseseră ferestre, Elisabeth era convinsă – dădeau spre o terasă fermecătoare din piatră. Acolo au aşteptat ca Silas să le aducă hainele. Odată învelită în mantaua ei garnisită cu blană, Elisabeth a mers să-şi lipească nasul de sticlă. A recunoscut fântâna, deşi acum era de trei ori mai mare decât înainte: sirenei singuratice din

piatră i se alăturaseră sculpturi care înfăţişau nimfe şi cai ridicaţi pe două picioare, prinşi în cascade învolburate de gheaţă. Elisabeth s-a întrebat cum arătau toate acestea din stradă – dacă trecătorilor curtea le apărea la fel cum fusese sau dacă crescuse în mărime, împingând casele alăturate la o parte.

Meditând asupra acestui aspect, a surprins reflexia lui Nathaniel în fereastră, întorcându-se spre Silas cu o expresie gravă. Arăta remarcabil de calm acum, neafectat de coşmar, cu excepţia palorii, înalt şi impozant în haina din lână neagră.

Simţind că este un moment intim, Elisabeth şi-a reîntors repede atenţia spre grădină, cu toate că vorbele lui Nathaniel au răsunat în sala de bal.

— Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme.

— Ai spus doar adevărul, a zis Silas, cu vocea lui şoptită, abia perceptibilă.

— Chiar şi aşa. Ai acţionat conform ordinelor tatălui meu.

Silas i-a aruncat lui Nathaniel o privire indescifrabilă. Apoi i-a ridicat gulerul de la haină, ca să se protejeze împotriva frigului.

— Puţine sunt lucrurile pe care nu le-aş face pentru a servi Casa Thorn. Lumea aceasta are de câştigat pentru că tu eşti un om mai bun decât a fost tatăl tău.

Pentru o clipă, răceala care radia din sticlă i-a tăiat respiraţia lui Elisabeth. Dinaintea ochilor i s-au suprapus două imagini: în loc să-i aranjeze lui Nathaniel haina, Silas se ridicase deasupra lui, ţinând o coroană. Apoi a clipit şi imaginea a dispărut. Nathaniel era alături de ea, descuia uşa.

Un vârtej de fulgi de nea s-a învârtit pe lângă ei, atras înăuntru de căldură. Aerul rece i-a muşcat obrajii şi nasul,

iar respiraţia i-a devenit înţepătoare. Degetele înmănuşate ale lui Nathaniel i-au strâns mâna în mănuşă de lână.

O tăcere hibernală înghiţise sunetele nocturne obişnuite ale oraşului. După ce uruitul înăbuşit al unei trăsuri de noapte s-a pierdut în depărtare, nemişcarea a devenit profundă. S-au oprit o clipă în tăcere, admirând priveliştea de pe terasă. Elisabeth se simţea de parcă ar fi coborât într-unul dintre desenele în cărbune ale lui Silas, într-o lume secretă cu zăpadă albă şi crengi negre, care luceau în noapte. S-a întrebat ce vedea Nathaniel alături de ea – dacă îşi amintea cum arătau grădinile în floare, vibrând de viaţă şi culoare. Apoi au pornit împreună spre scările care coborau în labirint, călcând apăsat zăpada cu ghetele. Tufişurile întunecate îi ademeneau, despărţite din loc în loc de statui din marmură acoperite de plante căţărătoare.

— Cum de încap toate acestea? a întrebat Elisabeth, cu răsuflarea sub forma unor rotocoale albe în noapte. E vorba despre o dimensiune aparte, la fel ca atelierul lui Prendergast?

— Nu, şi tocmai din acest motiv este ilegal! a zâmbit larg la ea Nathaniel, dindărătul gulerului ridicat. Să ascunzi câteva dormitoare prin magie e una, dar mi s-a spus că vrăjile care au fost folosite pentru a păstra grădinile afectează realitatea din zonele învecinate ale oraşului.

— Şi te-au lăsat să le păstrezi?

— E la fel ca în cazul vrăjilor de protecţie. Cele de dinaintea Reformelor din casele vechi nu sunt acoperite de lege.

— Sună puţin corupt, a observat Elisabeth.

În privirea lui Nathaniel a licărit amuzamentul.

— Putem să ne întoarcem înăuntru dacă preferi.

— Nu! a sărit ea repede, strângându-i mâna puţin mai

tare.

Ruşinată, a încercat să-şi ia o expresie serioasă.

— Răul a fost deja făcut. Bănuiesc că se ştie la Collegium despre asta?

— Desigur. Directorul Marius arăta de parcă ar fi supt o lămâie ori de câte ori menţiona cineva ceasurile de pe Bulevardul Staircross, care mergeau în sens invers.

— Atunci ar fi păcat să nu ne bucurăm de grădini, de vreme ce sunt deja aici.

— Trebuie să recunosc, sunt şocat! a zis Nathaniel, ridicând din sprâncene. Te corup cumva, Elisabeth Scrivener?

Tânăra se pregătea să îi dea un ghiont în coaste, când Nathaniel i-a făcut semn să păstreze tăcerea. A privit-o în ochi şi i-a dat drumul la mână ca să-i arate ceva. Un arbust în formă de girafă îi urmărea de după colţ. Când i-a văzut că o privesc, girafa a prins viaţă şi s-a ascuns, dispărând în adâncul labirintului. O clipă mai târziu, mai multe capete înfrunzite şi-au făcut apariţia în depărtare; apoi şi acestea, confirmând vestea sosirii lui Elisabeth, s-au ascuns la rândul lor.

— Aşadar aici locuiesc! a spus Elisabeth, încercând să-şi înăbuşe o urmă de vină.

Şi-a reamintit că străjerii conacului atacaseră primii.

Nathaniel a privit-o fascinat.

— De unde crezi că au venit?

— Când ai crescut într-o bibliotecă în care prietenii ţi-au fost cărţi vorbitoare, sunt unele lucruri pe care nici nu te gândeşti să le pui sub semnul întrebării.

Râsul lui Nathaniel a spintecat aerul, apoi s-a stins. Au cotit la colţ şi au dat de o bancă acoperită de zăpadă, aflată sub un copac desfrunzit. Pe ea se afla un singur trandafir alb,

cu petalele strălucind de gheaţă. Nathaniel şi-a încetinit paşii şi s-a oprit.

— Acesta a fost locul preferat din grădină al mamei. Aproape că uitasem de el.

A păşit mai aproape şi a ridicat trandafirul din zăpadă.

Elisabeth şi-a zis că poate cineva îl lăsase acolo înainte ca grădina să se facă nevăzută şi că astfel trandafirul fusese conservat ani de-a rândul prin magie, deşi părea puţin probabil. Şi-a adus aminte de Silas, stând în foaier, înconjurat de aerul rece al iernii, şi s-a gândit că explicaţia ar fi putut să fie una mult mai simplă.

— Mi-ar fi plăcut să o cunosc, a spus ea cu glas blând.

— Voi două v-aţi fi înţeles bine. Mama obişnuia să ne citească, mie şi lui Max, dintr-o carte cu basme. Un grimoar… pe care tata i l-a dat în ajunul nunţii lor, a adăugat Nathaniel, însă un zâmbet trist i-a crispat buzele. Pentru că iubirea lor era ca un basm, zicea el.

Basmele complete din Austermeer, şi-a zis Elisabeth, scuturată de un fior. Dedicaţia fusese scrisă de Alistair pentru Charlotte. Nu era de mirare că grimoarul fusese consumat de melancolie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Elisabeth. Silas mi-a spus doar că au murit într-un accident.

Nathaniel a clătinat din cap, dar nu a negare.

— Au mers să vadă o cursă de bărci pe râu. Docul era vechi şi erau prea mulţi spectatori. S-a prăbuşit sub greutatea lor. Mai mulţi oameni s-au înecat.

Nathaniel a răsucit trandafirul între degetele lui înmănuşate, cu o expresie rece pe chip.

— Povestea a ocupat prima pagină a ziarelor săptămâni întregi. Au apărut zeci de teorii – că a fost un sabotaj, un asasinat. Nimeni nu putea să creadă că soţia şi fiul unui

magistru ar fi putut să moară într-un simplu accident.

— Reporterii! a exclamat Elisabeth, cu respiraţia tăiată. Nu mi-am dat seama.

Nathaniel făcuse mereu ca aversiunea lui faţă de presă să pară o glumă.

— Au încercat să mă încolţească la înmormântare. Ar fi trebuit să fiu cu mama şi cu Max pe doc în acea zi, dar nu m-am simţit bine, aşa că s-a hotărât să rămân acasă, în pat, în ultima clipă. Îmi amintesc unul dintre titluri: *Descendenţa Thorn salvată de un nas mucos!*

Elisabeth şi-a încleştat mâna în pumn.

— E îngrozitor! Unde era… a început ea, apoi s-a corectat. Unde era tatăl tău?

Fusese cât pe ce să spună „Silas”.

— Plecat să rezolve treburi de magistru, ceea ce a făcut ca totul să fie şi mai rău. Am coborât când am auzit ţipete, dar menajera nu a vrut să-mi spună ce se întâmplase până când nu s-a întors tatăl meu. Apoi el a fost atât de lovit de durere, încât nu a putut să-mi vorbească. Până la urmă, Silas a fost acela care m-a luat deoparte şi mi-a explicat totul.

Elisabeth putea să-şi închipuie cu uşurinţă scena: un Nathaniel tânăr, zguduit şi palid, stând în camera de zi în faţa lui Silas, un epicentru, de calm nepământesc într-o casă răscolită de haos…

S-a tras mai aproape de Nathaniel şi l-a îmbrăţişat, stângace în haina groasă şi cu mănuşile fără despărţitoare pentru degete. Vrăjitorul şi-a trecut braţul în jurul ei şi a strâns-o mai aproape. Au rămas îmbrăţişaţi o vreme, apoi Nathaniel a aşezat cu grijă trandafirul la loc, la fel cum îl găsise. Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei pe deasupra gulerului, cu durere în străfundul cenuşiului lor adânc.

— Aceea a fost ziua în care am aflat că basmele sunt

minciuni.

Lui Elisabeth i s-a strâns inima în piept. În aerul dintre ei plutea un norişor din respiraţiile lor contopite, cald şi uşor umed pe buzele ei.

— Nu toate poveştile au un final fericit, a spus ea. Dar cele mai multe da, dacă eşti destul de curajos şi le citeşti până la capăt.

— Cum poţi fi atât de sigură?

Nathaniel şi-a întins mâna spre chipul ei de parcă ar fi fost o minune rară şi stranie – o floare care înflorea în mijlocul pietrelor sau o lumină neaşteptată în depărtările întunecate.

— Le-am citit pe multe dintre ele, a răspuns ea cu seriozitate.

Nathaniel a râs trist.

Elisabeth i-a strâns mâna.

— Ai văzut vreodată ce se află în centrul labirintului?

— De câteva ori.

În mod clar, Nathaniel era bucuros să schimbe subiectul.

— Nu-i ceva deosebit – un bazin ornamental, cu nişte peşti în el. Eu şi Max bănuiam că se mănâncă între ei ca să supravieţuiască.

— Am putea merge să aruncăm o privire! a zis Elisabeth, trăgând de el.

— Nu-i o idee rea! s-a înseninat Nathaniel. Ai adus-o pe Ucide-demoni cu tine? E posibil ca între timp canibalismul să fi escaladat.

Elisabeth şi-a scuturat capul zâmbind, deşi pe dinăuntrul ei vibra un amestec de nesiguranţă şi nerăbdare. De când atinsese peretele de deasupra patului lui Nathaniel, avea senzaţia că sunt conduşi într-o anumită direcţie de

conac – că acesta voia să le arate ceva.

Au trecut de ultimul colţ al labirintului şi au ajuns la o arcadă sufocată de natură, păzită de două statui. Dincolo de ele se întindea un iaz îngheţat, cu malurile arcuite în jurul unei sălcii albe ca neaua şi a unei pergole din piatră, mai mare decât şi-l închipuise Elisabeth pornind de la descrierea lui Nathaniel. Acesta s-a oprit brusc. Putea să-şi dea seama după expresia lui că nici el nu se aşteptase la aşa ceva.

— Cred că mi-ai spus că vrei să mergi la patinaj, a remarcat el.

Elisabeth a făcut ochii mari. Cererea nu fusese făcută cu seriozitate, pentru că, în mare parte, chiar i se păruse imposibil de împlinit.

— Chiar acum?

— Da, chiar acum!

Elisabeth l-a strâns mai tare.

— Dar nu avem patine.

— Asta, într-adevăr, ridică o problemă.

Veselia din privirea lui îi spunea că o tachinează.

— Aici!

Nathaniel a condus-o spre o bancă, apoi i-a cerut să stea de-a curmezişul şi să-şi treacă picioarele în poala lui. S-a aplecat peste ele şi a murmurat o incantaţie. Spre uimirea şi încântarea lui Elisabeth, o pereche de patine argintii au început să i se materializeze deasupra încălţărilor, translucide şi strălucitoare, de parcă ar fi fost făurite din lumină stelară.

A înţeles ceva. Nathaniel nu putea să facă, pur şi simplu, orice fel de magie îşi dorea, după bunul-plac. Dacă nu memorase deja vraja, trebuia să recite incantaţia dintr-un grimoar. După câte îi povestise, el nu mai fusese la patinaj de când era copil – ceea ce voia să însemne că învăţase această

vrajă pentru ea şi-n mod clar nu în ultima jumătate de oră. Era ceva ce plănuia de săptămâni bune.

Ţinându-şi respiraţia, Elisabeth şi-a ridicat privirea spre el. Din vârfurile degetelor i se răspândea lumină argintie, subliniindu-i expresia gravă şi concentrată, în vreme ce întreaga atenţie i se concentra asupra mâinii care îi plutea deasupra gleznei. Elisabeth n-ar fi putut să spună dacă furnicăturile calde pe care le simţea în dosul picioarelor rezemate de coapsele lui erau reale sau închipuite ori doar efectul vrăjii.

A încercat să nu se arate dezamăgită când Nathaniel i-a îndepărtat picioarele şi a început să lucreze la perechea lui de patine.

— Încearcă să te ridici! i-a spus el, după ce a terminat. Cum te simţi?

A prins-o de mâini şi a ajutat-o să se pună pe picioare. Lui Elisabeth îi tremurau gleznele.

— Nu sunt sigură, a răspuns ea, alarmată.

— O să te prinzi repede. Cel puţin aşa sper, pentru că, dacă vei cădea, mă vei lua cu tine!

Nathaniel şi-a proptit bastonul pe bancă, rezemându-se de braţul lui Elisabeth.

Fata şi-a adunat curajul. Balansându-se pe patinele de argint, s-a împleticit spre iaz, tresărind când au ajuns la suprafaţa îngheţată şi unul dintre picioare i-a alunecat de sub trup. După ce s-a învârtit frenetic câteva clipe, strânsoarea lui Nathaniel a echilibrat-o. El părea cu totul în largul lui pe patine, deşi Elisabeth ştia că este o iluzie; Nathaniel nu se putea sprijini pe genunchiul rupt şi nu putea merge fără baston decât foarte încet şi chinuit.

Lent, şi-au luat avânt, cu braţele unite. Alunecarea lor lină pe gheaţă a umplut-o pe Elisabeth de euforie. I se părea

că se mişcă foarte repede, deşi bănuia că nu e aşa. Boschetele, statuile şi foişorul acoperit de zăpadă treceau pe lângă ei, vântul geros îi bătea în urechi. Când s-au apropiat de marginea iazului, Elisabeth aproape că i-a aruncat pe mal, dar Nathaniel şi-a folosit greutatea ca să-i ghideze într-o curbă lină.

Patinele lăsau poteci gemene de dâre argintii, care se topeau treptat în urma lor. După ce au dat roată iazului de trei ori, Elisabeth nu s-a mai simţit nesigură pe picioare. Începuse să se obişnuiască deja cu alunecarea pe gheaţă, pe care o percepea acum ca pe o glisare controlată, şi nu ca pe o deplasare nesăbuită, punctată de scârţâitul ritmic al lamelor. La fiecare pas simţea muşchii lui Nathaniel încordându-se şi lipindu-se de umărul ei, prin straturile suprapuse ale hainelor. Până la urmă, mişcările lor au devenit mai îndrăzneţe – au încercat să se rotească în cercuri mai mici, chiar să patineze cu spatele, trasând arcuri argintii pe suprafaţa iazului. Râsetele lor răsunau prin grădină.

Elisabeth nu era sigură cât timp patinaseră, dar ştia că nu ar fi vrut să se mai oprească niciodată. Efortul fizic o încălzise cu totul, făcând-o imună în faţa frigului, cu excepţia urechilor şi a vârfului nasului. În cele din urmă s-au oprit, alunecând încet ca să se privească faţă în faţă, ţinându-se de mână.

Nathaniel rămăsese fără suflu, îmbujorat. Strălucirea pală a magiei îi contura în argint trăsăturile cizelate şi îi scălda ochii într-o nuanţă ca de cuarţ, sub genele lungi şi negre, umezite de fulgii topiţi. Elisabeth se uita lung la el, pierdută. Uneori era dureros să-l privească doar, deoarece frumuseţea lui îi aluneca precum un pumnal în coastă, împins de un dor iremediabil. Abia după ce mâna lui i-a cuprins chipul – cu pielea mănuşii rece pe obrazul ei aprins –

i-a trecut prin minte că şi el ar fi putut să simtă acelaşi lucru.

— Elisabeth, a început Nathaniel, mi-am dat seama de curând că s-ar putea să fi fost neglijent în a-mi exprima cu voce tare sentimentele faţă de tine.

În ciuda uimirii pe jumătate plăcute, pe jumătate temătoare care i-a reverberat în tot trupul, Elisabeth a simţit o undă de suspiciune.

— A discutat Silas cu tine noaptea trecută?

— Asta nu are nimic de-a face cu subiectul.

Tu ştii că eu… că eu te iubesc. Se pare că nu ţi-am spus asta până acum, în ceea ce s-ar putea numi manieră verbală tradiţională.

— Ai făcut gluma aceea îngrozitoare despre poezie după ce te-ai prăbuşit pe covorul doamnei Ingram! a punctat Elisabeth, neputând să se abţină.

— N-aş zice că m-am prăbuşit. M-am întins eroic la podea. E o postură din care se fac declaraţii romantice în mod tradiţional.

În pofida tonului său, Nathaniel părea uşor disperat. Elisabeth s-a simţit cuprinsă de timiditate.

— Nathaniel… ştiu deja ce simţi. Tu chiar îmi spui că mă iubeşti!

Nathaniel părea confuz.

— O fac?

— Nu prin cuvinte. Dar ai stat treaz toată noaptea doar ca să-mi pregăteşti micul-dejun. Aproape că ţi-ai ars sprâncenele încercând să dezlegi blestemul armurii.

— Asta doar din cauza vrăjilor de protecţie! a zis el. Bănuiesc că mătuşa Clothilde a avut dreptate într-o singură privinţă. Nu am fost peţitorul pe care-l meriţi.

— Nu vreau un peţitor! i-a replicat Elisabeth, năpădită de emoţii. Eu te vreau doar pe tine, Nathaniel! Nu acte de

eroism care să-ţi pună viaţa în pericol sau… sau comori scumpe, nici măcar nu vreau lumină stelară într-un borcan. Nu m-am răzgândit. Încă te iubesc. Cred că s-ar putea să te iubesc chiar mai mult decât te iubeam cu trei luni în urmă.

Nathaniel şi-a ferit privirea, clipind.

— E de înţeles. Îmi amintesc că aveam un miros aparte pe atunci.

— Nathaniel!

El s-a întors din nou cu faţa la ea, cu o expresie disperată.

— Să-l ia naiba de conac! a exclamat apoi vrăjitorul şi a sărutat-o.

Gura lui era neaşteptat de fierbinte în aerul rece. Gândurile lui Elisabeth s-au împrăştiat la fel de repede precum cioburile unui pahar scăpat. Şi-a ridicat mâinile, dornică să şi le strecoare în părul lui, dar s-a trezit mângâindu-l zadarnic pe cap cu mănuşile ei groase. Nathaniel a râs, cu gura lipită de a ei, în timp ce Elisabeth îşi smulgea mănuşile şi le arunca, una după cealaltă, fără să-i pese unde aveau să aterizeze. În clipa în care şi-a încleştat răzbunătoare degetele în părul lui, el a sărutat-o şi mai pasional. Elisabeth a alunecat câţiva centimetri în spate cu patinele ei, împinsă de trupul lui înclinat.

Chiar dacă ştia că este ridicol să gândească astfel, se simţea de parcă sărutul era descoperirea lor – un secret minunat, cunoscut doar de ei, pe care îl inventau din mers. Degetele înmănuşate ale lui Nathaniel au zăbovit asupra nasturilor (pentru că era prea copleşit, şi-a dat Elisabeth seama, ca să folosească magia), apoi i s-au strecurat în haină, i-au urcat pe talie. Senzaţia mâinilor lui înmănuşate alunecând pe cămaşa ei de noapte era neaşteptat de provocatoare, chiar dinainte ca gura lui Nathaniel să se

lipească de gâtul ei dezvelit, căldura ei umedă amestecându-se uneori cu câte o muşcătură.

— Am uitat să menţionez cât de devastator de atrăgătoare eşti, a spus el. Nu râde! E adevărat. Eşti curajoasă, puternică, o forţă de neoprit în slujba binelui – lucru pe care îl admir, chiar dacă este o mare inconvenienţă pentru mine, personal – şi mă înnebuneşti de dorinţă, mai ales când calci apăsat în armura aceea uriaşă.

Prin aburul senzaţiilor pe care le trăia, Elisabeth a înţeles.

— Nu mi-am închipuit că găseşti astfel de lucruri atât de incitante.

Nathaniel a oftat, cu faţa îngropată la gâtul ei.

— Aş putea să o port data viitoare, a adăugat ea, cu o scânteie provocatoare. Ştii cum să mi-o pui.

— Elisabeth!

Respiraţia lui era fierbinte ca focul pe pielea ei.

— Potoleşte-te! Mă omori.

— Păcat că nu am păstrat niciuna dintre rochiile mătuşii Clothilde pentru tine.

Se agăţau unul de altul, tremurând de râs, alunecând pe gheaţă şi încercând să-şi reia săruturile, când s-a petrecut – o senzaţie ca aceea lăsată de o pală puternică a măturat grădinile, doar că lui Elisabeth nu i s-a clintit părul şi nici tufişurile şi crengile copacilor nu s-au mişcat.

I s-a tăiat respiraţia.

— Ce-a fost asta?

Nathaniel îşi recăpătase concentrarea. Şi-a lipit mâna de piept, de parcă ar fi vrut să se asigure că încă îi bătea inima.

— Nu sunt sigur. Nu am mai simţit niciodată ceva asemănător. A părut magie, dar… stranie. Străveche.

S-a uitat dincolo de ea, iar Elisabeth i-a urmat privirea.

La început nu a văzut nimic, apoi şi-a dat seama că aceasta era diferenţa: nimicul. Luminile din Brassbridge străluceau constant în depărtare. Norul de tencuială care se învârtea în jurul conacului se făcuse nevăzut.

— Pactul îndrăgostiţilor, a şoptit Elisabeth. Nathaniel, a fost adevărat!

El şi-a coborât privirea la patinele lor.

— Am împlinit cea de-a treia încercare, a murmurat vrăjitorul, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Nathaniel şi-a atins faţa şi ochii lui şi-au găsit drumul spre chipul ei. Privirea i s-a oprit asupra buzelor lui Elisabeth, care s-a simţit cuprinsă de un val ameţitor de anticipare, de senzaţia că orice era cu putinţă, de parcă înăuntrul ei s-ar fi deschis larg o mulţime de uşi, descoperind încăperi noi şi coridoare pe care nici nu le bănuise, toate aşteptând să fie explorate. Apoi a clipit din ochi şi s-a încruntat.

— Nathaniel! a spus Elisabeth, săgetată dintr-odată de grabă. Ce zi este azi?

El şi-a deschis gura ca să-i răspundă, apoi a căzut pe gânduri. S-au privit îngroziţi. Se scurseseră zece zile… şi Balul de la Miezul Iernii era mâine.

Capitolul 9

Primul punct al ordinii de zi pentru Nathaniel era să arunce în grabă o vrajă asupra gardului viu, astfel încât să crească de trei ori mai înalt decât de obicei, înălţându-se ca un zid în faţa conacului, înainte ca reporterii să se strângă afară, lucru pe care nu avea cum să-l facă prea repede, deoarece, până şi-a recăpătat cu timiditate Elisabeth mănuşile, orizontul se colorase deja vag în nuanţele răsăritului.

Silas îi aştepta în sala de bal, după ce îşi petrecuse în mod clar tot timpul cât ei fuseseră afară pregătindu-se. A luat-o imediat pe Elisabeth pe sus, ajutând-o să se îmbrace şi să-şi aranjeze părul cu o viteză de trei ori mai mare decât de obicei, apoi i-a pus în palmă cartea de vizită a unei modiste – *Lady Tremayne* scria cu foiţă de argint, iar dedesubt era imprimată o adresă, însoţită de o foaie cu instrucţiuni pentru croitoreasă, scrise de mână, în stilul lui caligrafic străvechi, pe o coală crem.

— Consider că asta înseamnă să trişezi, a spus Silas, în timp ce o conducea printr-unul dintre pasajele servitorilor spre trăsura care aştepta ascunsă afară, dar mă tem că nu avem de ales. Ar fi o gravă ofensă dacă ai fi văzută în aceeaşi rochie pe care ai purtat-o la prânzul doamnei Kicklighter.

Elisabeth a înţeles la ce se referea Silas prin trişat abia când a ajuns la modistă, după ce făcuse un ocol ca să o ia pe Katrien de la Biblioteca Regală, pentru sprijin moral. Coborând grăbită din trăsură, Elisabeth s-a trezit dinaintea unei faţade zugrăvite în negru şi argintiu, ale cărei vitrine strălucitoare etalau pălării, rochii de bal şi mănuşi din dantelă care levitau în aer. Tinere femei elegante se

înghesuiau pe trotuar, arătând exponatele cu entuziasm, şi-şi puneau mâinile streaşină la ochi ca să poată privi înăuntru.

Nu era un simplu magazin cu rochii, era un magazin *magic.* Cu amintirea desuurilor furioase ale mătuşii Clothilde încă proaspătă în minte, Elisabeth a simţit că o mănâncă palma să simtă mânerul lui Ucide-demoni. Dar s-a dovedit că interiorul magazinului nu prezenta nicio ameninţare: era decorat ca un fel de salon, cu fotolii pufoase, capitonate cu catifea purpurie, şi cu buchete din flori de seră pe mese. Elisabeth nu a avut timp să-şi formeze şi alte păreri, pentru că, de cum a sunat clopoţelul de la intrare în semn de bun-venit, modistele s-au năpustit asupra lor ca pescăruşii asupra unor firimituri de pâine.

După ce a scos foaia cu instrucţiunile de la Silas, pe care doamnele le-au citit, ea şi Katrien au fost împinse imediat de la spate spre un salon privat, ferit în spatele unei draperii. Următoarele treizeci de minute s-au scurs într-un vârtej de măsurători şi probe, operaţiunea fiind condusă cu o precizie fără egal de însăşi doamna Tremayne, o femeie chipeşă cu păr roşu-vibrant, prins într-o plasă de perle. Elisabeth a avut nevoie de ceva timp ca să se acomodeze cu obiectele de croitorie fermecate, care şfichiuiau prin aer după bunul-plac – erau creaţia unui vrăjitor, i-a explicat doamna Tremayne, care punea la dispoziţie farmece pentru multe dintre magazinele de pe strada Lacebrick. Katrien a reuşit să prindă unul în săculeţul ei, când nimeni nu era atent, fără îndoială pentru a-l lua acasă şi a-l studia mai în amănunt.

După ce fusese închisă timp de o săptămână în Conacul Thorn, sunetele, culorile şi agitaţia o ameţeau pe Elisabeth. S-a simţit uşurată când, în cele din urmă, modistele au dispărut în atelier, conversând zgomotos între ele, ca să facă

modificările, în vreme ce ea aştepta, devorând metodic prăjiturele cu glazură şi bomboane de ciocolată de pe un suport etajat. Katrien, care trăgea cu ochiul pe la uşa atelierului, a raportat că acele de cusut erau de asemenea fermecate şi că săltau prin material ca nişte delfini de argint.

Până la final s-au adunat destule cutii încât să fie nevoie de ajutorul unui portar, care a fost cât pe ce să se împiedice pe stradă în timp ce le ducea la trăsură, neputând să vadă pe deasupra muntelui înclinat de pachete cu fundă. Alarmată, Elisabeth s-a întrebat ce scrisese mai precis Silas în instrucţiunile lui.

Era încă destul de devreme, aşa că, după ce a lăsat-o pe Katrien la bibliotecă, Elisabeth a putut să mai facă un comision rapid. Când a ieşit de la destinaţie – o clădire înaltă cu acoperiş în formă de clopot din districtul teatrelor – transpira pe sub haină.

O căldură în răspăr cu anotimpul se abătuse asupra oraşului Brassbridge. Pe drumul spre casă, Elisabeth a trecut pe lângă copii care se jucau pe stradă, pe lângă cupluri care se plimbau cu chipurile întoarse spre cer şi lenjerii scoase la aerisit pe balcoanele însorite. Aerul avea farmecul blând şi visător al primăverii timpurii. Nimeni nu părea să se grăbească nicăieri; până şi vizitiii îşi înclinau pălăriile unii în faţa celorlalţi, în loc să se înghesuie pe pavaj ca să facă rost de clienţi.

Apoi, când a ajuns înapoi la conac – evitând intrarea din faţă, unde strada era garnisită cu o mulţime de trăsuri, ca la paradă, şi o mulţime de reporteri se adunaseră încercând să întrezărească ceva printre tufişuri –, a descoperit ferestrele deschise larg şi podelele sclipind de curăţenie. Noianul de raze caleidoscopice părea să îndepărteze încă un strat de praf de pe toate suprafeţele, lăsând aerul curat şi strălucitor

precum cristalul. Aburii îmbietori furişaţi din bucătărie indicau că Silas e la treabă înăuntru, aşa că, după ce l-a ajutat pe vizitiul copleşit să ducă pachetele prin pasajul servitorilor, Elisabeth a dat târcoale pe lângă perdelele umflate de vânt, în căutarea lui Nathaniel şi a lui Mercy.

A ghicit că avea să-i găsească pregătind sala de bal. Elisabeth s-a simţit brusc cuprinsă de melancolie, ca atunci când soarele se ascunde în spatele unui nor. Încăperea, aşa cum o văzuse ea prima oară, cu candelabrele coborâte şi aerul visător al enigmei, urma să existe de acum doar în amintirile ei. Nu avea să mai danseze niciodată cu Silas pe lespezile neatinse până atunci, în timpul vieţii ei, şi să lase urme în praf, sub razele lunii. Până şi amintirea ei despre acea noapte ar fi putut să pălească odată cu trecerea anilor. Simţea deja cum detaliile încep să i se risipească din minte.

Silas îmi va reaminti, şi-a zis ea*. Îmi va povesti totul, din nou.* Cumva însă, gândul a întristat-o şi mai tare.

Starea aceea stranie în care se afla s-a schimbat cu totul când a păşit în sala de bal, înlocuită de strălucirea arzătoare a mirării.

Nathaniel aproape că terminase cu iluziile decorative. Iar tema pe care o alesese…

Pereţii şi stâlpii fuseseră preschimbaţi în piatră aspră, ca aceea de la turnul prinţesei din basm, cu trandafiri căţărători încolăciţi în jurul lor, înfloriţi în zeci de nuanţe de roşu şi roz. Arborii îşi arcuiau crengile deasupra ferestrelor care dădeau spre terasă, încărcaţi de boboci; şi mai multe flori se revărsau în cascade dantelate din candelabrele în care îşi făcuseră cuiburi păsări măiestre. Elisabeth a fost cât pe ce să suspine când un iepure a ţâşnit pe dinaintea ei, făcându-se mai apoi nevăzut într-una dintre oglinzi.

Când s-a apropiat precaut de aceasta, a descoperit că îi

arăta reflexia ca de obicei, însă în locul sălii de bal din spatele ei, o înfăţişa în luminişul dintr-o pădure sălbatică. În următoarea oglindă se afla dormitorul dintr-un turn, cu perdele mătăsoase fluturate de vânt, iar în cealaltă o poiană cu flori sălbatice, în care păştea un inorog, care a luat-o la goană ca o căprioară speriată de îndată ce reflexia ei a intrat în ramă. Fiecare scenă era desprinsă dintr-un basm.

Nathaniel nu o observase încă. Se plimba prin mijlocul sălii, îmbrăcat elegant într-un frac de o nuanţă intensă de verde-smarald şi o vestă neagră, brodată cu spini. Ţinea în mâna liberă un grimoar deschis, încruntându-se în timp ce-i răsfoia paginile. Elisabeth şi-a dat imediat seama că era volumul *Basmele complete din Austermeer.*

Într-o clipă a înţeles ce încercase să-i spună grimoarul. Nathaniel era orfan – de aceea îi arătase *Prinţul orfan.* El fusese cel care pusese semnul în dreptul celor *Trei încercări imposibile*. În ciuda faptului că nu credea în poveştile cu zâne sau cu final fericit, le citise cu siguranţă la el în birou, în noaptea în care îi dăduse prima încercare.

Mă iubeşte, şi-a zis ea, în timp ce un val de căldură furnicătoare i se răspândea prin tot trupul. Una era să audă cuvintele rostite cu glas tare. Dar să simtă magia străveche a Pactului îndrăgostiţilor – asta era ceva cu totul diferit.

Fără să-şi dea încă seama că ea îl urmărea, Nathaniel s-a oprit în dreptul unui stâlp şi a făcut să înflorească mai mulţi boboci pe tulpina trandafirului căţărător care se încolăcea pe piatră. Părul îi atârna ciufulit în jurul feţei, iar cravata lui albă, cu un nod complicat, era deja în neorânduială. Închipuindu-şi reacţia lui Silas, Elisabeth a zâmbit larg.

De parcă ar fi fost invocat, demonul şi-a făcut apariţia la dreapta ei, ridicând eticheta de la pachetul pe care îl ţinea în braţe, ca să-i arunce rapid o privire cercetătoare.

— Mă încred că munca doamnei Tremayne se ridică la nivelul aşteptărilor! a comentat Silas. Deşi nu îndrăznesc să mă arăt optimist.

Demonul părea uşor hăituit. I se desprinseseră câteva şuviţe albe din coadă, iar pe umăr avea un prosop împăturit.

— Stăpâne Thorn! a adăugat el, ridicându-şi vocea şoptită pe cât îi era cu putinţă. Au sosit invitaţii, aşteaptă afară, în stradă.

Nathaniel s-a răsucit, iar bobocul de trandafir pe care îl îmbia să înflorească a dispărut într-un norişor de fum verde.

— Deja? Nici măcar nu este…

— Este trei fix, stăpâne.

Elisabeth s-a încruntat.

— Credeam că balul nu trebuia să înceapă înainte de ora opt.

Nathaniel s-a îndreptat spre ei, ridicându-şi deja bărbia pentru asaltul lui Silas asupra cravatei lui.

— Unii dintre invitaţi au venit în vizită din afara oraşului, aşa că se aşteaptă să-i găzduim peste noapte. Silas, dacă ţi-ai dorit vreodată să mă strangulezi, acum este momentul potrivit.

— Câţi vrăjitori sunt? a întrebat Elisabeth, alarmată, amintindu-şi rândul de trăsuri pe care îl remarcase întinzându-se pe toată strada.

— Mai mulţi decât îţi închipui, dar majoritatea vrăjitorilor nu se deranjează să participe. Adevărata pacoste este că oricine face parte dintr-o familie de vrăjitori este invitat. Un întreg ecosistem de veri buni de nimic supravieţuiesc datorită unor astfel de evenimente, sperând că le vor muri destule rude încât să moştenească un demon înainte ca lumea să nu le mai dea aperitive.

— Ceea ce ridică problema modului în care îi vom servi

pe invitaţi, a intervenit Silas, abia ascunzându-şi nerăbdarea. Bineînţeles, eu însumi nu pot juca rolul servitorului, deşi aş putea continua să gătesc unde nu sunt văzut. Sunt încrezător că niciunul dintre invitaţi nu se va aventura în bucătărie.

Elisabeth s-a încruntat.

— Nu se aşteaptă să te vadă?

— Nu în formă umană, domniţă. Obiceiul este ca demonii să rămână în forma lor animalieră în public. Nu pot să farmec vrăjitorii, astfel încât aceştia să mă creadă uman, şi doar câteva persoane din afara familiei Thorn m-au văzut aşa cum sunt acum.

Care să-l fi văzut aşa cum este acum şi să fi supravieţuit, şi-a zis Elisabeth, amintindu-şi de bărbaţii de pe alee.

— Pentru o perioadă scurtă, nu mă îndoiesc că aş putea trece neobservat, aşa cum s-a întâmplat când Nathaniel a creat iluzia de la Balul Regal, dar atunci am fost doar un servitor în mijlocul mai multora. Era puţin probabil ca un vrăjitor să mă identifice, asta în cazul în care vreunul s-ar fi deranjat să acorde atenţie unui servitor. Acum aş fi singur.

— Ai uitat de mine! a zis Mercy, cu un glas mic şi încordat.

Ajunsese lângă ei, ţinându-şi strâns mopul şi arătând de parcă s-ar fi aflat la propria execuţie – ceea ce nu era de mirare, şi-a zis Elisabeth, cu inima îndoită. Un astfel de eveniment cerea zeci de servitori pentru ca totul să decurgă aşa cum trebuie.

— Nonsens! a comentat Silas.

Elisabeth s-a încordat, nesigură, până când Silas a dus-o pe Mercy în camera de zi, unde ea şi vizitiul lăsaseră pachetele într-o grămadă uriaşă pe masa de joc. După ce a verificat mai multe etichete, Silas a ales unul dintre pachete şi i l-a întins lui Mercy ca să-l despacheteze.

— Ar fi mai bine dacă te-ai bucura de această seară, pentru că nici cele mai eroice eforturi pe care le-ar putea depune un singur servitor nu ne-ar putea salva din situaţia de faţă. Mi-am luat libertatea de a-ţi aproxima măsurătorile.

Mercy a căscat ochii larg. Despăturise hârtia, scoţând la iveală o rochie arămie din satin lucios, cu un guler din dantelă, brodat cu perle. Fata a privit-o o clipă, tânjind fără speranţă, apoi şi-a ridicat bărbia, sugrumându-şi dorinţa.

— Aceasta este o rochie pentru doamne! a protestat ea. Nu s-ar cădea. Nu ar trebui… Nu pot…

— Bineînţeles că poţi! Îi vom anunţa pe invitaţi, aşa cum se cuvine, că eşti o prietenă a domniţei Scrivener, la fel ca domnişoara Quillworthy, care mă aştept că va lua de asemenea parte la bal, spre consternarea, fără îndoială, a oricărui vrăjitor care va avea ghinionul să fie încolţit pentru a fi analizat din punct de vedere ştiinţific.

Elisabeth a observat că Mercy nu era încă întru totul convinsă.

— Sunt orfană, Mercy. Până anul trecut, cea mai bună rochie pe care o aveam era una de mâna a doua, care abia-mi venea. Dacă eu pot să port o rochie de bal, atunci şi tu poţi.

Mercy a ezitat. Apoi s-a întors spre rochie, plină de admiraţie, şi şi-a trecut cu neîncredere degetele peste satin, în vreme ce ochii îi căpătau o roşeaţă grăitoare.

— Poate că ai vrea să începi să te pregăteşti, i-a sugerat Silas, înmânându-i câteva pachete mai mici, ale căror mărime indica faptul că înăuntru sunt accesorii: şosete de mătase, mănuşi, un şal.

Mercy a dat scurt din cap, mulţumind, şi a luat-o spre scări, ştergându-şi lacrimile abia după ce a dispărut după colţ.

Lui Elisabeth i s-a umplut inima de recunoştinţă pentru

Silas. Era mai bucuroasă decât oricând că făcuse acea oprire în drumul spre casă, deşi nu îndrăznea să atingă bucăţile de hârtie ascunse în corset, de teamă că demonul ar fi putut să bage de seamă şi să ghicească unde fusese.

— Nu este un act de bunătate, aşa cum poate îţi închipui, domniţă! a precizat el, cu privirea îndreptată spre foaier. Deşi vina nu îi aparţine, Mercy nu este instruită în stilul cu care aceşti invitaţi sunt obişnuiţi. Ar fi mult prea greu pentru mine să asist la aşa ceva.

Alături, Nathaniel survola cu o privire fatalistă muntele de pachete, cu fundele lor satinate şi hârtia în dungi strălucind la soare.

— Presupun că eu am plătit pentru astea, nu-i aşa?

— Într-adevăr, stăpâne. Poate că ar trebui să îţi îndeplineşti îndatoririle de magistru cu mai multă diligenţă pe viitor. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi.

A dat să se întoarcă, gata să plece, dar Nathaniel l-a prins de braţ şi l-a oprit în timp ce încerca să-şi ia prosopul de pe umăr.

— Silas, nu! Rămâi. Lasă-i să te vadă!

Demonul a ridicat din sprâncenele lui lipsite de culoare.

— Stăpâne, nu se cade.

— Cui îi pasă ce se cade? Mie cu siguranţă nu!

— Asta am remarcat, a punctat el sec.

Nathaniel s-a aplecat, astfel încât chipurile să le fie la acelaşi nivel. În loc să-şi coboare ochii, Silas l-a privit la rândul lui, rece.

— Silas, tu *ai salvat lumea.* Toţi cei care aşteaptă la porţile acestui conac sunt în viaţă datorită ţie.

— Nu am făcut-o pentru ei.

— Un motiv în plus pentru care nu ar trebui să te ascunzi.

Strânsoarea lui Nathaniel i-a încreţit materialul cămăşii.

— Nu ar trebui să te ascunzi în umbră, în vreme ce ei îţi savurează mâncarea şi te bârfesc, doar pentru a-i face să se simtă confortabil…

— Stăpâne Thorn!

Silas şi-a întins mâna în spaţiul dintre ei.

— Nu îmi pasă de ce cred sau zic. Şi, trebuie să te întreb, dacă ai avea opţiunea de a-ţi petrece următoarele douăzeci şi patru de ore în formă de pisică – ochii i s-au îndreptat demonstrativ spre ferestrele dincolo de care, afară, mulţimea aştepta, plină de o multitudine de veri înfometaţi, şi-a închipuit Elisabeth –, nu ai profita cu bucurie de ea?

Când a văzut expresia de pe chipul lui Nathaniel, Silas a zâmbit.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Încă un pas înapoi, a grăit Nathaniel, socotind distanţa dintre ei şi uşa de la intrare. Ar trebui să fie suficient. Eşti pregătită, Scrivener?

Elisabeth a fixat sumbru ferestrele. Dincolo de draperii se simţea mişcare.

— Dacă ceva nu merge bine, am o sabie! Nathaniel a admirat-o, cu ochii licărind.

— Asta-i fata mea!

Înainte ca ea să poată reacţiona, a rostit o incantaţie care a dat uşile de perete, însoţită de o adiere. Imediat, o clamoare de voci a înecat clinchetul cristalelor de la candelabrul atârnat deasupra lor.

Elisabeth a reuşit să întrezărească doar pentru o clipă rândul de invitaţi care aşteptau afară, reporterii care ţipau dincolo de ei şi armata de trăsuri care blocase strada, dintre care unele erau elaborat pictate şi purtau blazoane, înainte

ca o femeie voluptuoasă de vârsta a doua, îmbrăcată într-o rochie elegantă de mătase violet, să păşească înăuntru, învăluindu-i într-un nor de parfum.

— Nathaniel, ne-ai lăsat să aşteptăm *ore* întregi! s-a văitat ea. M-am *ofilit* cu totul, dragă!

Spre încântarea uluită a lui Elisabeth, femeia l-a strivit în braţele ei pe Nathaniel şi i-a lipit câte un sărut pe fiecare obraz, lăsând în urmă pete de ruj. Apoi s-a întors spre Elisabeth şi i-a aplicat acelaşi tratament, de parcă ar fi fost amice de când lumea.

— Mătuşă Louise, a spus Nathaniel, ce încântare să te văd! Observ că ai cunoscut-o pe Elisabeth. Acela este valetul dumitale?

Nathaniel părea grăbit să o facă să înainteze. Mătuşa Louise, care nu se lăsa dusă cu una cu două, a luat-o plină de admiraţie pe Elisabeth de braţ.

— Drăguţă, eşti atât de înaltă! Şi ce lucruri minunate am auzit despre tine! Nu-i de mirare că i-ai furat inima dragului nostru Nathaniel.

Femeia şi-a coborât tonul, conspirativ.

— Noi credeam că nu va mai curta niciodată vreo fată după incidentul acela îngrozitor cu lady Gwendolyn…

Nathaniel a tuşit şi a pocnit din degete, trimiţând cufărul mătuşii la etaj.

— O prietenă a mamei, a explicat el, după ce femeia s-a dus, ştergându-şi rujul de pe obraji. Nu este mătuşa mea de sânge, deşi eu nu am ştiut asta până la şapte ani… Ah, bună, Wilfred! Aperitivele sunt pe-acolo.

Bărbatul în chestiune a mormăit o mulţumire ambiguă şi a trecut pe lângă ei cu umerii plecaţi. Apoi atenţia lui Nathaniel a fost acaparată de sosirea unor muzicanţi, ale căror cutii cu instrumente provocau busculadă în hol.

Judecând după privirea lui surprinsă, Elisabeth bănuia că uitase să îi cheme şi că, fără îndoială, Silas fusese acela care se ocupase de acest mic detaliu.

Până când au ajuns să se mai răărească invitaţii, capul lui Elisabeth vuia de nume şi de titluri. Deşi niciunul dintre vrăjitori nu îşi adusese demonul înăuntru, văzuse o mulţime fascinantă de semne demonice, de la gheare până la urechi ascuţite şi până la o vrăjitoare aparte, care purta un solz ca pe o aluniţă, pe obraz. I se înmuia inima la gândul că Nathaniel avea un soi de familie – oameni de felul mătuşii Louise, care ţineau tare mult la el, deşi era evident că preferase să-i menţină la distanţă de la moartea părinţilor lui. Elisabeth se gândea că poate l-ar fi putut ajuta să îndrepte lucrurile. Nu ar fi deranjat-o să afle ce avea de spus Louise despre lady Gwendolyn.

După ce au terminat într-un final cu prezentările, tânăra s-a simţit bucuroasă să poată fugi sus, în camera ei liniştită, unde era aşteptată de Silas. În timp ce demonul o ajuta să se pregătească, cerul de dincolo de fereastra întredeschisă a început să se întunece. Muzica îndepărtată a străzii, roţile care ţăcăneau pe piatra cubică, strigătele băieţilor care anunţau ziarul de seară şi clopotele de la biserică, care marcau sonor schimbarea orei, se contopeau cu conversaţiile înăbuşite ale invitaţilor care treceau pe hol.

De îndată ce i-a fixat părul cu agrafe, Silas i-a luat mâna şi a ajutat-o să se ridice, întorcând-o spre oglindă.

Lui Elisabeth i s-a pus un nod în gât. Strălucirea lămpii arunca un luciu auriu asupra mătăsii de un albastru întunecat a rochiei, brodate cu pene de nuanţa bronzului în jurul bustului. Deasupra poalelor plutea un strat diafan de şifon, brodat cu şi mai multe pene sclipitoare, care păreau prinse în cădere, în timp ce alunecau spre podea. Era o

rochie desprinsă din poveşti, însă, pe lângă asta, albastrul şi bronzul erau culorile Marii Biblioteci. Broderia se asorta cu cheia care îi atârna la gât, prinsă de lănţişor, iar penele aminteau de cheia şi condeiul încrucişate ale Collegiumului.

Cu doar câteva luni în urmă nu ar fi putut să poarte aceste culori. I-ar fi amintit de jurămintele ei încălcate sau de timpul petrecut întemniţată în conacul lui Ashcroft, obligată să poarte o rochie albastră în timp ce era interogată în fiecare noapte, în biroul lui. Acum vedea însă că aceste culori nu fuseseră distruse în ochii ei. Era mândră să le poarte din nou.

Silas o privea cu atenţie, aşteptându-i reacţia: nu putea să o citească, şi-a dat ea seama. Oricât de straniu părea, Silas nu era sigur dacă rochia fusese alegerea potrivită.

— Mulţumesc! i-a spus ea, luându-i mâna. Este perfectă. Silas…

Lui Elisabeth îi trecuse ceva prin minte în timp ce el îi prindea părul. Silas avusese grijă de ea din prima noapte în care ajunsese în Brassbridge. Aptitudinile lui nu aveau cum să fi fost deprinse crescându-l pe Nathaniel – cum să lege şireturile unui corset, să modifice o rochie sau să-i aranjeze părul lung.

Elisabeth se gândea la Charlotte şi la stăpâna misterioasă a camerei cu struţ. Şi-a amintit de desenele la care alesese să nu se uite în camera servitorilor şi întrebarea i-a încolţit în minte.

— Nimic, a încheiat ea încet. Poate că vom putea vorbi despre asta cu altă ocazie.

Silas nu i-a răspuns. Când şi-a îndreptat ochii spre el, a văzut că privirea lui galbenă era departe, aţintită pe ceva aflat dincolo de reflexiile lor din oglindă. Chiar când se pregătea să-l întrebe dacă este bine, Silas şi-a venit în fire şi

a făcut un pas în spate, apoi i-a ridicat mâna înmănuşată în dreptul buzelor.

— Bucură-te de această seară, domnişoară Scrivener! a grăit el. Dacă vei avea nevoie de mine, voi fi mereu pe aproape.

Când a ieşit din cameră, Elisabeth a fost uimită de lumina şi animaţia care umpleau conacul. Jos, foaierul ticsit de invitaţi strălucea precum o cutie de bijuterii, cu multitudinea lui de culori smălţuite de sclipirile ca de paiete ale candelabrului. Vocile şi râsetele urcau în valuri pe scară. Conacul nu mai găzduise atât de multă bucurie de pe vremea lui Charlotte şi Alistair – era convinsă de acest lucru.

Elisabeth a stat locului o clipă, cu mâinile rezemate de balustradă, adunându-şi curajul, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde în apă. Atunci a zărit părul brunet al lui Katrien, coada ei împletită croindu-şi drum prin mulţime. Prietena ei a văzut-o în aceeaşi clipă şi a alergat pe scări, cu faldurile fustei adunate în mâini, splendidă în rochia de un roz prăfuit, care îi îmbrăţişa formele şi îi complimenta tenul maroniu. Elisabeth s-a holbat la ea; nu o văzuse niciodată purtând altceva în afară de robele ei de ucenică.

Apropiindu-se de ea, Katrien i-a zis:

— Spune-i lui Silas ca data viitoare să mă avertizeze înainte de a-mi livra un pachet misterios la dormitor. De fiecare dată când fac eu aşa ceva cuiva, este vorba despre o farsă. A fost cât pe ce să arunc rochia asta pe fereastră!

După ce s-au lămurit că niciuna dintre ele nu o văzuse pe Mercy, au înaintat pe hol, ca să-i bată la uşă. După o pauză lungă, fata le-a deschis. Arăta ca o străină în rochia ruginie, cu părul aranjat cu grijă şi îmbujorată. Au ajutat-o să îşi aleagă unul dintre şalurile pe care Silas le comandase pentru ea, apoi au coborât împreună.

S-a dovedit că nu era atât de uşor pe cât crezuse Elisabeth să-l găsească pe Nathaniel. Era oprită la fiecare pas ca să i se complimenteze rochia, să i se strângă viguros mâna sau ca să fie interogată: ce părere avea despre condamnarea lui Ashcroft? Era adevărat că odată răpusese un duşman cu mâinile goale? Şi când aveau de gând să se căsătorească ea şi Nathaniel? Elisabeth aproape că era gata să creadă că unii dintre ei erau reporteri sub acoperire.

Până la urmă a fost despărţită de Katrien şi de Mercy, dar, aruncând câteva priviri furişe, s-a asigurat că ambele se distrează. Mercy o găsise pe Beatrice, asistenta doctorului Godfrey, şi se adânciseră amândouă în conversaţie, ţinându-se solemn de mână. Iar Katrien se afla în mijlocul unui grup de fete care discutau animat despre magazinul cu rochii al doamnei Tremayne. Un chiţăit a răsunat printre ele când Katrien le-a spus despre acele de cusut fermecate, ceea ce a atras privirea sepulcrală a cancelarului Sallow, vrăjitorul slab, cu mină lugubră, care fusese numit să servească pe timpul rămas din mandatul lui Ashcroft. Bărbatul îşi găsise locul într-un colţ din salon, ca un păianjen care-şi ţese pânza, şi reuşise să prindă în capcană o pereche de tineri vrăjitori, care păreau disperaţi să scape din ghearele lui.

Elisabeth se întreba unde ar fi putut să se afle Nathaniel, când a auzit vocea cuiva răsunând pe deasupra muzicii.

— Dar unde naiba sunt servitorii tăi, magistre Thorn? s-a mirat glasul ameţit de băutură.

Trupurile s-au mişcat, descoperindu-l pe Nathaniel, care stătea rezemat de o coloană în jurul căreia se încolăceau trandafiri, lângă intrarea în sala de bal, cu un pahar de şampanie în mână, înconjurat de invitaţi ca un prinţ de curtenii lui. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, Elisabeth ar fi putut să creadă că se simte în largul lui, dar ea

îi recunoştea starea de disconfort în asprimea zâmbetului forţat.

— Tocmai asta-i! a şoptit cineva de pe lângă Elisabeth. Am auzit că nu are niciunul. Timp de şase ani a trăit doar cu demonul lui. Sărmana domnişoară Scrivener! Ea cum trebuie să se simtă?

— Foarte agreabil, de fapt! a replicat Elisabeth. Demonul pregăteşte nişte brioşe excelente.

A trecut pe lângă invitaţi şi a intrat în sala de bal, fără să se oprească pentru a le cerceta expresiile uluite.

În faţa ei, Nathaniel studia mulţimea. Ochii lui au trecut iute peste Elisabeth, apoi s-au întors imediat la ea. Uitând parcă de prezenţa invitaţilor – cineva încerca încă, neştiutor, să-i vorbească – s-a desprins de stâlp, fără să-şi abată privirea întunecată. Elisabeth era deja înfierbântată din cauza a ceea ce se întâmplase mai devreme, iar felul în care o privea nu era de ajutor. Se simţea îmbujorată şi transpirată, nici pe departe frumoasă. Dar când Nathaniel s-a apropiat şi a tras-o după el în centrul sălii de bal, ca să danseze, toate grijile i s-au evaporat din minte, pentru că în acea clipă era acolo unde îşi dorea cel mai mult pe lume să fie: în braţele cuiva care o iubea.

Au dansat aproape o oră, timp în care nu l-a călcat nici măcar o dată pe Nathaniel pe picior, înainte ca muzica să se oprească şi ea să plece în căutarea unor băuturi răcoritoare. În salon, pe o faţă de masă lungă şi albă fuseseră puse sticle şi pahare, iar invitaţii îşi turnau singuri băuturile, cu o atenţie exagerată, râzând de ineditul situaţiei. Toată lumea era ameţită, aerul era încărcat de voie bună, iar oamenii se întindeau să-şi ajute vecinul când câte un pahar era gata să cadă sau vreo sticlă se vărsa. Căldura aburise geamurile,

înceţoşând luminile oraşului de afară.

Când s-a întors în sala de bal, vibrând de bucurie, l-a găsit pe Nathaniel prins în conversaţie cu un tânăr – unul foarte chipeş, cu păr blond, ondulat, şi gropiţe care-şi făceau apariţia în obrajii lui ori de câte ori zâmbea. Părea agitat şi se juca încontinuu cu manşetele. Curioasă, Elisabeth s-a dat pe după o plantă în ghiveci, ca să-i privească.

— Chiar nu-ţi port pică! zicea tânărul, cu sinceritate. Mi-ar fi plăcut să-mi fi răspuns la scrisori, dar înţeleg că circumstanţele nu au fost ideale. Doar că, având în vedere ce s-a întâmplat între noi…

În timp ce vorbea, Nathaniel a pus mâna pe paharul de şampanie pe jumătate băut al cuiva şi l-a dat pe gât dintr-o înghiţitură, ignorând strigătul slab de protest al invitatului.

— Felix, a început Nathaniel cu o voce chinuită, încercând să nu tuşească, chiar dacă sărutul pe care l-am împărtăşit în dulapul cu aşternuturi al lordului Ingram a fost profund memorabil, regret să-ţi spun că acum am anumite angajamente.

— Angajamente, a repetat Felix cu băgare de seamă.

Elisabeth nu-l învinovăţea pentru că arăta de parcă s-ar fi întrebat dacă Nathaniel înţelegea ce înseamnă cuvântul sau îl alesese la întâmplare, ca şi cum l-ar fi extras dintr-o pălărie.

Nathaniel s-a întins şi l-a bătut pe umăr.

— Mă văd dator să îţi aduc la cunoştinţă, a spus el pe un ton grav, că nu mai sunt burlac.

Felix şi-a pleoştit umerii, descurajat. Elisabeth a simţit o undă de simpatie pentru băiat.

— Atunci, asta înseamnă că nu există speranţă pentru noi?

Nathaniel îşi deschisese gura, gata să răspundă, dar în

acea clipă o vibraţie s-a răspândit prin podea. Mai multe pahare goale, părăsite pe o tavă din apropiere, au început să ţăcănească ameninţător, ca atunci când se pregăteşte un cutremur. Orchestra a scos o notă discordantă; în mulţime s-au împrăştiat câteva şoapte nedumerite de tremurul sumbru al casei.

— Mă tem că nu, a grăit Nathaniel, cu o expresie bântuită. Adevărul este că sunt… logodit.

— Poftim? a zis Felix.

— Poftim? a zis Elisabeth, făcându-şi apariţia din spatele ghiveciului.

Nathaniel i-a aruncat o privire disperată. L-a văzut mormăind câteva cuvinte în barbă – o incantaţie – şi a simţit ceva rece încercuindu-i degetul inelar de la mâna stângă, pe care a apărut brusc un inel din argint, cu un smarald uriaş, moştenire a familiei Thorn, desigur. După o străfulgerare de groază uluită, Elisabeth s-a simţit cuprinsă de o extraordinară bucurie, de parcă ar fi căzut din vârful unei creste şi ar fi descoperit că poate să zboare.

— Corect! Am uitat.

Zâmbind larg, şi-a ridicat mâna.

— Suntem logodiţi.

Epilog

În timp ce invitaţii dansau, Silas a coborât în întunericul pivniţei Conacului Thorn. Demonul a primit mirosul de piatră umedă şi mucegai ca pe o ameliorare faţă de miasma parfumurilor stridente care umpleau aerul de la nivelul superior. I se părea că modele oamenilor deveneau din ce în ce mai vulgare cu fiecare decadă care trecea; femeile cumpărau acum rochii ieftine şi mănuşi de la noul magazin universal de pe Bulevardul Staircross şi, spre oroarea lui, toate semnele indicau că acesta avea să fie viitorul. Îşi regreta nemurirea, pentru că era sigur că urma să trăiască pentru a fi martor la afronturi şi mai grave.

Silas a trecut pe lângă butoaie şi rafturi cu vin, în drumul lui spre uşa mică şi distorsionată din piatră, care ducea spre temniţă, pe o scară în spirală. Sub conac, în adânc, vrăjile de protecţie vibrau precum sângele unui dragon adormit. Silas ştia că, dacă şi-ar lipi mâna de perete ar trezi o vibraţie slabă, acolo unde se aflau cel mai aproape de piatră. S-a abţinut, pentru că nu-şi dorea să-şi mai murdărească încă o pereche de mănuşi.

Cu o săptămână înainte descoperise că e destul de simplu să trezească magia lui Clothilde Thorn din starea ei de somnolenţă şi era mulţumit să vadă eforturile lui aducând rezultatele anticipate. Fără această intervenţie, stăpânul Thorn ar fi tărăgănat lucrurile ani buni, iar Silas era nerăbdător să planifice nunta. De altfel, alesese deja florile.

Cu vederea lui de demon, nu îi era deloc greu să distingă împrejurimile în temniţa întunecată: stâlpii scunzi, celulele grosolane, cu uşile lor putrezite, zidăria murdărită de funingine de deasupra aplicelor goale, ruginite. Locul acela

nu mai fusese folosit de secole întregi de nimeni, cu excepţia lui. În aer plutea încă adierea plăcută a morţii, cel mai proaspăt simţindu-se în celula cea mai apropiată, deşi trupul care o ocupase se odihnea acum în nămolul de pe fundul Râului de Apus, cu buzunarele pline de pietre.

Stăpânul Thorn şi domnişoara Scrivener nu ştiau nimic despre asta – nu ştiau că, în noaptea în care fuseseră atacaţi, el îl adusese pe bărbatul plătit de Ashcroft aici, la interogatoriu, şi că abia apoi se descotorosise de el. Nu fusese moartea rapidă, curată şi spontană pe care şi-o imaginau ei. Silas acţionase meticulos.

Nu regreta subterfugiul. Deşi se abţinea de la viciile unui demon, aceasta nu era nici prima, nici ultima oară când avea să ucidă în serviciul stăpânului şi al stăpânei lui, iar conştiinţa lor nu le-ar fi permis să accepte aşa ceva. Mai ales cea a domniţei Scrivener, al cărei suflet virtuos ardea în trupul ei muritor ca o cunună de foc sfânt; un suflet a cărui putere o gustase şi fără de care nu ar fi supravieţuit.

Pe la jumătatea temniţei s-a oprit, cu gândul la mirosul care plutea în jurul ei după ce se întorsese din oraş. Deşi nu mai vizitase opera de ani în şir, nu avea cum să se înşele. Fusese la Teatrul Regal. Avea să se prefacă surprins când Elisabeth îi va oferi biletele, lucru care nu avea să fie greu, pentru că era, într-adevăr, profund mişcat.

Obiectivul lui se afla în capătul temniţei, săpat în stânca celei mai mari celule, care fusese întărită cu drugi de fier în vechime. Erodaţi aproape cu totul acum, aceştia ieşeau din tavan şi din podea ca nişte cioturi de dinţi înnegriţi. Silas a păşit printre ei şi a cercetat pentagrama cu petele ei de sânge străvechi şi picăturile soioase de ceară, unde fusese invocat, iar şi iar, asigurându-şi sute de ani de viaţă datorită unei succesiuni nesfârşite de moştenitori ai familiei Thorn.

Cât de mult se schimbaseră lucrurile! Pe atunci, când era pe culmile puterii, nu băgase niciodată de seamă frigul.

A mutat legătura pe care o ţinea în braţe, şi-a scos mănuşile şi şi-a înţepat degetul cu o gheară.

Luase în considerare mai multe căi prin care să se descotorosească de halatul lui Clothilde Thorn. Se gândise la foc; se gândise să-l încuie într-o ladă de fier şi să-l arunce în mare; se gândise să-l abandoneze în pădure, ca să fie sfâşiat de animalele sălbatice. În cele din urmă îi alesese o soartă pe care o considera satisfăcătoare.

În timp ce se apleca, pentru a lipi mărgeaua de sânge din vârful degetului său de pentagramă, în sala de bal de deasupra au izbucnit urale. La auzul lor, a zâmbit.

Apoi a rostit un nume care a făcut şi pietrele să tacă. Dacă ar fi fost de faţă un muritor, sunetul acela ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi auzit, pentru că i-ar fi tăiat respiraţia şi i-ar fi îngheţat sângele în vene. Silas şi-a strâns mâinile la spate şi a privit cum pentagrama dispare, fiind înlocuită de un hău căscat într-o întunecime fără fund.

În abis, solzi şfichiuiau piatra. Doi ochi uriaşi, opalescenţi, au strălucit cu o lumină cadaverică, iluminând grămezi peste grămezi de inele de un negru lucios. O voce şuierătoare s-a desprins din umbră, ca valurile mareei şuierând peste aşchii de oase.

— Eu sunt Marele Devorator, Mistuitorul a O Sută de Armate. Pe când lumea era la început, am înghiţit furtuni şi am băut marea. Cine îndrăzneşte să mă trezească din somnul meu?

Silas s-a aplecat peste margine.

Inelele au tresărit, surprinse.

— *Silariathas?* De ce m-ai invocat?

— Motivul obişnuit. Vreau să mă descotorosesc de ceva.

Silas a ridicat halatul lui Clothilde. A urmat o clipă lungă de tăcere.

— Aceea este o haină omenească? a întrebat Marele Devorator.

— Mă tem că aceasta a fost intenţia, i-a răspuns Silas.

— Nu vreau să o mănânc.

— Tu eşti Marele Devorator. Menirea ta este să mistui tot ce-ţi iese în cale.

— Totuşi, s-a eschivat şarpele, cu ochii fixaţi asupra unui volan din dantelă roasă de molii.

Vârful pantofului lui Silas s-a mişcat câţiva centimetri spre marginea pentagramei. Dedesubt, Devoratorul s-a crispat.

— Arăţi îngrozitor, Silariathas! a şuierat el. Poate că-ţi ascunzi rănile de stăpânul tău muritor, dar nu le poţi ascunde de mine! Armatele de pe Celălalt Tărâm te vor găsi. Te vor spinteca, membru cu membru. Nu vor avea odihnă până când nu se vor înfrupta cu carnea ta!

— Straniu, a spus Silas.

— Ce? a şuierat Devoratorul. Ce e straniu?

— Aş fi crezut că preferă să rămână în viaţă.

O clipă mai târziu, cu mâinile goale, în vreme ce duhoarea Devoratorului se risipea din temniţă, Silas şi-a cântărit opţiunile. Ar fi putut să rămână acolo, jos, în întuneric, cu amintirile lui drept companie, înconjurat de ecourile vagi ale morţii. Deşi acum simţea frigul aşa cum nu-l simţise mai înainte, gândul că ar fi putut să-şi petreacă timpul acolo nu-l neliniştea. S-a gândit la asta o bucată de vreme.

Apoi s-a întors spre scări, spre viaţa şi lumina de deasupra.

Mulţumiri

În primul rând, aş vrea să le mulţumesc cititorilor mei, ale căror cereri pentru un epilog extins m-au inspirat să scriu această nuvelă. Dragostea voastră perpetuă pentru această lume şi personajele ei înseamnă pentru mine mai mult decât pot spune în cuvinte. Datorită vouă, această poveste trăieşte dincolo de ultima pagină a cărţii.

Îi mulţumesc agentei mele, Sara Megibow, pentru sfaturile ei înţelepte şi sprijinul de durată. Editoarei mele, Karen Wojtyla, pentru că a cizelat cu măiestrie această carte, aducând-o în forma finală. Le mulţumesc şi lui Nicole Fiorica, Emily Ritter, Bridget Madsen, Irene Metaxatos, Mitch Thorpe şi tuturor celor de la Simon & Schuster, care mi-au însoţit cuvintele de la primele ciorne până pe rafturile librăriilor. Fără entuziasmul şi munca lor susţinută, această poveste nu ar fi ajuns în mâinile voastre.

În fiecare zi sunt recunoscătoare pentru faptul că romanele mele au coperte atât de frumoase. Eterna mea gratitudine se îndreaptă către artista Charlie Bowater pentru ilustraţiile ei şi către Sonia Chaghatzbanian pentru arta de pe copertă.

În cele din urmă, îi mulţumesc lui Tiffany Wang pentru părerile ei încurajatoare în calitate de cititoare a cărţii înainte de lansare; le mulţumesc librarilor din întreaga lume, al căror rol esenţial în stabilirea legăturii dintre cititori şi cărţile mele nu poate fi îndeajuns subliniat, şi le mulţumesc familiei şi prietenilor mei, a căror dragoste şi al căror sprijin m-au ajutat să trec peste toate furtunile.

O 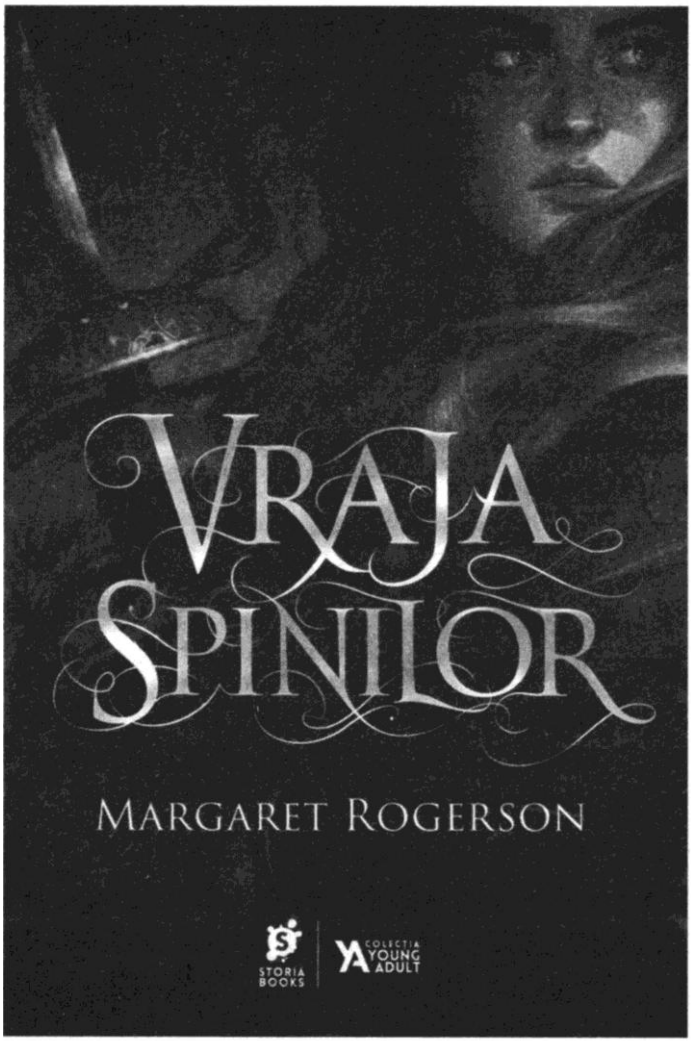

ucenică. O bibliotecă magică.
Un vrăjitor puternic.

Şi o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru salvarea Marilor Biblioteci.

Toţi vrăjitorii sunt malefici. Elisabeth a ştiut asta întotdeauna. Abandonată de mică, a fost crescută în una

dintre Marile Biblioteci din Austermeer şi a crescut printre unelte vrăjitoreşti – grimoare magice care şoptesc pe rafturi şi îşi zornăie lanţurile de fier. Dacă sunt provocate, se transformă în monştri groteşti din cerneală şi piele.

Când un act de sabotaj eliberează cel mai periculos grimoar din bibliotecă, intervenţia disperată a lui Elisabeth o implică în complot. Neavând pe nimeni altcineva la care să apeleze, cu excepţia duşmanului ei de moarte, vrăjitorul Nathaniel Thorn, şi a misteriosului său slujitor demonic, Silas, se trezeşte în mijlocul unei conspiraţii vechi de secole, care ar putea să ardă până în temelii nu numai Marile Biblioteci, ci şi întreaga lume odată cu ele.

În timp ce legătura dintre ea şi Nathaniel devine din ce în ce mai strânsă, Elisabeth începe să pună sub semnul întrebării tot ce a fost învăţată – despre vrăjitori, despre bibliotecile pe care le iubeşte, despre sine însăşi. Pentru că Elisabeth are o putere pe care niciodată nu ar fi bănuit-o şi un viitor pe care niciodată nu şi l-ar fi putut imagina.

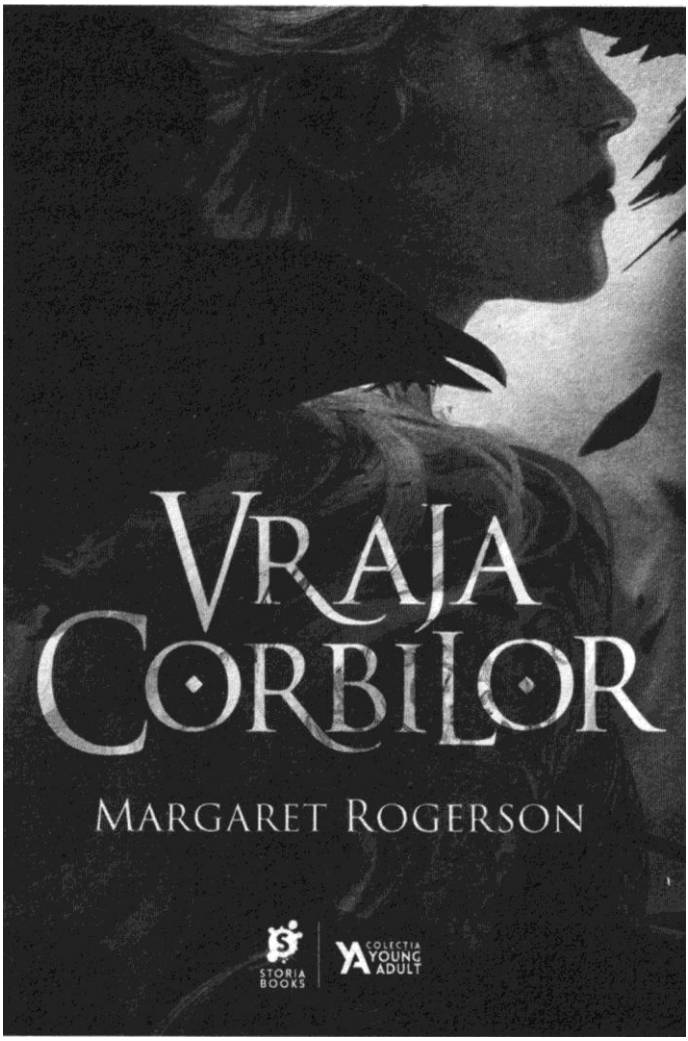

Orice vrajă are un preţ

O portretistă talentată trebuie să înfrunte puterea străveche a regatelor zânelor, chiar în timp ce se îndrăgosteşte de un prinţ al făpturilor fermecate.

Cu o fluturare a pensulei, Isobel făureşte portrete uluitoare pentru o categorie periculoasă de clienţi: făpturile fermecate, aceste fiinţe nemuritoare şi îngrozitoare, care nu

pot să coacă pâine sau să scrie fără a se preface în praf şi pulbere.

Tânjesc însă după Meşteşug uman cu o sete cumplită, iar pentru tablourile lui Isobel sunt gata să ofere în schimb vrăji valoroase. Dar când îl întâlneşte pe primul ei protector regal – Rook, Prinţul Toamnei – Isobel comite o greşeală mortală. Pictează în ochii lui tristeţe umană, o slăbiciune care pe prinţ l-ar putea costa viaţa.

Furios, Rook o răpeşte pe Isobel şi o duce în regatul său, unde va fi judecată pentru crimă. Dar ceva este cu adevărat greşit în lumea zânelor şi cei doi sunt atacaţi din toate părţile. În timp ce Isobel şi Rook depind unul de celălalt pentru a supravieţui, alianţa lor înfloreşte în ceva diferit: încredere, apoi dragoste – şi acea dragoste încalcă legile neîndurătoare ale făpturilor fermecate şi îi condamnă pe amândoi la moarte. Singura armă a lui Isobel împotriva zânelor stă în Meşteşugul ei, care reprezintă o ameninţare pe care făpturile fermecate nu au mai întâlnit-o.

Pentru că portretele lui Isobel au puterea să le facă să simtă pentru prima oară.

O gură de aer proaspăt, care ne oferă șansa de a vedea aceste personaje trăind în afara mizelor de viață și de moarte ale aventurii lor anterioare. Conacul are propria personalitate, iar secretele descoperite de Elisabeth despre foștii locuitori ne ajută să completăm imaginea de ansamblu.
Este clar că Rogerson se desfată creând acest basm reconfortant, insuflând dulcilor scene romantice, precum și secvențelor magice, energie și zvâc.
O lectură încântătoare și relaxantă pentru fanii romanului *Vraja spinilor* și o carte perfectă de citit într-o noapte de iarnă.

School Library Journal

Nuvela li se va părea la fel de plăcută ca o baie caldă fanilor poveștii de dragoste dintre Elisabeth și Nathaniel, deoarece abundă în decoruri extravagante, momente romantice scurte și în replicile istețe și ironice care-l definesc pe Nathaniel.
O privire mai profundă aruncată asupra mecanismelor interioare ale lui Silas adaugă profunzime poveștii impregnate de magie. Un volum fermecător, plin de romantism.

Kirkus

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

În această minunată nuvelă, continuarea romanului bestseller *Vraja spinilor*, Elisabeth, Nathaniel și Silas trebuie să deslușească magia misterioasă care îi ține captivi în Conacul Thorn, înainte de Balul de la Miezul Iernii.

Elisabeth a început în sfârșit să se acomodeze cu noua ei viață alături de vrăjitorul Nathaniel. Dar în Conacul Thorn se petrece ceva straniu: vrăjile de protecție care au grijă ca proprietatea să fie în siguranță fac nazuri și i-au închis pe toți în conac. Cu siguranță este doar o coincidență că asta se întâmplă chiar acum, când Nathaniel și Elisabeth au început să devină mai apropiați...

Neavând acces la lumea exterioară, Elisabeth, Nathaniel și Silas – alături de noua lor menajeră, Mercy – vor trebui să lucreze împreună pentru a descoperi sursa magiei din spatele vrăjilor de protecție defecte, înainte de data la care trebuie să găzduiască Balul de la Miezul Iernii. O misiune deloc ușoară, din moment ce casa este plină de secrete neașteptate, iar singurul lucru la care se poate gândi Elisabeth este că vrea să-l sărute pe Nathaniel în liniște și pace.

Dar când devine evident că însuși conacul, influențat de strămoșii vrăjitorului, cere un preț pentru a se supune, Elisabeth și Nathaniel vor trebui să se bazeze pe legătura dintre ei mai mult decât oricând ca să îndrepte lucrurile.

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT
ISBN 978-630-6525-22-5
9 786306 525225
14+
storiabooks.ro